

Velitel X

**FILADELFSKÝ
EXPERIMENT**

**Přenos bitevní lodi do jiného časoprostoru,
na kterém se podílel i Albert Einstein**

ZENIT

The Philadelphia Experiment Chronicles
© 1994 Abelard Productions, Inc.

Text převzat z vydání v nakladatelství Etna, Praha 1996, ISBN 80-85786-14-1.

ZPRÁVA Z FILADELFSKÝCH NOVIN PŘIBLIŽNĚ Z POLOVINY 40. LET

Podivné okolnosti hospodské rvačky

Několik policistů, které včera večer přivolala na pomoc pobřežní hlídka námořnictva, aby jí pomohli zvládnout hospodskou rvačku poblíž doků amerického námořnictva, bylo velmi překvapeno, když hostinec našli prázdný, bez hostů. Podle dvou velice vyděšených servírek přijela nejdříve pobřežní hlídka a nezvané hosty vyhodila — ovšem ještě předtím se dva ze zúčastněných námořníků údajně „vypařili“. „Jako kdyby prostě zmizeli do luftu, přímo tady,“ popsala vše jedna z polekaných servírek, „...a to jsem vůbec nepila.“ Ihned poté, alespoň podle jejího vyprávění, zasáhla pobřežní hlídka a celý lokál vyklidila.

Následující rozhovor na policejním okrsku nezanechal pochyb o tom, že včera večer kolem 23. hodiny došlo v blízkosti loděnic k hospodské rvačce. Nepodařilo se však ani potvrdit, ani vyvrátit podivné okolnosti provázející tuto příhodu. Jeden nepřímý svědek celou záležitost odmítl jako „naprostou pitomost, která se zrodila v hlavách těch dvou bláznivých ženských“, jež, jak dál prohlásil, potřebovaly neplacenou reklamu.

Škody na hostinci byly odhadnuty na přibližně šest set dolarů.

OBSAH

ZPRÁVA Z FILADELFSKÝCH NOVIN PŘIBLIŽNĚ Z POLOVINY 40. LET.....	3
Podivné okolnosti hospodské rvačky.....	3
ÚVOD.....	7
1. PODIVNÝ PŘÍPAD DR. MORRISE K. JESSUPA.....	9
První příspěvky dr. Jessupa.....	9
UFO a Měsíc (M. K. Jessup).....	10
Poznámky Graye Barkera.....	11
Hybná síla UFO (M. K. Jessup).....	12
Poznámky Graye Barkera.....	13
2. DŮKAZY UFO.....	14
Zvláštní kniha s poznámkami.....	14
Poznámky k předmluvě.....	17
Předmluva (VARO vydání).....	17
3. KDO BYL CARLOS ALLENDE?.....	19
4. ZÁHADNÁ SEBEVRAŽDA.....	25
Jessupův spis.....	26
Tajemný „doktor“.....	27
Možná to mohla být velká věc.....	28
Pečlivě připravené spiknutí?.....	28
Podivné telefonáty.....	29
Ovládání mysli? Drogy? Hypnóza?.....	30
5. ODKAZ ALA BIELEKA.....	31
Poslán do Montauku.....	31
Zpět v roce 1983 jako Al Bielek.....	32
Projekt Phoenix.....	32
Časové zámky.....	32
Vynalezl počítač, aby vyřešil problém.....	33
Další pokus vedl k projektu Phoenix.....	33
Zrůda, kterou stvořil projekt Phoenix.....	34

Setkání s mým mladším bratrem.....	34
Film.....	35
Datum 12. srpna.....	36
Allendovy dopisy.....	36
Knihy.....	37
Pawlického teorie času.....	38
Projekt Phoenix umožnil Invazi mimozemšťanů.....	38
6. DALŠÍ PODROBNOSTI O ALU BIELEKOVI.....	39
7. NÁVRAT DO MONTAUKU.....	46
8. FILADELFSKÝ EXPERIMENT: NOVÉ POZNATKY. KORESPONDENCE.....	51
9. KOMUNIKUJE DR. JESSUP Z „DRUHÉ STRANY“?.....	54
Výlet na Venuši.....	55
Školní docházka.....	56
UFO na obloze.....	56
PŘÍLOHA 1. NÁMOŘNICTVO MÁ SVÉ "TRIKY", JAK NECHAT ZMIZET LODI.....	58
Námořnictvo má spoustu triků, jak nechat zmizet loď.....	58
PŘÍLOHA 2. DŮVĚRNÁ ZPRÁVA O TAJEMSTVÍ NEVIDITELNOSTI.....	60
Mojžíš — velký kouzelník.....	60
Zahalen v mraku.....	61
Spiritualisté to nazývají ektoplazma.....	61
Metoda sedmi kroků.....	61
Tajný klíč.....	62
Do „klidu“.....	63
Jednoduché metoda.....	63
Závoj neviditelnosti.....	64
CIA a KGB.....	64

ÚVOD

Jako bývalého aktivního armádního velitele (svou hodnost a identifikační číslo jsem se rozhodl ještě neuvádět) mne dlouhou dobu fascinovaly nejrůznější dohady o Filadelfském experimentu, pokusu, který sobě zahrnoval aspekty neviditelnosti, cestování časem a možnosti zásahu cizí inteligence do našeho technického vývoje.

Projekt známý jako Filadelfský experiment uskutečnilo námořnictvo v roce 1943 a byl označen jako „přísně tajný, zvláštní důležitosti“. Spočíval v teleportaci tisícitunového torpédoborce Eldridge z jeho suchého doku ve filadelfské námořní loděnici do Norfolku ve Virginii — na vzdálenost přibližně 400 námořních mil.

V době, kdy byla Eldridge „pryč“, byla údajně přetransportována do jiného rozměru — hyperprostoru — tj. do míst, odkud se vrátili pouze někteří. Při návratu do našeho časoprostoru byla většina členů posádky — všichni, které vědci pověřeni řízením projektu, nechali naprosto nepřipravené a neinformované — buď „v plamenech“ nebo doslova vraženi do trupu lodi, anebo naprosto šílení.

Ti, kteří měli to „štěstí“ a alespoň zdánlivě se po oficiálním ukončení experimentu vrátili k normálnímu životu, brzy zjistili, že z něj mají peklo. Byli opakovaně vtahováni zpět do jiného rozměru, aby tak znovu a znovu prožívali hrůzy filadelfského experimentu. Dnes už zřejmě zbývají pouze dva účastníci pokusu, kteří jej přežili. V depresi a přivedeni k téměř naprostému šílenství.

Ti, kteří zůstali s námi, jeden po druhém postupně zjišťovali, že bojují s úplně novým nepřítelem — naší vlastní vládou. Podobně jako při použití Agent Orange ve Vietnamu a v nedávné době nervového plynu ve válce v Perském zálivu (kde jej pro změnu užil náš nepřítel), naši vůdci udělali vše pro to, aby zakryli své vlastní stopy. Odmítání odpovědnosti za své činy tak zjevně přerostlo v politiku popírání jakékoli účasti nebo chyby v těchto záležitostech. To samé určitě platilo i v roce 1943 u Filadelfského experimentu. Vskutku, vláda se pokouší přesvědčit veřejnost, že se takové válečné „akce“ de facto nikdy neuskutečnily a že jsou jednoduše produktem zbytnělé představivosti nebo výplodem profesionální konspirační sítě.

Teď už je nám to jasnější.

Nyní už víme jistě, že se Filadelfský experiment opravdu uskutečnil.

Během let, kousek po kousku, se podařilo postupně tuto velkou hádanku vyluštit. O případu byly dosud publikovány dvě knihy určené široké veřejnosti (The Philadelphia Experiment autorů Charlese Berlitze a Williama K. Moora a The Philadelphia Experiment and other UFO Conspiracies od Brada a Sherry Steigerových); mnoho badatelů vydalo nesčetné množství tajných monografií a na základě tehdejších událostí byly natočeny nejméně dva filmy.

Zkrátka lze říci, že pokus věci utajit nevyšel.

Proč jsme tedy ponecháváni v nevědomosti v záležitosti, která by nám možná poskytla tolik technologických údajů a informací, jež by z dlouhodobého pohledu mohly znamenat obrovskou výhodu pro každého z nás?

Jak se mohlo stát, že naši milovaní padli na bojištích za vlast, která nám odmítá odhalit prostá a jednoduchá fakta, po nichž tak usilovně pátráme? Proč je nutné, abychom byli krmeni takovými nelogickými dezinformacemi a naprostou lží, když naše ústava má zaručit mnohem více?

Jsem velice rád, že mohu prolomit zeď tajemství a mlčení, která obklopuje Filadelfský experiment, a umožnit těm z nás, kteří upřímně hledají pravdu, aby se dozvěděli přesně, co se vlastně v tomto tragickém případě stalo.

Na následujících stránkách se seznámíte s osobami, které možná vůbec neznáte. Postupně budu psát o lidech jako Alfred Bielek, dr. Morris K. Jessup, Gray Barker, Riley Crabb a o velice tajem-

ném Carlosu Allendovi. Podle všeho nás zavedou na správnou stopu, a to navzdory svému zvláštnímu a vysoce neortodoxnímu chování, jež by nás na první pohled mohlo odrazovat.

Náš dík patří mým kontaktům v armádě, které mě přivedly k jistým životně důležitým dokumentům, a snaze několika nezávislých badatelů, jež odmítli „vzdát se lodi“ (a později zemřeli za záhadných okolností, možná proto, že věděli příliš mnoho).

Snad budete moci po přečtení této knihy spát v noci o trochu lépe, když budete vědět, že pravda vyšla konečně najevo.

Já přirozeně také.

Velitel X

1. PODIVNÝ PŘÍPAD DR. MORRISE K. JESSUPA

Je třeba toho říci tolik, že je velmi obtížné rozhodnout se, odkud začít.

Máme nyní k dispozici obrovské množství informací, abychom mohli dokázat jednou provždy, že Filadelfský experiment nebyl nějakou halucinací vyvolanou událostmi 2. světové války nebo vývojem atomové bomby.

Tajemství obestírající tuto událost se snažil odhalit i Gray Barker, vydavatel, nakladatel, člen National UFO Congress a mnoha dalších ufologických organizací. Výzkumem Filadelfského experimentu se zabýval dlouhou dobu. Téměř celý život prožil tento skoro dvoumetrový milovník tajemství v Clarksburgu v Západní Virginii. Je autorem knih They Knew Too Much About Flying Saucers (Věděli příliš mnoho o létajících talířích) a The Silver Bridge (Stříbrný most). Dlouhá léta byl vydavatelem časopisu The Saucerian Bulletin.

Jedním z prvních Barkerových dopisovatelů a spolupracovníků byl právě mezinárodně známý astronom dr. Morris K. Jessup. Napsal sérii článků pro časopis The Saucerian Bulletin a později několik knižních bestsellerů s tematikou UFO.

Jak Gray Barker, tak dr. Jessup jsou již mrtví. Barkerova smrt s největší pravděpodobností nesusvisela s UFO nebo Filadelfským experimentem. Se stejnou jistotou to však nelze říci o astronomovi, který skončil svou kariéru i život proto, že o Filadelfském experimentu věděl příliš mnoho. Z tohoto důvodu bude možná lepší nechat pana Barkera, aby vypověděl celý příběh sám, protože Jessup byl jeho přítel a přispíval do jeho časopisu:

První příspěvky dr. Jessupa

S Jessupem jsem se poprvé setkal 5. listopadu 1954 brzy poté, co jsem mu poslal výtisk svého časopisu The Saucerian Bulletin, a krátce předtím, než vyšla jeho první kniha. Zde je část jeho odpovědi:

„Děkuji za Váš dopis ze 4. listopadu, který jsem obdržel dnes ráno. A zároveň děkuji J. Bessorovi, že Vám o mně řekl. Mám ještě jeden exemplář Vašeho časopisu, který mi půjčil John (Roč. II. č. 2). Musím říci, že si na tom dáváte skutečně záležet. Už jenom připravit celé číslo musí být ohromná práce.

Ano, pracuji na knize. Rukopis už dostává konečnou podobu a doufám, že jej někdy příští týden předám vydavateli. Kniha je ve srovnání s několika „divokými“ věcmi, které byly dosud vydány, poněkud konzervativní, ale snažím se držet faktů a omezují se na případy pozorování UFO v letech 1875-1885, tedy ještě v předarnoldovském období (pozn. překl. — rozumí se období ještě před 24. červnem 1947, kdy Kenneth Arnold během svého letu ve státě Washington blízko pohoří Cascade Mountains zpozoroval úkaz, který téhož roku uvedl do hromadných sdělovacích prostředků jako jev, jenž nazval „létající talíř“. Znamenalo to zrození fenoménu UFO.).

Dohromady to představuje docela slušnou sbírku důkazů existence UFO včetně průvodních příznaků jejich výskytu.

Doufám, že ji alespoň částečně dostanu na trh prostřednictvím Library Research Group, což je společnost zabývající se prodejem knih. Až přijde čas, budu ji chtít propagovat v takových časopisech, jako je ten Váš, ale nejprve musím mít smlouvu s vydavatelem, což nebude dřív, než za dva až tři týdny. Jakmile bude smlouva uzavřena, pošlu Vám něco k otištění.

Přes Clarksburg jsem docela často jezdíval k příbuzným v Indianě, ale už jsem tam nebyl skoro dva roky. Jestli tam pojedu, tak se u Vás stavím. Do té doby, pokud byste měl cestu, můžete se zastavit Vy u mne. Vždycky si najdu čas popovídat si o problematice létajících talířů.“

Moje korespondence s Jessupem pokračovala. Úryvky z ní uvádím proto, abych tím charakterizoval osobnost autora. Byl to velice srdečný člověk, velice zanícený při hledání odpovědí na otázky ~pojené s tajemstvím UFO. Ovšem, jak uváděl, ve svých profesionálních pracích pocíťoval nutnost uplatňovat mnohem konzervativnější přístup. Tento vědecký postoj demonstroval ve svých prvních dvou knihách a možná právě proto nebyla tato díla u mnoha fanoušků létajících talířů moc populární.

„Hloupí lidé uveřejňují takovou spoustu nesmyslů (napsal 16. prosince 1954), až je z toho člověk znechucen. Cítím, že se nacházíme v pozoruhodné fázi lidského poznání, a hloupost by neměla kalit vody — problém sám o sobě je tak složitý, že Adamského fotografie nejsou potřeba. Zmínil jste se o tom, že chcete nějaké materiály (žádal jsem ho o článek pro časopis *The Saucerian*). O co byste měl největší zájem? Nepřijdu tolik do styku s nejnovějšími zprávami jako většina Vašich čtenářů, ale uplatňuji přísně vědecký přístup. Rád Vám napíši stránku nebo dvě, a pokud si přejete, tak bych Vám rád dělal (zdarma) astronomického poradce, bude-li to pro Vás mít nějaký význam.

Myslím, že bych mohl připravit stránku týkající se pohonu UFO s důrazem na možnost, že je zde využita energie magnetického pole. Je to však záležitost čistě teoretická. Později, až vyjde kniha, to budu moci trochu rozšířit, ale teď nechci uveřejňovat tolik dosud nepublikovaných myšlenek.“

20. prosince mi Jessup poslal dva články s tímto komentářem:

„Tady jsou dva krátké články. Použijte je, jak uznáte za vhodné. Jsou dostatečně ověřené, aby mohly být publikovány. Mexické krátery jsou skutečné — sám jsem je objevil a viděl negativy leteckých snímků.

Rozšíření tématu hybné síly nutně zahrnuje narážky na náboženství. Našeho Boha mohla stvořit nějaká vesmírná rasa, která opustila naši Zemi před tisíciletími. Kniha se dotkne také toho, jak může být uctívání Slunce spojováno s návštěvníky z vesmíru.

S velkým zájmem jsem si přečetl Vaši zprávu týkající se Alberta K. Benders. Vypadá to, že se opravdu něco stalo. Pravděpodobně se nezmýlil. Byl bych Vám vděčný za jakékoli další informace, které možná objevíte.

Podle mého skromného mínění máte absolutně pravdu, když předpokládáte, že zdroj energie je klíčem k celému případu UFO. Na základě svých vlastních úvah a studia jsem o tom přesvědčen. Rád bych si s Vámi na toto téma pohovořil.“

Předchozí odstavec reaguje na některé myšlenky, o které jsem se s Jessupem podělil. V té době jsem považoval za možné, že tajemství UFO bylo úmyslně „zamlžováno“, protože by tak — pokud by o létajících talířích najednou bylo k dispozici příliš mnoho informací — snad mohl být objeven levný zdroj energie. V této souvislosti jsem také našel rozumný důvod, proč nás dosud nekontaktovali. Možná nám nechtějí najednou prozradit zdroj své energie, aby tak nenarušili náš hospodářský systém.

Připojuji dva články, které mi Jessup nabídl ke zveřejnění.

* * *

UFO a Měsíc (M. K. Jessup)

Astronomové pozorují ve vesmíru UFO.

Sledování UFO jsou doložena již z doby před 80 lety. Výpočtem byly zjištěny jejich domovské planety a identifikovány mateřské lodi. Něco je známo o jejich velikosti a vzhledu.

Jsou součástí systému Země-Měsíc. Pozor na „kouřovou clonu“ vypouštěnou velením armády a dr. Tombaughem (pozn. překl. — Clyde W. Tombaugh, astronom, objevitel planety Pluto), kteří říkají, že hledají malé družice obíhající kolem Země. Existuje místo, kam se mohou podívat, prav-

děpodobně budou úspěšní — a nejsou to satelity. Co je ještě podivnější, tyto „věci“ mají právě tu správnou velikost, aby zapadaly do pěkné velké kolébky, tedy kráteru, takového, jaký je na Arizonské plošině. Ten by byl viditelný pro astronoma na Měsíci, pokud by byl vybaven jednoduchým teleskopem.

Téma Měsíce se nedávno zase prodralo na první stránky novin. Objevily se nové trhliny na Měsíci. Zmizely krátery a další vznikly. Některé se změnilly v rozplizlé, zamlžené, třpytivě bílé skvrny, jež nelze zaměřit velkými dalekohledy ukazujícími povrch se skvělou jasností. Trhliny, po generace nazývané „potůčky“, se objevují a zase mizí. „Mlhy“ se ukazují ve velkých kráterech a ohraničených planinách.

V tmavých částech Měsíce jsou vidět pohybující se světla. Někdy je celý velký kráter s centrální horou osvětlen zvláštní a nejasnou září.

Napříč krátery se objevují zdi nebo jakoby provazcovité struktury — zprávu o tom podal Flammarion v 19. století (viz L'Astronomie) a také odborníci na mapování měsíčního povrchu v nedávno uveřejněných materiálech. Viz zpráva o předmětu opouštějícím Měsíc, jehož rozměry byly srovnatelné s malým kráterem. Je vidět, jak se v kráterech tvoří tmavě zelené a hnědavé stíny a postupují s pohybem Slunce.

V Mexiku se nachází skupina deseti kráterů podobných arizonskému, které jsou stejné velikosti a vzhledu jako malé krátery na Měsíci. Byly zachyceny na leteckých snímcích, které shromáždilo letectvo. Přístup k nim však omezilo, snímky jsou označeny jako „tajné“ a získat jejich kopie je nemožné. Spojuje je armádní velení se „satelity“, o nichž vás chce přesvědčit, že je spolu s Tombaughem hledá? Kdo ví?

Vytvořila tedy nový lunární kráter — mající půl míle nebo 2 míle v průměru — loď mimozemšťanů?

Když kráter zmizí a astronomové pomocí silných dalekohledů potvrdí, že jej nahradil nějaký druh kopule, usadilo se zde snad něco k odpočinku nebo k opravám? Pokud je kráter nahrazen něčím kouřovým a nejasným, co mění tvar a velikost, ale nevrhá žádný stín, znamená to, že se zde pod „mrakem“, který má průměr od pěti do jedenácti mil, skrývá nějaká činnost?

Library Research Group v tichosti vyhledává tato fakta z vědecké literatury, staré i nové. Množství údajů je nesmírně veliké a koordinace výzkumů je obrovský úkol. Vysvětlení se stává zřejmějším. Library Research Group uveřejňuje své objevy a závěry v některých knihách o vědeckém pozorování UFO.

Ze závěrů vyplývá, že Měsíc je něco jiného než mrtvý a neužitečný svět. Země a Měsíc tvoří binární soustavu — společný systém. Tento systém znamená mnohem víc, než se připouštělo dříve, i když to občas bylo zjevné. Nové knihy vám poví něco o této překvapující skutečnosti. Čistou dedukcí budeme schopni vyslovit to, co Benderovi znemožnili říct.

Poznámky Graye Barkera

Jessup se odvolával na Alberta K. Bendera ještě dříve, než tento kontaktér uveřejnil svůj příběh v knize *Flying Saucers and the Three Men* (Létající talíře a tři muži). Stojí za povšimnutí, že návštěvníci Benderovi řekli, že žijí na své domovské planetě v podzemí a krátery používají současně jako vchody i východy. Ještě předtím, než s návštěvníky „mluvil“, poslal mi kresbu pro obálku časopisu *The Saucerian* (v roce 1953). Zobrazovala myšlenku, o níž jsem v té době nevěděl, co vyjadřuje. Benderova kresba vypadá jako výjev z Měsíce. Stále uvažujeme, jestli Bender o Měsíci, který později zmínil ve své knize, mohl něco vědět. Benderův návrh obálky je ve zmenšené velikosti reprodukován na předcházející straně.

Jessup mi v roce 1956 napsal, že má možnost dělat přímé výzkumy mexických kráterů. Uvedl: „Samozřejmě víte o mých zájmech v Mexiku, které se náhle a ne očekávaně plní. ...“

1. Jisté obchodní zájmy mě vedou do Mexika, abych předběžně prozkoumal minerály v meteoritických kráterech.

2. Zdá se velice pravděpodobné, že vláda bude možná financovat podrobnou expedici prostřednictvím univerzity v Michiganu.

Nejdřív bych měl odjet 10. prosince na pětítýdenní cestu. Podruhé by to mělo být kolem 1. dubna a naposledy na pět měsíců. Můžete se o tom zmínit ve Vašem časopise, ale neuvádějte nic o vládě, ani o Michiganské univerzitě, protože ani jedna smlouva není dosud podepsána. Zmínit se o nich by mohlo znamenat konec celé věci. Možná Vám z Mexika pošlu nějaké zprávy.“

S expedicí se však něco přihodilo a nikdy se neuskutečnila. V příštím dopise Jessup napsal, že univerzita couvla, protože se expedice měl účastnit ufolog. Jessup mi nikdy neprozradil totožnost osoby, která měla na celé věci komerční zájem a měla ji financovat.

Někteří lidé naznačovali, že zhroucení těchto plánů bylo dalším článkem v řetězu zklamání, která vedla k jeho sebevraždě. Konec konců je pravda, že autorovy naděje na úspěch se nikdy nenaplnily. Jeho knihy *The UFO Annual* (Ročenka UFO) a *The Expanding Case for the UFO* (Další důkazy UFO) se neprodávaly dobře. Titul *The UFO and the Bible* (UFO a Bible), ačkoli byl mezi ufology velice populární, také neměl komerční úspěch, snad proto, že byl tak krátký. Jednou mi o něm Jessup řekl, že původně tvořil součást rukopisu knihy *The Expanding Case for the UFO*. Vydavatel však tuto část vrátil s tím, aby ji Jessup popřípadě rozšířil na samostatnou knihu, což také udělal. Kniha je bohužel rozebraná.

Abych citoval z Jessupova dopisu: „Ročenka se neprodávala moc dobře, a ani nemohla při ceně 4,95 dolarů. Ta cena je prostě příliš vysoká. Očekával jsem levné brožované vydání, které by se prodávalo za dva nebo tři dolary, ale nakladatelství Citadel se rozhodlo jinak.“

Jessup už nedokončil poslední návrhy pro své knihy. Tuto práci již dělal jeho literární agent. V případě UFO ročenky prostě vzal Jessupovy zápisky včetně výstřížků a uspořádal je do knižní podoby. Tak také agent jednu povídku z časopisu, která se nešťastnou náhodou ocitla mezi výstřížky, zařadil do knihy, jako by to byl fakt. Týkala se tří podivných mužů údajně spatřených v Pentagonu. Mnoho Jessupových kritiků na to poukazovalo a snažilo se diskreditovat jeho práci, ačkoli to zcela určitě nebyla jeho chyba.

* * *

Hybná síla UFO (M. K. Jessup)

Příprava mé knihy zabývající se vědeckým vysvětlením jevu UFO vyžadovala prostudovat obrovské množství materiálů a introspekci. Důkazy pro existenci UFO jsou vědecky správné, i když zatím stále nevýrazné. Jakékoli úvahy o UFO musí být uvedeny tím, zda UFO vůbec existuje a jaký zlomek všech pozorování je tak pravdivý, jak byl popsán. V současném stadiu případu „létajících talířů“ nelze než připustit, že jsou reálné.

Pokud přijmeme tento předpoklad, vyplývá z něj nevyhnutelně velké množství závěrů. Sem patří pozorovaná rychlost a zrychlení, zjevná existence kompaktních, ale pro naše oči neviditelných objektů v atmosféře, schopnost pohybovat se vzduchem nehlučně a bez toho, že by byly na náběžné hraně vystaveny odporu vzduchu.

Pravděpodobně nejzákladnější úvahou z hlediska vědy a techniky je otázka pohonu. Uvažovalo se o tryskách, jaké mají rakety. Od této myšlenky se však muselo upustit kvůli nezpůsobilosti nést chemické palivo. Téměř všude se uvádí možnost použití energie magnetického pole, pojďme o tom tedy chvíli přemýšlet:

Země má velice silné magnetické pole, ale to je omezeno pouze na její bezprostřední okolí a je proměnlivé, má pokaždé jiné hodnoty v závislosti na aktivitě Slunce. Na magnetické pole mohou reagovat pouze magnetické a paramagnetické materiály; může to být také jiné magnetické pole vy-

volané indukci. Aby bylo možné získat energii na principu působení magnetického pole, musela by být tahová síla vytvořena působením magnetu nebo cívky s magnetickým polem. Taková síla se mechanicky přenáší na loď a strukturou lodi na lidi, zvířata, bytosti nebo subjekty na palubě lodi.

Tak by to úžasné a neuvěřitelné zrychlení, které bylo opakovaně pozorováno, muselo zvnějšku působit na bytosti, které možná UFO pilotují, ať už jsou to humanoidi nebo ne. Fakt, že lidské bytosti by nemohly vydržet zrychlení a rychlosti takové intenzity, používá intelektuální elita jako prostředek k zesměšnění celého UFO. Pokud připustíme existenci UFO, tak tato pozorovaná fakta jí nepopírají, ale pouze demonstrují nemožnost pohonu UFO na základě využití nám známého raketového pohonu. Jestliže ani struktura lodi, ani organismus pilota nemůže vydržet působení takové síly, pak současné pozorování svědčí o použití jiného zdroje pohybové energie.

Věda naopak tvrdí, že takový zdroj existuje. Je to gravitační pole, které je všeobecné a ve srovnání s magnetickým polem relativně stejnoměrné a nekolísavé. Na magnetické pole reagují pouze magnetické a kovové materiály, kdežto gravitační pole působí na všechna tělesa a předměty, která mají nějakou hmotnost. Takže gravitační výboj lze simultánně aplikovat na všechny molekuly jakékoli bytosti nebo na strukturu UFO, a tak eliminovat vnější zrychlení. Každá bytost vystavená takové síle, jež bude působit vnitřkem jejího těla, pak bude pociťovat matematicky nezjistitelnou úroveň zrychlení. Nejenže zde nebudou žádné škodlivé důsledky, ale ani loď, ani její obsluha nepocítí žádné zrychlení.

UFO je poháněno „levným“ zdrojem energie, kdy jeho reakce na gravitační pole je srovnatelná s reakcí plachet na vítr u starých plachetnic. Je nejvyšší čas přestat plýtvat penězi daňových poplatníků na vývoj nepoužitelných raket a investovat do základního výzkumu k odhalení tajemství gravitační síly, která byla možná známa dokonce i starobylým civilizacím.

Poznámky Graye Barkera

Od počátku svých výzkumů Jessup zjevně předpokládal, že talíře jsou poháněny nějakým druhem „anti-gravitačního“ pohonu. Tato myšlenka byla možná důvodem, proč byl Jessup tak zaujat Allendovými dopisy a vydáním své knihy v nakladatelství VARO (tzv. VARO vydání) — navrhly totiž některé nové radikální vynálezy pracující na základě Einsteinovy teorie pole. Někteří špičkoví ufologové tuší, že vláda dlouho sponzoruje tajné výzkumné projekty určené k odhalení principů, jež by mohly pomoci ovládat gravitační síly.

Protože do dnešního dne zjevně nebyla vyvinuta použitelná teorie, je pravděpodobně dobře, že se vláda přece jen věnovala vývoji raket, místo aby vrhla veškerou energii na vývoj anti-gravitačních aplikací, které by dodnes nebyly na obzoru. Není pochyb o tom, že kdyby byl náš raketový program rozvíjen tak, jak by mu náleželo, byli bychom nyní v kosmickém soutěžení mnohem dál než Sověti.

Vydavatel se už dlouhou dobu domnívá, že objev využití antigravitace by byl největším vědeckým průlomem od objevu atomové energie, možná ještě mnohem významnějším. Ve skutečnosti by monopol na takový objev dal jedné zemi moc nad celým světem.

2. DŮKAZY UFO

Abychom našli kritický bod, odkdy Filadelfský experiment začal hrát významnou roli v životě dr. Morrise K. Jessupa, je nezbytné vrátit se poněkud zpět do minulosti. Jako autor závažných prací jako *The UFO and the Bible* a *The UFO Annual* byl Jessup vysoce uznáván veřejností, která jeho knihy přijímala s nadšením. Ovšem také ufologové ho považovali za seriózního přispěvatele do literatury o UFO.

S Filadelfským experimentem souvisí zvláštní, poznámkami opatřené, brožované vydání Jessupovy knihy *The Case for the UFO*. Tato kniha s poznámkami pak byla vydána ještě jednou — údajně armádou. Tentokrát ve velkém formátu, ofsetovým tiskem.

U zrodu událostí přímo spojených s tím, co později vešlo ve známost jako tzv. VARO vydání knihy *The Case for the UFO* v nakladatelství VARO, byl opět Gray Barker, takže bude lepší nechat jej, aby své svědectví vypověděl sám:

* * *

Zvláštní kniha s poznámkami

Jednou z největších záhad Jessupova případu je zvláštní, poznámkami opatřený brožovaný výtisk knihy *The Case for the UFO* a její následné znovuvydání, které údajně provedla armáda, na větším formátu a cyklostylované.

Brožovaný výtisk byl celý podtrhán a opatřen poznámkami, zřejmě třemi různými osobami, neboť byly použity tři barvy inkoustu — modrý, modrofialový a modrozelený.

Poznámky byly velice zasvěcené a svědčily o důvěrné znalosti létajících talířů, jejich zdrojů pohybu, původu, pozadí, historie a zvyků bytostí, které je ovládají.

Zdá se, že nikdo přesně případ nevysvětlil, ale vzhledem k tomu, že kniha údajně zaujala armádu, je leccos pochopitelné. Berte, prosím, v úvahu, že ve zprávách o těchto událostech většinou uvádíme to, co o věci řekli nebo uveřejnili druzí. Nemáme žádnou možnost ověřit si informace do všech podrobností.

Podle Rileyho Crabba (Pozn. red. Crabb, Riley Hansard nar. 2.4.1912, ředitel Borderland Sciences Research Foundation. Zabývá se paranormálními jevy a jevem UFO. V 60. letech zaměstnán jako odborník na jedné raketové základně v Tichomoří.) byla kopie s poznámkami zaslána do Washingtonu admirálu N. Furthovi, šéfovi Úřadu pro námořní výzkum, a to v obálce z konopného papíru s poštovním razítkem pošty v Seminole, Texas, 1955. V červenci nebo v srpnu téhož roku se kniha objevila v došlé korespondenci majora Darrella L. Rittera z od dělení aeronautiky Úřadu pro námořní výzkum. Kapitán Sherby a velitel George W. Hoover, důstojník pro zvláštní úkoly téhož úřadu, projeví o některé poznámky obsažené v knize zájem.

O výtisku s poznámkami jsem se poprvé dověděl od paní Walton Colcord Johnové, ředitelky *Little Listening Post*, *UFO and New Age Publication* ve Washingtonu. V telefonickém rozhovoru mě paní Johnová informovala o podivných pověstech, které se šíří, o následcích toho, že někdo poslal exemplář s poznámkami do Washingtonu, a o tom, že vláda investovala prostředky do cyklostylovaného vydání celé knihy, takže všechna podtržení a poznámky mohly být připojeny k původnímu textu. Řekla mi, že kniha jde ve vojenských kruzích z ruky do ruky.

Ona sama tento exemplář bohužel neviděla a moc o něm neví, ale zdálo se, že ho dává do souvislosti s údajným námořním pokusem, při němž pokusný objekt — loď — úplně zmizel z dohledu. Mnoho jsem z toho nechápal, dokud jsem se nedozvěděl o podivných Allendových dopisech, které takový pokus naprosto hrůzostrašným způsobem popisují.

Existence cyklostylovaného vydání je tedy prokázána, ovšem nejsem schopen potvrdit, zda bylo či nebylo financováno vládou. Je však jisté, že společnost VARO z Garlandu v Texasu opravdu toto cyklostylované vydání vyrobila.

O společnosti jsem moc nezjistil, snad pouze to, že je údajně zainteresována v „tajné vládní činnosti“.

Můžeme se domnívat, že se pan Crabb očividně dostal k jednomu výtisku tohoto speciálního vydání, protože reprodukuje předmluvu co nejdříve podle originálního „VARO“ vydání (my ji také později uvedeme).

Abych vám pomohl lépe pochopit, proč přetiskujeme reprodukcí pana Crabba, dovoluji mi vysvětlit materiál poněkud detailněji.

Protože je zcela zřejmé, že poznámky dělali tři různí lidé třemi různobarevnými inkousty, pan Crabb na ně odkazuje jako na „pana A“, „pana B“ a „Jemi“ — jméno třetí osoby pánové A i B přímo použili v osloveních a odvolávkách v celé knize.

Podle domněnky pana Crabba je možné, že pánové A a B byli dvojčata, protože existují dvě odvolávky na toto slovo — na straně 6 a 81 originálu. „Předpoklad, že pan A je jedno z dvojčat, je snad správný. Na straně 81 pan A napsal a potom označil toto: ‚a já nevím, jak toto prošlo, Jemi‘. Pak napsal: ‚Pamatuji si na své dvojče...‘ Na straně 6 píše ve zcela jasné odpovědi panu B: ‚Ne, moje dvojče...‘ Druhým dvojčetem si nemůžeme být jisti.“

„Je tedy pravděpodobné,“ pokračuje pan Crabb, „že tito muži byli dvojčata. Na závěrečných stranách knihy pan B říká: ‚Pouze my jsme si pověděli jeden druhému o té katastrofě...‘“

Paperbackový exemplář knihy *The Case for the UFO* tedy zjevně prošel rukama těchto mužů několikrát. K tomuto závěru došel Crabb na základě toho, že se v něm vyskytují diskuse mezi dvěma nebo všemi třemi muži, otázky, odpovědi a místa, kde části poznámek byly označeny nebo doplňovány jedním nebo oběma dalšími muži. Některé z nich byly zcela vypuštěny, jak o tom svědčila příslušná značka.

Neviděl jsem kopii kompletní knihy s poznámkami. Korespondence s Crabbem, s nímž jsem konzultoval možnost nového otištění celého „VARO“ vydání, mě však odradila, protože mi napsal, že poznámky a podtrhávání sama o sobě mají podle jeho názoru nepatrný význam a jsou to jen o „něco málo víc než legrácky“.

Ve svém dopise z 24. září 1962 mi Crabb odhaluje tajemství, jak přišel ke kopii originálního VARO vydání. Byl to výtisk, který námořnictvo původně dalo Jessupovi, a zřejmě ten jej pak dal Crabbovi.

Tento výtisk však zmizel za poněkud záhadných okolností v dubnu 1960, kdy si ho Crabb sám sobě poslal z Washingtonu. Zjevně už teď žádný exemplář nevlastní.

K upřesnění dalších údajů o původu originálního „VARO“ vydání Crabb píše: „Možná to byl velitel Hoover nebo jiný nepředpojatý důstojník z Úřadu pro námořní výzkum, kdo požádal společnost VARO, aby vytiskla knihu i s poznámkami. Na druhé straně to možná byl Bob Jordan nebo jiný pracovník VARO, v té době ve Washingtonu, jenž předvídal nějaký budoucí výzkum a vypracování projektu, a dobrovolně to udělal. Ať tak či onak, domnívám se, že bylo vyrobeno 25 výtisků na standardní kancelářský papír, formátu 216×271 mm, na vlastním malém tiskařském stroji. Bylo toho téměř 200 stran svázaných do plastické vazby.“ Michael Ann Dunnová, písárka, která toto vydání připravovala, vysvětluje v úvodu, proč tato publikace vychází. Nyní je vdaná, bydlí v Dallasu a odmítá mít s touto věcí cokoli společného. Tiskárna firmy VARO se nachází na jednom z předměstí Dallasu — v Garlandu. Předpokládám, že VARO anebo námořnictvo po zralé úvaze předaly několik výtisků těm, kteří byli schopni držet krok s antigravitačním výzkumem. Podle svých poznámek nebyli pan Jemi a jeho přátelé pánové A a B vzdělaní lidé, žádní technici a nedělali žádné ilustrace ani neuváděli žádné matematické vzorce, což by vše mohlo být základem pro vývoj nových technologií.

„Mimochodem, VARO je malá firma vyrábějící elektroniku a zabývá se těmi nejmodernějšími technologiemi nacházejícími uplatnění v kosmickém průmyslu. Zřejmě se jí podařilo vyvinout zařízení, které vyzařuje jakési „paprsky smrti“. Soudím tak z velice opatrné zprávy v tisku, která se objevila loni na podzim, když se skupina kongresmanů zúčastnila jeho předvedení. Myslím, že je nesmírně důležité, že přece jen nakonec jistí námořní důstojníci a vedoucí pracovníci firmy VARO brali hned po prvním přečtení poznámky v knize mnohem vážněji než sám Jessup. Moje první reakce byla poněkud skeptická, ale teď jim věřím. Stejně tak jim věří jeden z našich nejmaterialističtější zaměřených a nejtvrdohlavějších elektroinženýrů v Los Angeles.“

* * *

Proč tedy tolik vzruchu a práce kolem podivné knihy s poznámkami, kterou dokonce sám Jessup považoval za „potřeštnost“? Není to způsobeno ani tak obsahem poznámek, ale spíš důležitostí, která je jim evidentně přikládána.

Slyšel jsem o té záležitosti, ale moc jsem jí nerozuměl, dokud jsem nenavštívil v New Yorku Ivana Sandersona, uznávaného přírodovědce a známého ufologa.

Věděl jsem, že Ivan byl blízkým Jessupovým přítelem a cítil jsem, že v rozhovoru s ním bych mohl najít nějaké vodítko k důvodu jeho sebevraždy — pokud opravdu šlo o sebevraždu. Zjistil jsem, že Ivan se právě na toto téma nechce bavit, ale že je ochoten mi říci dost informací o VARO vydání.

Protože popisují náš rozhovor pouze na základě svých vzpomínek, neuvedu možná všechny detaily, které mi řekl, ale udělám, co budu moci, abych si je vybavil a sdělil vám je.

Ptal jsem se, proč Jessup svůj případ nikdy neuveřejnil.

„Měl k tomu zřejmě dobrý důvod,“ řekl mi Ivan. Jessup byl pozván do Annapolisu, kde přímo oněměl, když mu zpravodajská služba námořnictva ukázala velké cyklostylované vydání jeho knihy *The Case for the UFO* obsahující i poznámky. Bylo to pro něho jako ufologa naprosto matoucí, zvláště, když obsah některých poznámek byl úplně směšný

„Proč si s tím dělali tolik starostí a evidentně investovali spoustu peněz do této legrace? To zřejmě probíhalo Morrisovi hlavou. Předpokládám, že to nikdy nezjistil.“

* * *

Samozřejmě není možné reprodukovat celé „VARO“ vydání, ani kdybychom měli k dispozici celý text. Ale uvedeme alespoň předmluvu, která je k dispozici, v podobě co možná nejbližší „VARO“ vydání.

Co se týče kompletního textu, citujeme Crabbovo vysvětlení:

„Poznámky (přidané pány A, B a panem Jemi) se zmiňují o dvou typech bytostí žijících ve vesmíru. Jak neutrálové, tak i podmořští jsou nazýváni obyvatelé. Zdá se, že zde žijí střídavě v obou prostředích. Zmiňují se o stavbě podmořských měst. K dopravě se používá mnoho různých druhů kosmických lodí. O těchto dvou národech, rasách nebo jak je nazveme, se mluví neustále. Nazývají se L-M a S-M. Zdá se, že L-M jsou mírumilovní, zato S-M nikoli. Autoři poznámek jsou nakloněni L-M, protože o nich mluví laskavěji než o S-M.

Termíny jako mateřská loď, velké ostřelování, velký návrat, velká válka, mužičci (little-men), silová pole, hluboké zmrazení, podmořská budova, měřící značky, průzkumné lodi, magnetická a gravitační pole, vrstvy diamantů, kosmické záření, podmořští výzkumníci, teleportace, hořící „kabát“, uzly, víry, magnetická síť a mnohé další užívají tito muži úplně přirozeně. Vysvětlují, jak, proč a co se děje s lidmi, loděmi a letadly, která zmizela. Vysvětlují původ záhadných bouří a mraků, předmětů padajících z oblohy, zvláštních znamení a otisků nohou a dalších věcí, které ještě nebyly rozluštěny.

Zdá se, že ti muži cítí, že pro lidstvo je ještě předčasné vstoupit do kosmu. Cítí, že lidstvo by se nemohlo vyrovnat s těmi mysl ničícími podmínkami ve vesmíru, protože lidé jsou příliš egoističtí,

lpí příliš na materiálních statcích, válčí na velké části zeměkoule, jsou příliš naplněni žárlivostí a nedostává se jim skutečného bratrství.

Možná, že podtrhávání v knize mohlo být příznakem nějakého kódu, i když na první pohled to tak nevypadalo. Podtržený text se vztahuje k poznámkám jedné a téže osoby.

Poznámky k předmluvě

Při reprodukování předmluvy z „VARO“ vydání The Case for the UFO jsme se snažili o co možná nejpřesnější kopii.

Aby bylo možné porozumět poznámkám ve vztahu k textu, tak, jak je publikován, vyžadují některá vysvětlení.

Rozlišení mezi textem originální knihy a rukopisnými dodatky je docíleno tím, že poznámky jsou odraženy 9 mezerami, u Jessupova textu pouze 5 mezerami. Jinými slovy, devět mezer naznačuje, že se jedná o anotace k textu psané rukou pana A, pana B, nebo Jemim.

Umístění poznámek označuje odstavec, ke kterému se vztahují, nebo jejich přesné umístění v knize.

Číslo stránek originálu knihy jsou v kulatých závorkách. Obsah očíslované strany následuje hned za číslem. Číslo stránek tohoto vydání se objevují na každé stránce dole.

Ke kurzívě v originálu nebylo možné přihlížet.

Přetištění předmluvy nemá za cíl nabídnout velké množství informací, ale je prezentováno pro badatele jako ukázka z „VARO“ vydání.

Předmluva (VARO vydání)

Výzkum UFO je na současném stupni vývoje, podobně jako astronomie, vědou založenou čistě na pozorování, není to tedy věda experimentální. Proto musí nutně spočívat v pozorování, nikoli v provádění pokusu. Pozorování v tomto případě sestává ze všeho, co lze nalézt a co by mohlo mít vztah k tématu. Existují tisíce zmínek v klasické literatuře, ovšem autoři nevěděli, že jejich odkazy mají nějaký význam, protože UFO v dnešním slova smyslu vlastně tehdy neexistovalo. Spisovatelé zaznamenávali takové věci, které vnímali svými smysly s upřímnou snahou popsat tato nevysvětlitelná pozorování. (B)

Tehdy jsem doufal, že by „z toho něco mohlo být (pan B)“. Dnes se věda obává, že „z toho něco vzejde“. Také se to stane. V roce 1956 nebo 1957 bude mít letectvo letadla jako tyto a bude se „cítit“ bezpečně, protože když lidé spatří talíře z otevřeného vesmíru, nebudou se znepokojovat, neboť „mají také tyto letadla“. Ó, bratře, co je to za frašku! Naše loď bude trysková, ne poháněná M.

Někteří z mých současníků se pokoušejí prokázat, že všechny tyto jevy jsou tak či onak iluzí a že za nimi není možno vidět stroje, ať už s křídly nebo bez křidel, poháněné pomocí mechanické hnací síly pod inteligentním řízením.

Považuji jejich negativní postoj za neopodstatněný, protože zde existuje nepřeborné množství autentických dokladů, které mohou být uváděny jako (1) přímá pozorování, (2) nepřímá pozorování, (3) podpůrné důkazy či náznaky. (B)

Existuje jedna oblast nepřímých důkazů ve formě událostí tajemné povahy, které dosud nebyly vysvětleny. Tyto věci by se daly vysvětlit snadno, pokud bychom ovšem připustili, že naše vlastní poznání je omezené a že může existovat nějaká „intelligence“ kdekoli ve vesmíru, která ovládá kosmické lodě. Docela je možné, že to může být více než jeden druh „intelligence“ a více než jeden typ kosmické lodě.

Tento svět je plný nevysvětlitelných záhad. Legendy o Atlantidě a Mu jsou oblíbeným terčem posměváčků. „Oni“ říkají, že neexistují žádní duchové, žádné bytosti, nic nepadá z nebe kromě železa

a kamenných meteoritů. Ovšem po staletí se věřilo, že Země je plochá, že Amerika neexistuje, že neexistuje heliocentrický systém Země a planet, žádní zkamenělí dinosaurové; a přece dnes víme, že to všechno byla pravda. (B)

Spolehliví lidé pozorují úkazy známé jako létající talíře po tisíc let a více. Existují zprávy až (B) do r. 1500 př. n. l. i dříve. Tisíce lidí viděly říditelné vynálezy na obloze a někteří to tvrdili i pod přísahou.

Ten den, kdy přísahy byly stejně dobré jako peníze v (pan B) ruce, protože pokud to není správné, váš krk utrpěl „zázrakem“ (1) z Církve jako nožem rozhorlených, kdo přijal vaši přísahu.

Nemohu souhlasit s jakýmkoli astronomem, který trvá na tom, že všechny tyto věci jsou fata morgány, planety, mraky nebo iluze. Většina těch pozorovatelů je dostatečně výřečná, aby dokázala vyprávět své příběhy a jsou dostatečně upřímní, aby mohli učinit prohlášení před notářem. Dokonce vědci připouštějí, že ti lidé něco viděli.

Nevidím nic divného na popisech zvláštních jevů, pro něž nemáme pozemský protějšek nebo pro něž nemáme žádnou kolonku v tabulkách. (B)

Pokud to nevidí, pak ZNÁ L-M. (Pan B)

Tato práce je seriózní pokus vnést pořádek do chaosu, pokus uvést všechny stránky tohoto kontroverzního případu na základní rovinu a provést inteligentní zhodnocení. (B)

M. K. Jessup — Washington, D. C. 13. ledna 1955

Pokud neuspěje v tomto hodnocení... Nikdo (Pan B) se nebude starat o to, aby mu uvěřil, protože by to vyžadovalo vynaložit odvalu a pozemšťané jsou zbabělci a konformisté. Dokonce i když věří. Nikdo by se neodvážil to říct, protože by to vyžadovalo čin a oni se neodvážejí jednat ve prospěch víry, která není v souladu s běžným životem.

3. KDO BYL CARLOS ALLENDE?

Jeden z nejpodivnějších mužů, které kdy nosila tato planeta, si říkal Carlos Miguel Allende. Možná, že je dnes ještě naživu — i když se soudilo, že odešel na věčnost už před mnoha lety.

Allende zůstává tajemstvím i pro těch několik málo lidí, které dobře znal.

Ti, kdo neměli možnost osobně nahlédnout do jeho chování a jeho pohnutek, by ho mohli považovat za opravdového blázna, za někoho, kdo by se hodil do blázince.

Allende totiž tvrdil, že přežil Filadelfský experiment — alespoň v mnoha dopisech Jessupovi naznačoval, že tomu tak bylo.

Hned na začátku musím připustit, že dopisy se dají jen velmi těžko rozluštit. Ovšem, když pochopíte Allendovu gramatiku a sloh, zjistíte, že za tímto psaním se skrývá velice usouzená bytost — někdo, kdo žije dnem i nocí v neustálé hrůze. Je to přesně ten typ člověka, který se stále ohlíží přes rameno, jako by vyhlížel a hledal někoho — vlastně kohokoli — kdo by byl s to z jeho života udělat živoucí peklo.

Všechno začalo 13. ledna 1956, tedy před mnoha lety, kdy dr. Jessup dostal od Carlose Miguela Allendeho, který se podepsal jako Carl M. Allen, dopis. Byl odeslán v obálce s adresou hotelu Turner v Gainesville v Texasu.

Neměl zpáteční adresu, ale byl evidentně ofrankován někde v Pensylvánii.

Vzhledem k výjimečnosti Allendova pravopisu i gramatiky bylo Jessupovi okamžitě jasné, že Allende byl zřejmě jedním z těch, kdo pracovali na poznámkách k „VARO“ vydání jeho knihy. Pravděpodobně to byla tatáž osoba, která původně odeslala svazek námořnictvu (proč by přece věnovali pozornost někomu, jehož jméno by nenašli v seznamu lidí ve službě a nebyli si jistí, že byl účastníkem Filadelfského experimentu?).

Dopis obsahuje první zmínky o Filadelfském experimentu a o tom, co se vlastně tehdy — v roce 1943 — stalo. Ať je tomu jakkoli, Allende vypustil džina z láhve a jeho příběh se stal od té doby součástí americké kultury.

Podívejme se však, co Allende sám řekl v těch pozoruhodných „všeříkajících“ dopisech dr. Morrisu K. Jessupovi. Uvědomte si, prosím, že jsem nezměnil Allendovo osobité užívání teček a čárek a syntax, takže se můžete seznámit s jeho zvláštním stylem a s neobyčejným typem jeho důkazů.

* * *

Carlos Miguel Allende
R.D. 1, Box 223
New Kensington, Penn.

Vážený dr. Jessupe,

Vaše výzva veřejnosti, aby přiměla své vládní představitele — pomocí tlaku veřejného mínění a přesně v duchu litery zákona — k odhalení a zveřejnění pravdy o tajných aspektech výzkumu Einsteinovy teorie pole, není vůbec nutná. Možná by Vás mohlo zajímat, že dobrák doktor nebyl v otázce zřeknutí se práce na této teorii ani tak ovlivněn matematikou, jako spíše velmi jistě obavami o lidstvo.

Jeho pozdější výpočty o cyklech lidské civilizace a pokroku ve srovnání s růstem obecného charakteru lidstva, které dělal pouze pro své vlastní povznesení a potěšení, vedly k tak hrozivým a děsivým závěrům, že své práce na této teorii přerušil. A tak nám bylo dnes „řečeno“, že teorie byla „neúplná“.

Dr. B. Russell soukromě tvrdí, že úplná je. Říká také, že člověk na to není připraven a nebude až do konce 3. světové války. I přesto „výsledky“ mého přítele dr. Franklina Rena byly použity.

Teorie tak byla úplně přehodnocena, aby bylo možné ji jakkoli a ve velmi krátkém čase použít. Výsledky byly dobré, co se týče ověření matematických výpočtů, které se ukázaly pravdivé a také, pokud jde o fyzikální výsledky. Přesto se námořnictvo bojí tento výsledek použít. Výsledku bylo dosaženo a dnes tu stojí jako důkaz, že teorie pole je do určité míry správná. Za tuto určitou míru se žádný člověk, který má zdravý rozum, nebo vůbec nějaký rozum, nikdy neodvážil jít. Je mi líto, že jsem Vás zmátl v mém předešlém dopise. Je pravda, že takové formy levitace, jak je popsáno, bylo dosaženo. Je to také obvyklá reakce určitých kovů na určité pole obklopující proud. Toto pole se používá k tomuto účelu. Kdyby se Faraday nezabýval magnetickým polem jako důsledkem elektrického proudu, tak bychom dnes neexistovali, nebo pokud bychom existovali, naše současná geopolitická situace by se vyznačovala velmi napjatou atmosférou. Byla by to časovaná bomba, tikající k záhubě. Dobrá, dobrá. „Výsledkem“ tehdy byla úplná neviditelnost lodí, torpédoborce, a celé posádky na moři (říjen 1943). Účinné pole mělo tvar zploštělého sféroidu o rozloze jednoho sta m² (více či méně v závislosti na postavení Měsíce a zeměpisné šířce) směrem ven od obou boků lodí. Jakýkoli člověk nacházející se v této sféře ztrácel svou pevnou formu, mohl však pozorovat další osoby na palubě, i když byly ve stejném stavu jako on a procházely se po ničem. Jakákoli osoba vně této sféry neviděla nic kromě jasně vymezeného tvaru lodního trupu ve vodě, ovšem samozřejmě za předpokladu, že ta osoba byla dostatečně blízko, aby viděla, a přesto venku z tohoto pole. Proč Vám to teď říkám? Je to velmi prosté, pokud se rozhodnete, že se zblázníte, pak tu informaci zveřejníte. Polovina důstojníků a posádky lodí jsou teď úplní cvoci. Několik jich je dokonce zavřeno v určitých ústavech, kde se jim možná dostává odborné pomoci, když jim začne vynechávat paměť, popřípadě přestanou ovládat své tělo. Vynechání paměti, tj. následek u lidí, kteří byli vystaveni účinkům pole příliš dlouho, není pro zdravé zvědavé námořníky vůbec příjemná „zkušenost“. Proto to také, když to na ně přijde, nazývají vtěleným peklem. Muž takto zasažený se nemůže pohnout o své vlastní vůli, pouze tehdy, když dva nebo více z těch, kteří jsou v poli, rychle přijdou a dotknou se ho. Jinak „ztuhne“.

Pokud ztuhne, jeho pozice musí být pečlivě označena a pak je pole vypnuto. Všichni kromě tohoto „ztuhlého“ muže se mohou hýbat — užívat si zase zjevné pevnosti. Pak se musí nejnovější člen posádky přiblížit k té skvrně, kde najde jen obličej nebo pouhou kůži „ztuhlého“ muže. Trvá to jen hodinu nebo tak, někdy celou noc a den a někdy i déle. Jednou to trvalo šest měsíců, než muž „rozmrzl“. Toto „hluboké ztuhnutí“ nebylo psychického původu. Je to výsledek hyperpole, které vzniká uvnitř pole těla, zatímco „žhavé“ pole je v celé šíři zapnuto.

Pro záchranu „hluboce ztuhlých“ se muselo zkonstruovat vysoce komplikované zařízení. Obvykle se takto postižený člověk zbláznil, zešílel, mluvil nesmysly a bláznivě pobíhal, když jeho stav trval déle než 24 hodin našeho času.

Mluvíme o čase, protože „hluboce ztuhlý“ muž si neuvědomuje čas tak, jako ho vnímáme my. Jsou jako lidé v polovědomí, kteří žijí, dýchají, dívají se a cítí, ale přesto si velké množství věcí neuvědomují, natož, aby si vůbec uvědomovali „pozemský svět“. Člověk, jehož postižení je lehčího stupně, si čas uvědomuje, někdy velmi ostře. Přesto ale nikdo z takto postižených nevnímá čas tak přesně, jako Vy nebo já.

„Lehce ztuhlý“ by si toho mohl být vědom. Jak jsem řekl, trvalo to 6 měsíců, než byl „hluboce ztuhlý“ dán do pořádku. Bylo k tomu třeba elektronické zařízení za 5 miliónů dolarů a speciální kajuta. Jestliže někde kolem nebo poblíž filadelfského námořního doku uvidíte skupinu námořníků, kteří budou právě pokládat ruce na svého kamaráda nebo na „řidký vzduch“, pozorujte prsty a končetiny zasaženého muže. Pokud se Vám bude zdát, že se vlní jako fata morgána, utíkejte rychle k němu a dotkněte se ho, protože je to ten nejzoufalejší člověk na světě. Žádný z těch mužů už nikdy nechce být neviditelný. Myslím si, že k tomu, proč člověk není dosud připraven na práci v silovém poli, už není třeba víc dodávat.

Od těch mužů uslyšíte výrazy jako „zachycen v proudu“ (nebo „v tlačnici“), „vězí v zeleném“, „trčí v melase“ anebo „jel jsem rychle“. Souvisí to s některými následky práce se silovými poli, které se projevují až po delší době, někdy až o deset let později. Termín „zachycen v proudu“ stejně jako „trčet v melase“ přesně popisuje pocity muže, který se dostává buď do „hlubokého ztuhnutí“ nebo „prostého ztuhnutí“. Pojem „zachycen v tlačnici“ se může vztahovat buď k pocitům muže, když nechtěně „ztrácí paměť“, tj. „stává se neviditelným“ nebo má „zůstat trčet“ v některém z dříve uvedených stavů.

Z původní experimentální posádky zbylo už jen málo lidí, pane. Většina přišla o rozum, jeden „prošel“ zdí domu za vidinou své ženy, dětí a dvou dalších členů posádky (nikdo ho už nikdy nespáčil), dva další „vzpláli plamenem“, tedy ztuhli a začali hořet, když nesli obyčejné kompas do malého člunu. Jeden muž nesl nějaký kovový předmět a také začal hořet. Další příběh, aby se ho dotkl, protože byl nejbliž, ale vzplál také. Když se to stalo, víra v „přikládání“ rukou zemřela. Pokus byl po technické stránce naprostým úspěchem. Pro tyto muže se však stal naprostou prohrou.

Prohleďte filadelfské noviny a najdete malý odstaveček (v horní polovině strany, uvnitř novin, snad na 3. straně. Jsou z období 1944–46, buď na jaře nebo na podzim, ne v létě). V něm se popisuje, co dělali námořníci po první plavbě. Provedli nájezd na místní námořnickou hospodu Gin Mill nebo Beer Joint a způsobili číšnicím naprostý šok, takže z nich stěží dostali nějaké rozumné slovo, kromě odstavce, jemuž nevěřil ani ten, kdo to napsal. Říká: „Napsal jsem jen to, co jsem o nich slyšel, ty dámy jsou zpitomělé. Takže, vše, co jsem získal, je pohádka.“

Proveďte posádku parníku Andrew Furnseth z Norfolku patřící společnosti Matson Lines Liberty (společnost má možná palubní deník nebo jej možná má pobřežní hlídka). Prvním důstojníkem byl Mowsely (jméno kapitána se zjistí později — lodní deník obsahuje seznam posádky). Jeden z jejích členů Richard Price neboli „Splicey“ si možná pamatuje další jména posádky. (Pobřežní hlídka má záznam o „novinách“ vydávaných námořníky.) Panu Priceovi bylo tehdy (v říjnu 1943) 18 nebo 19 let a žije nebo v té době žil ve svém starém rodinném domě v Roanoke ve Virginii — v malém městečku s nevelkým telefonním seznamem. Tito muži byli svědci. Jeden z této posádky, jistý Connally z Nové Anglie (snad Boston?) možná něco spatřil, ale pochybuji o tom (možná je to jméno napsáno špatně, už se přesně nepamatují).

Prosím, abyste udělal malé šetření, jednoduše proto, že se možná kousnete do jazyku, až si vzpomenete, že jste žádal, aby se „tohle stalo zákonem“.

Velmi neuctivě Váš
Cad M. Allen

PS: Rád Vám budu nápomocen, pokud to uznáte za vhodné.

O mnoho dnů později:

Doplňující poznámky k dopisu

(Kontaktujte kontraadmirála Ransoma Bennetta, aby potvrdil informaci v příloze. Je to šéf námořního výzkumu. Možná Vám nabídne zaměstnání.)

Když budeme uvažovat chladně a analyticky, bez emocí, které obsahuje dopis pro Vás, pak mohu Vám a vědě se vsí upřímností říci následující:

(1) Námořnictvo nevědělo, že se muži mohou stát neviditelnými, I KDYŽ NEJSOU NA LODI A POD VLIVEM POLE.

(2) Námořnictvo nevědělo, že lidé budou umírat na záhadné účinky HYPERPOLE, které nadělalo z mnoha lidí šílence, a někteří dokonce shořeli.

(3) Mimo to dokonce ani dnes nevědí, proč se to stalo, a nejsou si dokonce ani vůbec jisti, zda by příčinou mohla být interakce „pole s biologickým polem člověka“. Zkrátka, atomová bomba nezabila experimentátory, a tak pokusy pokračovaly. Snad jeden nebo dva nešťastnou náhodou za-

hynuli, ale příčina jejich úmrtí byla známá. Já sám cítím, že nějaká součást kompasu v malém člunu byla impulsem ke vznícení. Nemám žádný důkaz, ale námořnictvo také ne.

(4) A co bylo ještě horší (a o čem se nemluvalo) — jeden nebo dva z mužů, pro všechny ostatní viditelně uvnitř pole, vykročili do nicoty a nic po nich nezbylo, a to ani tehdy, když se pole vypnulo NEBO znovu zapnulo, PROSTĚ BYLI PRYČ! Pak se obavy ještě vystupňovaly.

(5) Ještě horší bylo, když zřetelně viditelný muž „zdánlivě“ prošel „skrz“ stěnu svého domu. Okolní oblast propátrali všichni muži a skrz naskrz prozkoumali pomocí přenosného zdroje pole. A nebylo z něj nalezeno NIKDY NIC.

Chci se ještě zmínit o tom, že ze svého filadelfského doku také zmizela pokusná loď a o několik minut později se objevila ve svém druhém doku v Norfolku. Přesně a jasně ji identifikovali, že se vyskytovala na tomto místě, ale loď pak zase zmizela a vrátila se zpět do svého filadelfského doku, a to opět v několika minutách. Zaznamenal to i tisk, ale zapomněl jsem, ve kterých novinách jsem to četl a kdy se to stalo. Pravděpodobně v posledních letech pokusu, možná v roce 1956, poté, co byly pokusy přerušeny. Nemohu to říct s jistotou.

Postoj námořnictva k celé této záležitosti byl velice rozporuplný, neboť měla neblahý vliv na morálku mužstva. Vše bylo zastaveno, padlo rozhodnutí nepokračovat.

Domnívám se, že jste tehdy pracoval s týmem, který se podílel na tomto projektu, a že jste věděl, co víte NYNÍ — totiž, že „plameny“ nebyly tak neočekávané nebo tak hrůzné tajemství. Musím také se vši upřímností říci, že je víc než pravděpodobné, že žádná z těch věcí by se nemohla stát, aniž by se dopředu nevědělo o všech možných důsledcích. Ve skutečnosti se jim dalo zabránit mnohem pečlivějším programem a mnohem opatrnějším výběrem lidí, jak důstojníků, tak i posádky. To se ovšem neudělalo. Námořnictvo použilo jakýkoli „lidský materiál“, který byl po ruce, a vůbec nebralo v úvahu charakter a osobní vlastnosti tohoto „materiálu“. Kdyby se věnovala pozornost, velká pozornost, výběru lodí, důstojníků a posádky a kdyby se tehdy provádělo pečlivé školení a pečlivý dohled nad tím, aby nikdo z posádky na sobě během pokusu neměl nic kovového, tj. prsteny, hodinky, identifikační náramky, přezky u pásků, okované boty apod., pak věřím, že by to jistě znamenalo krok k částečnému rozptýlení strachu a nevědomosti obklopující tento projekt. Co se týče dalších svědků této události, vím, že záznamy americké námořní služby z námořního učiliště v Norfolku jistě odhalí, kdo z jeho absolventů byl na měsíc přidělen na loď Andrew Furnseth, buď koncem září nebo v říjnu 1943. Naprosto jistě si pamatuji na dalšího svědka, který stál vedle mě, když probíhala zkouška. Byl z Nové Anglie, měl světle hnědé kudrnaté vlasy, modré oči, jméno si nepamatuji. Nechám na Vás, zda se rozhodnete věnovat tomu další práci nebo ne, ale píši to s nadějí, že ano.

S hlubokou úctou
Carl M. Allen

* * *

Druhý dopis, který Jessup dostal od Carlose Allendeho:

Carl M. Allen
RFD # 1 Box 223
New Kensington, Pa.

Vážený pane Jessupe,

právě jsem se vrátil domů z dlouhé cesty po celých Státech a zjistil jsem, že jste mi poslal pohled. Žádáte mě, abych Vám „okamžitě“ odepsal. Poté, co jsem všechno zvážil, tak činím. Žádáte ode mě cosi jako pozitivní důkaz něčeho, co Vám však může poskytnout pouze duplikát přístrojů, které způsobily vznik tohoto „fenoménu“. Konec konců, kdybych byl vědecky založen, asi by mě zajímalo, co bylo důsledkem teorie, která byla v roce 1927 odložena jako neúplná. Jsem si jist, že bych pochyboval, zda mi byly předloženy právě ty přístroje, které způsobily tak podivnou interakci sil a polí a jejich výsledky, pane Jessupe. Nikdy jsem se samozřejmě nemohl přesvědčit o tomto

postupu. Jednak jsem prostě nemohl a jednak ani výzkumné centrum námořnictva (tehdy zde byl velitelem pan Burke) nikdy neoznámilo, že by takovou věc bylo povoleno provést. Totiž, abyste věděl, bylo to z důvodu Burkeovy zvědavosti, chtění a pobízení, že se tento experiment mohl uskutečnit. Byl to danajský dar, víte, ale jeho postoj ke složitým a velmi složitým typům výzkumů, to je právě to, co ho dostalo tam, kde dnes je. (Nebo to přinejmenším mělo velkou váhu). Kdyby ale výsledky takového experimentu vyšly najevo, ocitl by se na pranýři.

Přesto mám na paměti, že po dlouhá staletí ti, kterým se něco podobného přihodilo a byli zostuzeni, dosáhli — až vulgární vášeň a reakce ochladly a další výzkum otevřeně pokračoval — takřka svatosti. Říkáte, že je to „velice důležité“. Nesouhlasím s Vámi, dr. Jessupe, nejenže z celého srdce, ale přímo vehementně. Avšak současně Vaše myšlenky a Váš druh zvědavosti jsou stejného druhu jako moje a kromě toho můj nesouhlas vyplývá z mého filozofického názoru a nikoli z touhy poznávat, která žene vědu vpřed. Mohu Vám však pozitivně pomoci. Bude to ale vyžadovat hypnotizéra, Sodium Pentathol, magnetofon a skvělou písárku, abychom vytvořili materiál, který bude mít skutečnou hodnotu.

Jak víte, ten, kdo je zhypnotizován, nemůže lhát, a ten, kdo je zhypnotizován a navíc dostane „sérum pravdy“, nemůže prostě lhát vůbec. Smyslem toho všeho je, že moje podvědomí by tak bylo schopno si vybavit věci do nejmenších podrobností, věci, na něž se moje současné vědomí nemůže vůbec upamatovat nebo jen slabě a nejistě. Hypnóza se k tomu skvěle hodí. Umožnila by mi nejen vybavit si úplná jména, ale také adresy a telefonní čísla. A snad i velmi důležitá identifikační čísla těch námořníků, s nimiž jsem se plavil nebo přišel jinak do styku. Také bych — protože uvažuji racionálně — měl být schopen přesně reprodukovat, co říkali tito svědci, a napodobit nebo ilustrovat jejich chování a myšlenkové pochody. Vaši psychologové by mohli předem zvolit spolehlivou metodu, jak to vše co nejlépe zvládnout. Zřejmě bych nemohl tímto způsobem podat informace o někom, s nímž jsem se nestýkal delší dobu. Avšak s těmito muži jsem žil šest měsíců, takže byste měl dostat skvělé výsledky. Mysl NIKDY nezapomíná, alespoň ne úplně, jak víte. Navrhuji tedy tento postup v mém případě, ale také k dalšímu využití s cílem přimět ty muže, aby si vzpomněli na místo podle vašich pokynů (hypnoticky nebo s použitím séra pravdy). Využití takto získaných údajů by mohlo mít mnohem větší dopad v souvislosti se zážitky, na něž se mohou v hypnóze rozvzpomenout tito muži, kteří neviděli jeden druhého ani si nepsali skoro více než deset let. S takovými muži jako svědky dostáváte nezvratný důkaz.

Jsem přesvědčen, že to nebylo námořnictvo, ale letectvo, které čelilo pověstem tohoto druhu, že by buď neplánovaně či naopak cíleně dosáhlo neviditelnosti kovu i organismů nebo uspělo v transportaci tisícitunového kolosu a lidí takovou rychlostí, že jste nestačil ani mrknout okem. Třebaže pozdější vedlejší, strašlivé účinky pokračujícího experimentování hlavně s posádkou způsobily, že pokus byl považován za neúspěšný, JSEM PŘESVĚDČEN, ŽE DALŠÍ EXPERIMENTY VYÚSTILY V ŘÍZENÝ TRANSPORT VELKÝCH TONÁŽÍ SUPERVELKOU RYCHLOSTÍ NA ŽÁDANÉ MÍSTO A V PRAVÝ ČAS, a to za použití „pole“, jehož účinkem se předměty — lodě a části lodí (muži byli také transportováni) — přemístí do jiného bodu. Nešťastnou náhodou a k naprostému překvapení námořnictva SE TO STALO HNED S CELOU LODÍ včetně POSÁDKY. Četl jsem o tom ve filadelfských novinách a také o tom, co dělala posádka bez opuštěného v době, kdy byla neviditelná. V hypnóze jsem schopen si vzpomenout na název, datum vydání, rubriku a číslo stránky těch novin a ještě další věci. Takže vlastně v archivu novin bychom našli dokonce ještě přesvědčivější důkaz, než jakýkoli jiný, který kdy bylo tomto experimentu uveřejněn. Tímto způsobem by šlo zjistit jméno reportéra, který psal o nájezdu námořníků na hospodu v době, kdy byli neviditelní a vzdálili se z lodi bez propustky, a který se vypytał číšnic. Jeho svědectví a výpovědi servírek by se tak mohly připojit k ostatním záznamům. Když už jsme na této stopě, věřím, že můžete odhalit nesrovnatelně víc důkazů, které by to mohly podepřít — (jak to budete nazývat — skandál nebo objev?). Potřeboval byste teorie z knihy Dala Carnegieho, abyste přinutil ty lidi dělat

přesně to, co chcete. Vyšlo by to levněji než platit každému z těchto svědků a také by to bylo mnohem etičtější. Ta myšlenka zní pro laika úplně směšně. Přesto, pamatujete si sám od sebe datum, kdy jste v novinách před více než pěti lety četl nějaký zajímavý článek? Nebo dokázal byste si vybavit jména a telefonní čísla lidí, které jste viděl v letech 1943 a 1944?

Doufám, že tento plán zvážíte. Žádným jiným způsobem byste se nedostal tak rychle kupředu. Samozřejmě jsem si vědom toho, že budete potřebovat člověka, jenž by přesvědčil lidi, aby si chtěli užít trochu legrace s hypnózou, takového, který dokáže zhypnotizovat, koho budete potřebovat. Měl by to být muž pohotový a vynalézavý a se schopností přesvědčit lidi, že naprostá lež je absolutní pravda. Musí se to pečlivě promyslet a provést. **KONEČNÝ CÍL BUDE PRAVDA TAK VELIKÁ, TAK FANTASTICKÁ, ŽE TO ANI NELZE VYSLOVIT. POCTIVĚ NALEZENÁ PRAVDA, PODPOŘENÁ NEZVRATNÝMI SPOLEHLIVÝMI DŮKAZY.**

Rád bych zjistil, kde ti námořníci nyní žijí. Je známo, že několik málo jedinců je schopno v hypnóze si vzpomenout jména a adresy lidí, s nimiž se nikdy nesetkali, ani je nikdy neviděli. Tito lidé mají schopnost mimosmyslového vnímání a ta může být ještě posílena stresem nebo napětím nebo ji obvykle násobí extrémní strach. Zintenzívněna může být také hypnózou, takže je to jako „čtení“ z Encyklopedie Britannica. Přesto, že muži, kteří provedli nájezd na hospodu u filadelfského doku, byli neviditelní nebo poloviditelní, jeden druhého viděli, takže nějaká jména ve vzrušené atmosféře určitě padla, ať už křestní nebo příjmení či přezdívkou. Prověřením záznamů ošetřoven, nemocnic námořnictva či stanice první pomoci nebo vězení z toho dne, kdy se incident v baru přihodil, by se možná odhalila přesná jména těch mužů, jejich služební čísla a tak i informace, kde žijí nyní a tedy, odkud vlastně mají být zachráněni. Místa, kde se teď nacházejí, by se snad dala zjistit i obrátným „manipulováním“ jejich blízkých.

Jak byste vlastně chtěl mluvit s muži, kteří se již jednou stali neviditelnou lidskou bytostí? (možná některý zmizí přímo před Vašima očima, pokud vypne to zařízení, co má u pasu). Všechny ty fantasticky neskutečné věci budou nezbytné, aby bylo možné tu akci uskutečnit, psycholog — hypnotizér a všechno to kolem. Možná, že navrhuji něco příliš důkladného a příliš metodického na Váš vkus, ale já jako první oběť nemám vůbec nic proti tomu, abych byl zhypnotizován. Pociťuji ale také značnou zvědavost a ta se stává úplně nesnesitelnou. Chci tuto záležitost plně odhalit. Mým důvodem je snaha vnést více světla do „teorie pole“.

Pohled na hvězdy mě fascinuje, pane Jessupe. Nedělám s tím žádné „cavyky“ a myslím si, že **POKUD SE S VÝSLEDKY BUDE ZACHÁZET ŘÁDNĚ, TJ. BUDOU PREZENTOVÁNY LIDEM I VĚDĚ SPRÁVNÝM, PSYCHOLOGICKY EFEKTIVNÍM ZPŮSOBEM**, jsem si jist, že člověk se dostane tam, kam touží — ke hvězdám, a že přitom využije způsob dopravy, který námořnictvo objevilo náhodou (a k jejich škodě), když jejich pokusná loď odstartovala a objevila se o minutu později stovky mil daleko od domovského přístaviště v zálivu Chesapeake. Četl jsem o tom v jiných novinách a pouze v hypnóze by si mohl někdo vzpomenout na všechny detaily — titul, datum, kdy se to stalo atd., víte? Eh. Snad už námořnictvo využilo tuto dopravní nehodu ke stavbě Vašich UFO. Je to z každého hlediska logický pokrok. Co myslíte???

S hlubokou úctou
Cad Anen

4. ZÁHADNÁ SEBEVRAŽDA

Dr. Jessup byl autorem několika knižních bestsellerů s tematikou UFO. Byl jedním z prvních dopisovatelů a spolupracovníků časopisu *The Saucerian Bulletin*, ale také přítelem jeho vydavatele Graye Barkera. Měli mnoho společných přátel. Jeho nečekaný odchod mnohé překvapil a někteří nabyli přesvědčení, že skončil svou kariéru i svůj život jako oběť toho, co zjistil o Filadelfském experimentu. Jessupův odchod byl smutnou a tragickou záležitostí, za níž se zřejmě skrývala činnost některé z tajných služeb. Máme zde zřejmě co do činění s vraždou, která měla zůstat navždy neobjasněná... Gray Barker poskytl několik poznatků, které mohou souviset s odchodem dr. Jessupa z tohoto světa. Všechna tato fakta a údaje, všechny záznamy dokazují, že byl zatažen do nečisté hry.

* * *

Počasí bylo jasné a teplé, vál pouze mírný větřík od moře. Předtím se sice objevily nějaké přeháňky, ale teď už bylo zase jasno. Byl to jeden z těch vlhkých večerů, kterými se jižní Florida tak proslavila.

Hlídač Matheson Hammockova parku John Goode byl 20. dubna 1959 v 18.45 právě na své poslední objížděce před zavírací hodinou. Když vjížděl na jižní parkoviště, kde se konávaly pikniky, zpozoroval trochu stranou zaparkovanou bílou dodávku značky Chevy.

Goode ji minul, pak ho však napadlo, že by měl upozornit řidiče na zavírací dobu. Když už zastavoval, něco zvláštního na tom autě ho přimělo podívat se líp do zpětného zrcátka. Pak se skřípěním kol svůj vůz otočil a spěchal zpátky.

Zadní sklo auta bylo pootevřené a ze škvíry trčela hadice. Když přišel blíž, jeho nejhorší obavy se naplnily — hadice byla připojena k výfuku a kolem bylo vše utěsněno hadry.

S trhnutím otevřel dveře a rozkašlal se z hustého kouře, který se vyvalil ven. Zadržel dech a vypnul zapalování. Pak obrátil svou pozornost k řidiči.

Muž seděl vzpřímeně, trošku zhroucený dozadu. Jeho oči zíraly strnule vpřed. Goode pochopil, že je mrtvý nebo že je smrti velmi blízko. Otevřel ještě dveře po pravé straně řidiče a vyrazil co nejrychleji pro pomoc do kanceláře správy parku.

Jeho svědectví, pronesené přerývaným dechem, se stalo předmětem jedné z nejkontroverznějších kapitol v análech u ufologie.

* * *

Ti, kteří Jessupa znali, znovu a znovu tvrdili, že nic nenavštěvovalo tomu, že by chtěl spáchat sebevraždu. Netrpěl depresemi a v jeho životě nedocházelo k žádným zvrátům. Zdálo se, že je šťastný, měl práci, rodinu, spoustu přátel a věnoval mnoho úsilí svému výzkumu UFO. Chyba byla, že výzkum spojoval s Filadelfským experimentem a je velice pravděpodobné, že se tak stal prvním terčem, který měl být umlčen.

Podle Graye Barkera na Jessupa po jeho smrti postupně téměř všichni ze světa UFO zapomněli. Výjimkou byla jedna žena, která Barkera kontaktovala, aby ho informovala o svých zjištěních týkajících se Jessupovy smrti. Barker později vzpomínal:

* * *

Zazvonil telefon. Ve sluchátku se ozvala Ann Gizlingerová z Miami na Floridě, o níž jsem nikdy neslyšel. Nesmírně se zajímala o Jessupovu smrt a podrobila mě výslechu „třetího stupně“ o všem, co vím. Nakonec jsem jí řekl: „Podívejte, pošlu Vám dvě knihy, Vy si je přečtete a já Vám pak odpovím na všechny otázky, které budete mít.“ Poslal jsem jí knihu dr. Jessupa *The Case of the UFO* opatřenou jeho poznámkami s novými poznatky a dále knihu *The Strange Case of Dr. M. K. Jessup*, kterou jsem vydal.

Dostával jsem totiž poté, co jsem vydal knihu Charlese Berlitze Without A Trace (Beze stopy), mnoho dopisů. Myslel jsem si, že ji, stejně jako ostatní, jednoduše zaujala kapitola o Jessupovi a chtěla získat víc informací. V té době jsem ještě nevěděl, že se s Ann v budoucnu mnohokrát sejdu, abychom probrali všechny okolnosti této záhadné smrti. Nevěděl jsem ani o podivných, ale fascinujících pohnutkách, pro něž se tato záležitost stala téměř posedlostí jejího života.

Nebyl jsem připraven ani na výjimečnou rychlost poštovních služeb ani na Annino „rychločení“. Za pět dnů zazvonil telefon a já jsem uslyšel opět její hlas.

„Nevěřím, že si dr. Jessup vzal sám život,“ prohlásila. „A pokud ano, jsem přesvědčena, že jeho mysl byla nějakým způsobem ovlivňována.“

„Z části je to jen podezření. Nechci to teď vysvětlovat. Něco je z Vašich dvou knih, které jsem právě dočetla. Ale většina pochází z mého pátrání na soudním lékařství.“

Jessupův spis

V následujících měsících jsme s Ann pokračovali v pravidelných diskusích a porovnávali jsme naše poznámky o tom, co jsem věděl a na co ona postupně přicházela. Velký průlom nastal na prosektuře. Ann se obávala, že ji tam s její snahou znovu otevřít starý případ odmítnou. Ale našla naopak dveře dokořán otevřené a všichni pracovníci i vyšetřovatel případu Joseph H. Davis jí ochotně vyšli vstříc. Obvykle nejsou tyto lékařské záznamy volně přístupné veřejnosti, ale jí přesto umožnili do nich nahlédnout a dokonce si směla pořídit kopii materiálů. Vzhledem k tomu, že od Jessupovy smrti uplynulo více než deset let, obávala se, že záznamy už budou uskladněny v archivních kartotékách na nepřístupném místě. Ke svému překvapení však našla spis stále ještě v aktivní části.

„Teď vím, že tento spis je stále ještě otevřený a že je průběžně doplňován,“ řekla mi, „protože při své druhé návštěvě jsem si všimla, že údaje, které jsem sdělila Davisovi, tam byly zaneseny.“

Když jsem se dověděl, že případ má momentálně na starosti dr. Davis, nabyla spolupráce s vyšetřovatelem zase smyslu. Davis totiž zastával v době Jessupovy smrti tutéž funkci a projevil více než formální zájem o tento případ. Seznámil mě s novými informacemi, které jsem ještě neznal a které jsem uveřejnil. Dotazoval se, jestli neznám nějaký případ použití halucinogenních látek jako techniky výzkumu UFO. Fakt, že se soudní vyšetřovatel o tom zmínil, mě přesvědčil, že on sám má zřejmě podezření, že se jednalo o nečistou hru a že Jessup byl možná ke spáchání sebevraždy donucen.

A skutečnost, že svazek byl veden jako otevřený déle, než vyžadují předpisy, ve mně posilovala přesvědčení, že dr. Davis sdílí můj názor.

Jeden z nejdůležitějších faktů v celém spisu, který odhalila Ann, byl ten, že SE NEKONALA ŽÁDNÁ PITVA! Věděl jsem to už dříve a zeptal jsem se na to dr. Davise ve svém dopise. Odpověděl, že důvodem bylo to, že tělo nebylo věnováno lékařské univerzitě v Miami.

Ann, jejíž manžel byl velmi známým miamským bankéřem a zaměstnával mnoho právníků, toto vysvětlení nestačilo.

„Mohu citovat,“ řekla mi, „ze sbírky zákonů státu Florida, č. 406.11, kde se uvádí 15 okolností, za nichž se vyžaduje pitva. Jessupův případ splňuje nejméně tři z nich:

1. Byla to sebevražda.
2. Nebyl v péči praktického lékaře.
3. Byly tam neobvyklé okolnosti.

Ann zjistila, že provedeny byly pouze testy na alkohol a oxid uhelnatý v krvi. Zkouška na alkohol byla negativní, druhá byla pozitivní. Nebyly udělány žádné testy, které by určily, jestli Jessup nebyl pod vlivem drog. Nikdo na prosektuře nemohl Ann nijak vysvětlit, proč se pitva neudělala.

Tajemný „doktor“

Začaly nás „pronásledovat“ další neobvyklé okolnosti Jessupova případu.

Například seržant Ted Obenchain, kriminalista, který případ před deseti lety vyšetřoval, řekl Ann: „Byla to až příliš profesionální práce. Zabývám se vyšetřováním úmrtí již dlouhou dobu a jsem si jistý, že si mohu dovolit takový úsudek. Například běžný sebevrah by určitě neztrácel čas tím, že by namáčel hadry a vycpával jimi zadní okno, aby bylo neprodyšně utěsněné.“

Dále většina sebevrahů používá běžnou zahradní hadici. Ale hadice v Jessupově autě měla větší průměr, jako třeba hadice od pračky. A nebyla jen tak zastrčená do výfuku. Byla tam pevně připevněná drátem. A to vše se událo za denního světla, kousek od rušné silnice, ve špičce, kdy většína aut odjížděla z parku.“

Hadry mohly být stěží namočený přímo na místě činu, jedině, že by snad někdo další odstranil důkazy. K nejbližšímu zdroji vody to je totiž asi 250 metrů. Ted Obenchain nenašel žádné nádoby, v nichž by bylo možné přinést vodu k autu. Jessupovo oblečení nebylo mokré, zatímco hadry, které byly použity k utěsnění oken, ano.

Navíc zde byl tajemný doktor, který šel „náhodou“ zrovna kolem místa nálezu auta. Zatímco policie se snažila Jessupa oživit dávkou kyslíku, muž, který se představil jako dr. Harry Reed, se náhodou procházel parkem (ačkoli už bylo zavřeno). Prohlédl Jessupa a prohlásil ho za mrtvého, ačkoli takové prohlášení smí dávat pouze coroner.

Ann osobně volala a kontaktovala každého lékaře z miamského telefonního seznamu a později prověřovala státní záznamy. Nikdo z lékařů o dr. Reedovi nikdy neslyšel, licenci státu Florida tento tajemný doktor také nikdy nevladl.

Další zvláštností bylo, že Jessupova manželka Rubye odmítla identifikovat tělo, s odůvodněním, že to nemůže být její manžel, protože ten by nebyl schopen spáchat sebevraždu. Zdá se to podivné, ale lze to samozřejmě vysvětlit extrémním psychickým vypětím. Ovšem seržant Obenchain se o Jessupa osobně zajímal a jeho paní se nabídla, že s paní Jessupovou několik dní zůstane. Ta to přivítala, ovšem po třech dnech ji požádala, aby odjela, že už je z nejhoršího venku. Ještě předtím paní Obenchainové řekla o neobvyklých telefonních hovorech, které Jessup měl před svou smrtí. Zdálo se jí, že ho ty rozhovory rozrušovaly, ale nesvěřil se jí, co bylo jejich obsahem. Vždy, když byl Jessup pryč a sluchátko zvedla ona, volající zavěsil. Ann nakonec připouštěla, že to byla sebevražda, že Jessup k tomu byl dohnán a že padl za oběť nějakému druhu „duševního ovlivňování“. Telefonáty viděla jako součást celého procesu.

Další příklad. V záznamech soudního lékařství bylo uvedeno, že tělo identifikoval Leon A. Seoul. Řekl jsem Ann, že v okruhu lidí, zabývajících se výzkumem UFO, takové jméno nikdy nefigurovalo. Vysvětlila mi, že úřady byly přesvědčeny, že jde o rodinného přítele.

Rozsáhlá pátrání neodhalila žádné údaje ani stopu osoby, která měla takto orientálně znějící jméno. Jak řekl Ann William Moore, který vše také prověřoval během své práce na knihách *The Philadelphia experiment* a *The Roswell Incident*, nikdo z blízkých ani vzdálených příbuzných o někom takovém nikdy neslyšel.

„Není divu,“ řekl jsem Ann, „že věříš v teorii o spiknutí.“

„Nejdřív tam byl doktor, nebo spíš někdo, kdo se za něho vydával, a potloukal se kolem právě ve správnou chvíli, aby se ujistil, že se sebevražda povedla. Někdo se zřejmě dostal k paní Jessupové a ovlivňoval ji, aby nechtěla vidět tělo. Pak další osoba, kterou není možné vypátrat, provedla identifikaci. Koneckonců ani nemůžeme s určitostí říci, že to tělo bylo skutečně Jessupovo. Je zde samozřejmě podezření, že mohl být zaměněn s někým jiným.“

Možná to mohla být velká věc

Pokud ovšem skutečně šlo o spiknutí a Jessupovo vědomí bylo ovlivněno natolik, že spáchal takový čin, jaký to všechno mělo motiv? Další fakta, která během svého pátrání Ann nashromáždila, mohla motiv odhalit a také nám dát odpovědi na otázky, které si klademe.

Dr. Manson Valentine, vědec a Jessupův kolega, který žil v Miami, řekl Ann, že on a jeho žena se pokoušeli sehnat astronoma tři dny před jeho smrtí. Chtěli ho pozvat na oběd a popovídat si, protože se jim zdálo, že je poslední dobou nějak rozrušen. Jessup jim řekl, že je na stopě „něčeho velkého“. (Valentine se ovšem nedomníval, že by byl Jessup zase tak moc rozrušen, aby si vzal život).

Šest měsíců předtím navštívil Jessup dnes už zemřelého světoznámého zoologa a ufologa Ivana T. Sandersona v New Yorku. Přinesl s sebou jeden z exemplářů své knihy *The Case for the UFO* doplněné novými poznámkami. Knihu tou dobou znovu vydala společnost VARO. V průběhu večera Jessup požádal Sandersona, aby přivedl tři další osoby (jejich jména neznáme) do své soukromé kanceláře. Tam všem ukázal nově doplněný výtisk knihy. Požádal je, aby si jej přečetli a pak jej zamkli někam do bezpečí „pro případ, že by se s ním něco stalo“. I když Sanderson přesně neuvedl, co poznámky obsahovaly, prohlásil, že „poté, co jsme si materiál přečetli, měli jsme všichni z toho všeho takový divný pocit. Ten se jenom strašlivě potvrdil, když byl Jessup ve svém autě nalezen mrtev“.

Mohl však Jessup vědět ještě o dalších okolnostech Filadelfského experimentu, než jen o těch, které mu sdělil tajemný Allende, jenž tvrdil, že tento pokus přežil? Ann je přesvědčena, že Jessup mohl buď pomáhat při plánování experimentu, nebo jej dokonce realizovat.

Ačkoliv CIA buď nemohla nebo nechtěla podat jakékoli informace, velice nápomocen byl naopak podle Ann FBI, který poskytl kompletní zprávu o Jessupovi, pouze s několika málo vnechávkami.

Proč prováděl FBI takové šetření? Jessup žádal o místo ve státních službách a byl přijat. Pracoval pro vládu od května 1943 a ještě nějakou dobu v roce 1944. Filadelfský experiment se uskutečnil v srpnu roku 1943.

Ať už je to jen souhra okolností nebo byl do experimentu skutečně zapojen, časová shoda je dokonalá.

S ubíhajícími léty je možnost, že by v případě Jessupovy smrti byla odhalena nečistá hra, stále menší a menší. Když se Ann pokoušela například vypátrat Rubye Jessupovou, zjistila asi po roce její bydliště, ale bylo to už zbytečné. Paní Jessupová totiž půl roku předtím zemřela. Pachatelé jsou tak stále více v bezpečí. Čas pracuje pro ně.

Pečlivě připravené spiknutí?

Po mnoho měsíců udržoval Gray Barker čilou korespondenci a telefonní spojení s Ann Gizlingerovou, která se skutečně pokoušela dostat až ke kořenům Jessupovy smrti. Zjevně už dlouho předtím došla k závěru, že astronomova smrt byla součástí promyšleného spiknutí. Barkerovi řekla:

„Znovu upozorňuji, že se nezabývám tím, jestli si vzal život. Moje otázka zní, jestli to udělal ze své vlastní vůle nebo k tomu byl dohnán pečlivě připraveným spiknutím vnějších sil, které si přály ho umlčet. Zdálo se jim výhodnější, aby tento čin vykonal sám a jejich ruce zůstaly čisté? “

Když jsem o tom mluvila s dalším badatelem Williamem Moorem, řekl mi: Pokud je to pravda, měla byste být při svém vlastním pátrání opatrná. Takové stvůry, které jsou schopny spáchat něco takového, nebudou váhat to zopakovat, když si budou myslet, že se je někdo chystá odhalit.“

Gray Barker pořídil s paní Gizlingerovou několik velmi zajímavých interview. Uveřejnil je ve svých časopisech, které je možné si zapůjčit ve veřejné knihovně v Clarksburgu.

Uvádíme některé úryvky:

GRAY: Skoro to vypadá, jako by šlo o nějakou špinavou hru, a ať už to spáchal kdokoli, měl na scéně vlastního doktora, aby se ujistil, že Jessup je skutečně mrtev.

ANN: Snad měl zajistit, aby ho nikdo neoživil. Mohlo se totiž stát, že by hlídač našel Jessupa PŘÍLIŠ BRZY.

GRAY: Byl již Jessup mrtev, když ho hlídač našel?

ANN: Nevíme, jak to s ním vypadalo, když ho objevili. Ale když přijela policie, puls už nebyl hmatný a srdce mu netlouklo.

GRAY: Předpokládám, že policista měl se sebevraždami zkušenosti.

ANN: Ale ano. I když byl v oddělení vražd krátkou dobu, byl naprosto kvalifikovaný. Většina sebevrahů používá obyčejnou zahradní hadici. Hadice použitá v Jessupově automobilu vypadala spíš jako odtoková hadice do pračky. Byla dlouhá asi metr a půl a měla pět centimetrů v průměru. Nebyla do výfuku pouze zastrčena, ale byla k němu připevněna drátem. Všechno se to stalo za bílého dne, hned vedle frekventované silnice a uprostřed špičky.

GRAY: Myslíte si, že hadry byly namočeny na místě?

ANN: Nejbližší zdroj vody je vzdálen více než 250 metrů. Policie navíc nenašla nádoby, v nichž by si Jessup vodu přinesl. A navíc Jessupovy šaty nebyly mokré. Přesto byly hadry, použité k utěsnění okna, nasáklé vodou. Tato sebevražda byla až příliš důkladná.

GRAY: Zjistila jste, že manželka dr. Jessupa odmítla podívat se na tělo, protože byla citově rozrušena. To sice zní dost logicky, ale nemyslíte si, že ji někdo zastrašil?

ANN: Seržant Obenchain o tom byl přesvědčen. Právě kvůli této myšlence se do případu osobně vložil. Duševní rozpoložení paní Jessupové mu leželo na srdci tolik, že kvůli tomu požádal svou ženu, aby s ní několik dnů zůstala. Paní Jessupová neustále znovu a znovu opakovala, že to nebyl její manžel. Ale po třech dnech paní Obenchainovou požádala, aby odešla, že už o tom nechce víc mluvit. To byl jeden z důvodů, proč si policista myslel, že se ji někdo snažil umlčet.

Podivné telefonáty

GRAY: Podívejme se na možné motivy snahy zbavit se Jessupa. Víme, že před svou smrtí byl ve styku s Carlosem M. Allendem, který mu psal o Filadelfském experimentu a zřejmě také dodal podklady pro nové poznámky do Jessupovy knihy, jež byla zaslána námořnictvu. Faktem je, že Jessup byl pozván na úřad hlavního námořního vyšetřovatele do Washingtonu. Případá Vám pravděpodobné, že by Jessup byl určitým způsobem zapleten do experimentu, i když na druhé straně pasívně přijímal dopisy a napsal knihu, která byla dodatečně opatřena novými poznámkami?

ANN: Tomu všemu věřím. Předpokládám, že znáte prohlášení dnes již zemřelého Ivana Sandersona, že Jessup vlastnil knihu z dotisku opatřenou novými poznámkami a přidal k nim ještě další aktuálnější.

GRAY: Ano. Ale co se s tím exemplářem s novými poznámkami stalo?

ANN: To nevím. Zůstal v Sandersonově bytě. Sanderson mezitím zemřel a nikdo tu knihu nenašel.

Sanderson neprozradil, co nové poznámky obsahovaly. Prohlásil: „Poté, co jsem si materiál pročetl, začal jsem tušit, že zde není něco v pořádku. To vše se nakonec ukázalo být pravdou, když byl Jessup nalezen mrtev ve svém autě.“

GRAY: Snad se tento výtisk s novými poznámkami jednoho dne najde a my si tak budeme moci udělat lepší představu o tom, co vlastně Jessup věděl tak závažného, že ho to stálo život.

ANN: Přirozeně v to doufám.

GRAY: V jednom rozhovoru jste se zmínila o pověstech, že Jessupa krátce před jeho smrtí navštívil Allende.

ANN: To nejsou žádné pověsti. Mám to z velice spolehlivého zdroje, který nechci jmenovat, ale Allende opravdu navštívil Jessupa tři dny před jeho smrtí. Pochopitelně nemám ani tušení, o čem mluvili.

Další věc, která mě velice znepokojuje, je série telefonních hovorů, které měl Jessup v týdnech bezprostředně před svou smrtí.

GRAY: Nemohla to být tajná služba?

ANN: Je to možné. Ty hovory mohly být cestou, jak se „dostat do jeho mysli“, žádoucím způsobem ji ovlivnit, aby pak spáchal sebevraždu.

Ovládání mysli? Drogy? Hypnóza?

O tom, kdo zabil dr. Morrise K. Jessupa, se lze sáhodlouze dohadovat. Čas od času se vynořuje myšlenka, že v tom mohly sehrát svou roli drogy nebo audiohypnóza na dálku.

Například méně známý autor knih o UFO Richard Ogden, který žije v Seattlu ve státě Washington, přišel s následující hypotézou:

„Co se týče Jessupa,“ prohlásil Ogden, „jeho sebevražda — to byl komplot. Jessup se stal obětí hypnózy. Zaslali mu nahrávky se sebezničujícími návrhy, pásek obsahoval hypnotické návrhy podbarvené hudbou a smíchané s bílým zvukem.“

Hypnóze zvukovými vlnami nemůže nikdo vzdorovat. Je to skrytá hypnóza a je spolehlivá. „Bílý zvuk“ vyvolává stimul, který ovlivňuje mozek pod prahem vědomí. Určité vlnové délky zvuku nerozeznává sluch vědomě, ale jsou vnímány podvědomím.

„To zařízení je oficiálně známo jako Auralgesiac, audioanalgesie. Připojuje se ke kvalitním hudebním přístrojům — magnetofonům a gramofonům. Bílý zvuk používají lékaři, zubaři a psychoterapeuti, eliminuje totiž veškerou bolest a s jeho využitím lze v nemocnicích provádět bezbolestně i velké operace. Omezuje také používání léků.“

Bílý zvuk je ta nejúčinnější metoda hypnózy, kterou medicína zná.

Představte si, že Vám někdo jednoduše zatelefonuje, a když zvednete sluchátko, dostanete dávku bílého zvuku, který Vás dostane do tranzu ještě dřív, než zavěsíte. Vaše podvědomí zaznamená sebevražedné myšlenky a pak můžete jít a zničit se. Samozřejmě, že nejdřív obdržíte pokyn, abyste napsali dopis na rozloučenou. To se tedy stalo Jessupovi. Byla to chladnokrevná vražda.

Ne, nedělám si z Vás legraci. Není to tak neskutečné, aby to nemohla být pravda. To zařízení stojí 200 dolarů a prodává je společnost, která sídlí v New Jersey a zásobuje lékařskou technikou...“

5. ODKAZ ALA BIELEKA

Po dlouhá léta se objevilo pouze velmi málo nových informací, které by podpořily tvrzení, že Jessupova smrt byla zosnována. Ne každý se zabýval shromažďováním dříve neuveřejněných údajů o Filadelfském experimentu, takže období zvýšeného zájmu o tyto záležitosti několikrát vystřídal všeobecný útlum. Pak jednoho poněkud vlhkého večera v roce 1989 přistoupil k mikrofonu na konferenci o mimozemských civilizacích, pořádané každoročně vydavatelem Timem Beckleym ve Phoenixu v Arizoně, muž poněkud tajuplného vzhledu, kterého nikdo z přítomných neznal. Několik stovek posluchačů šokoval prohlášením, že přežil Filadelfský experiment. Obecenstvo zašumělo úžasem, pak však někteří začali nabádat ke klidu, v očekávání poněkud překvapivých odhalení. V první reakci si mnozí mysleli, že si z nich tento muž umírněných způsobů — AI Bielek — vystřelil, že to nemá v hlavě v pořádku nebo že si svoji poněkud bizarní historku vymyslel, aby na sebe upoutal pozornost.

Minulo několik let a AI Bielek cestuje z jednoho konce kontinentu na druhý a všude ho přijímají s otevřenou náručí, protože kdo slyšel jeho vyprávění, došel k závěru, že je nejspíš pravdivé.

Postupem doby si Bielek začal stále více vybavovat svůj původní život námořníka Edwarda Camerona, který žil až do roku 1947, kdy se stalo něco, co zásadním způsobem určilo jeho další osud. Je zatím jediný, kdo je schopen poskládat většinu z kousků skládky zvané Filadelfský experiment. Se vši pravděpodobností byl Bielek skutečně při tom, když se to vše stalo.

Na okolnosti doprovázející Filadelfský experiment AI Bielek vzpomíná:

V roce 1947 nastoupila nová vláda a kompletně se změnilo i armádní velení. Vzniklo společné vrchní velitelství ozbrojených sil. Ze starého Úřadu pro námořní techniku byl vytvořen Úřad pro námořní výzkum. Neměli jsme ministerstvo letectva, to vzniklo až o tři roky později. Zato byla k dispozici celá hierarchie Pentagonu. V téže roce se někdo rozhodl vrátit se k experimentu. Požádali dr. Johna von Neumanna, aby celý projekt prověřil a zjistil, v čem se stala chyba a jestli se něco dá zachránit. To se také stalo.

Mezitím se přihodila spousta dalších věcí. Když byl projekt v roce 1947 znovu otevřen, už jsem se ho neúčastnil. Již dříve mě z něj totiž odvolali a převedli na jinou práci. Tam jsem setrval až do roku 1947, kdy se jim zdálo, že konečně nadešel ten správný okamžik, abych byl úplně odstraněn. Ještě předtím jsem však byl propuštěn z námořnictva.

Poslán do Montauku

Jak si to teď čím dál více vybavuji, detaily se vyjasňují a začínám si uvědomovat, co se to tehdy se mnou vlastně stalo. Vzhledem ke svému působišti jsem měl úplný přístup k nejtajnějším záznamům a materiálům námořnictva a také do tajných sejfů. Téměř jasně si vzpomínám, že tou dobou jsem byl nějaký čas v Novém Mexiku v Los Alamos, kde jsem se účastnil prací na vývoji první atomové bomby, projektu Manhattan. Dále si dost přesně vzpomínám, že jsem tehdy kritizoval některé tajné vládní projekty, byl jsem zatčen a odvezen až do Washingtonu, kde rozhodli, že se vrátím, ale tentokrát už do Montauku. Tehdy byla v Montauku vojenská základna Fort Hero. Vznikla krátce před první světovou válkou a bylo na ní umístěno námořnictvo i pěchota. Pěchotní výzbroj zahrnovala pobřežní obranné zbraně — velká děla na kolejových nosičích, muniční sklady a tak dále. Tak tomu bylo po celou druhou světovou válku i po ní a v roce 1947 to stále ještě byla provozu schopná vojenská základna.

Zpět v roce 1983 jako Al Bielek

Skončil jsem tedy nakonec v Montauku a odtud jsem byl „poslán“ do roku 1983. Přitáhli mě. Vím, že to zní trošku divoce, ale přesto to tak bylo. Rozhodli se, že se mě musí opravdu zbavit. Asi mě nechtěli zabít, sám si nedokážu přesně vzpomenout proč. Byl to pro ně nejjednodušší způsob, jak se se mnou vyrovnat, zkrátka, jak se zbavit někoho, kdo ví příliš mnoho.

Stále v Montauku, tentokrát však již v roce 1983, mi kompletně vymyli mozek. A pak mě poslali do minulosti. Umístili mne coby jednoleté dítě v Bielekově rodině, kde jsem pak vyrůstal.

Tímto způsobem jsem přišel ke jménu Alfred Bielek. Dokazuje to dokonce i můj rodný list. Mám záznamy a doklady na jméno Alfred Bielek, avšak absolutně žádné jako Edward Cameron, alespoň jsem nikde nic neobjevil. Všechny byly odstraněny, vymazány nebo jak to chcete nazvat. Byli v tom velice důkladní.

A tak jsem znovu dospěl. Všechny mé vzpomínky se týkají dospívání, vstupu na techniku, třicetiletou kariéru elektroinženýra a odchodu do důchodu někdy před dvěma lety.

Projekt Phoenix

Ovšem ještě předtím, než jsem odešel do důchodu, se stala spousta věcí. Zkrátka, chci popsat projekt Phoenix, protože toho jsem se také zúčastnil. Koncepce tohoto projektu byla výsledkem práce, započaté na konci druhé světové války či kolem roku 1947, v době, kdy se armáda vrátila k Filadelfskému experimentu. Začali se zabývat otázkou, a to již v rámci projektu Phoenix, proč tehdy došlo k absolutnímu selhání lidského faktoru, proč lidé nemohli být vystaveni účinkům mezidimenzionálního jevu, aniž by to nemělo zhoubný vliv na jejich zdraví. Projekt Phoenix začal v Brookhavenských národních laboratořích na Long Islandu a částečně se ho účastnila skupina vědců známých již z období před druhou světovou válkou. Výzkumy se zabývaly takovými věcmi, jako je ovlivňování lidského vědomí a podobně. Vše vedl von Neumann, který se snažil pomocí vhodné technologie spojit lidské vědomí s počítačem.

Po mnoha letech výzkumů bylo dosaženo značných úspěchů. Lidské myšlenky bylo možné pomocí vhodného zařízení převést do počítače, kde byly uloženy a opětně vyvolány. Konečně se dosáhlo také toho, že médium s paranormálními schopnostmi mohlo vyslat myšlenky a prostřednictvím počítače ovlivnit mysl jiných lidí. A tak v rámci projektu Phoenix vědci do značné míry prozkoumali, jak vlastně lidská mysl pracuje. Objevily se hrozivé možnosti ovlivňování lidského vědomí. Americký Kongres, který obdržel o těchto výzkumech podrobnou zprávu, z obav před možným dalekosáhlým zneužitím výsledků vše zastavil, alespoň na oficiální úrovni. Skupina vysoce postavených důstojníků se však možnosti ovlivňování myšlení nepřítele nechtěla vzdát. Výzkum tak pokračoval dále, ovšem nyní již v rámci přísně tajného projektu Montauk.

Časové zámky

Filadelfský experiment znamenal jistý technický úspěch v otázce zneviditelnění materiálních objektů, ale měl nežádoucí vedlejší účinky, které masivně narušily lidské zdraví.

Opravit nastalou chybu bylo teoreticky velmi jednoduché, prakticky to však bylo nesmírně obtížné. Každá lidská bytost, která se zrodí na této planetě, má už od okamžiku početí to, co můžeme nazvat souborem časových zámků. V momentě početí je duše uzamčena do určitého bodu v toku času jako čtvrtého rozměru a vše plyne kupředu jeho normální rychlostí. Den za dnem jste součástí společnosti. Když se probouzíte, probudíte se ve správném čase, znáte pořad stejné lidi, všechno je stejné a nevyklouznete přes noc do jiné reality. Jste uzamčen do časového období.

Tyto zámky s vámi zůstávají po celý život. Když zemřete, zmizí, a vy můžete takřikajíc jít v čase kamkoli. Můžete se převtělit do jiné doby a nemusí to nutně být do budoucnosti. Můžete se vrátit i zpět do minulosti. Existují záznamy z některých hypnotických sezení, které tomu nasvědčují. Ovšem tyto časové zámky byly extrémní silou polí vyprodukovanou von Neumannovým pokusem porušeny.

Von Neumann tehdy použil čtyři velké generátory magnetického pole osazené Teslovými cívkami. Nebyly to běžné cívky — měly kónický tvar a byly napájeny v párech pulzními generátory pracujícími na velmi nízké frekvenci. Použity byly také čtyři vysokofrekvenční vysílače, každý o výkonu dvou megawattů, impulzně modulované na 10% výkonový cyklus. Nebudu se zabývat frekvencemi. Ekvivalentní pulzní síla byla 80 megawattů. Anténa se nacházela na lodním stožáru a posádka téměř vedle ní. Nikdo do té doby nevystavil lidskou bytost působení tak intenzívních silových polí, tím méně takovému neuvěřitelně silnému magnetickému poli. Nikdo neměl ani tušení, co se stane. Nikdo nad tím vůbec neuvažoval — kromě Tesly, který věděl, že se něco přihodí.

Že se pravděpodobně něco stane, koneckonců nepopíral ani von Neumann. A taky se samozřejmě stalo. Skončilo to tak, že se někteří lidé zbláznili, někteří zmizeli navždy. Působením neobvykle silného magnetického pole se totiž porušily časové zámky některých námořníků a tak ti, kteří v okamžiku návratu lodí z hyperprostoru do našeho světa změnili pozici, se objevili — zhmotnili — na trochu jiném místě. Všichni neměli to štěstí. Pro většinu jedinců, kteří se nacházeli přímo na ocelové palubě, vše skončilo, molekuly jejich fyzických těl se totiž doslova sloučily s molekulami této železné paluby.

Vynalezl počítač, aby vyřešil problém

Hrozná následky pokusu vyvolaly řadu otázek. Hlavní byla, jak tomu zabránit? Problém vyžadoval porozumět základům metafyziky, což von Neumann musel zvládnout. Dovedete si ho představit, jeho, který dokonale ovládá matematiku a má obzvlášť pevné materialistické přesvědčení, jak se náhle musí seznamovat s metafyzikou? Jsem si jist, že mu z toho bylo zpočátku nevolno, ale přesto splnil svůj „domácí“ úkol. A tu záhadu rozluštil. Nevím, jak to udělal, ale věděl naprosto přesně, že potřebuje počítač.

Tehdy ještě skutečný počítač neexistoval, nebyl žádný elektronický computer, tak ho doslova vynalezl. Vytvořil ho někdy v letech 1949 až 1951. V roce 1951 tedy již počítač měl, plně funkční pak byl v roce 1952. Postavil jeden pro námořnictvo a zvolil nový přístup k projektu. Nějak vyřešil problém časových zámků, ale opravdu nevím, jak.

Další pokus vedl k projektu Phoenix

V roce 1953 se uskutečnil další pokus s jinou lodí a jinou posádkou. Byl naprosto úspěšný. Nevznikly žádné problémy — lidé neprocházeli zdí, nemizeli, neobjevovali se v zadní místnosti baru ve Filadelfii (jak se o tom vypráví). Všechno fungovalo. Takže co následovalo? Námořnictvo zrušilo projekt Rainbow a přejmenovalo ho na Phoenix.

Práce na projektu pokračovaly dál po celá léta a jedním z jeho výstupů snad byla i technologie Stealth, na jejímž základě vznikl stejno jmenný „neviditelný“ bombardér. K dispozici jsou kryty pro naše velké lodě a nosiče zbraní, které je činí neviditelnými. Existují veřejně známé informace o tom, že naše lodě mizí z obrazovek radarů a dokonce i soukromému letadlu, které je sleduje v Pacifiku — prostě jednoho dne zmizí a o tři dny později se objeví na radaru o nějakých 3000 mil dál a znovu jsou viditelné. Takže problém byl zřejmě vyřešen a von Neumann se samozřejmě začal zabývat jinými věcmi.

Co se událo potom, je poněkud podivné. Projekt Phoenix, zabývající se aspekty ovlivňování myšlení, jež byly původně jeho hlavním cílem, byl řízen vládou v její laboratoři v Brookhavenu. Jako všechny vládní laboratoře musela i tato psát každý měsíc zprávy o postupu výzkumu. Ty se posílaly někam do Kongresu. Nikdo přesně nevěděl, čím se projekt vlastně zabývá, ale někdy v roce 1958 se kdosi rozhodl, že si ty zprávy přečte. (Někdy Kongresu trvá dlouho, než se probudí.) Reakce dotyčného byla: „Ovlivňování myšlení? Kdo to chce. Nemáme na tom zájem, mohlo by to být použito proti nám. Zrušit projekt.“ Stalo se.

Vědci byli z Brookhavenu propuštěni a tak si museli hledat nová působiště. Stalo se to někdy v letech 1967 až 1968. Projevili však o ně zájem lidé z armády: „Nebylo by marné je dostat odtud a pokračovat v jejich výzkumech.“ A tak se vědečtí pracovníci ocitli ve Fort Hero. V té době už byla základna pod velením letectva začleněna do projektu Sage, jehož cílem bylo vybudovat síť 25 stanic vybavených varovnými radary po celém pobřeží Spojených států. Nakonec letectvo od projektu upustilo, protože přišly nové — Dew Line a BEM Early Warning System. Potom se stala spousta věcí. Ale o tom moc nevím. Zřejmě se pokračovalo v dalších projektech, z nichž některé dodnes neznáme.

Zrůda, kterou stvořil projekt Phoenix

12. srpna 1983 se projekt Phoenix propojil s Filadelfským experimentem. Co se stalo? Té hrozné noci projekt Phoenix zkrachoval. Objevil se netvor, který vypadal téměř jako himálajský sněžný muž, Sasquatch, jehož výšku lidé (podle toho, jak byli vyděšeni) odhadovali od 3,5 do 9 metrů. Chodil a ničil domy a šlapal po lidech. Nakonec vedoucí projektu — v té době to byl Jack Pruet — prohlásil: „Musíme tu stanici uzavřít.“ V ten moment se ukázalo, že mají stejný problém, jako my na lodi Eldridge — nemohli stanici vypnout prostě jen tím, že zatáhnou za páky vypínačů. Odřízli tedy elektrické kabely, které zásobovaly stanici energií. Stanice však běžela dál i bez proudu. Pruetta to úplně vyvedlo z míry, a tak všem přikázal: „Jděte odtud. Já se o to postarám.“

Je zajímavé, že přesně před touto situací varoval samotný Einstein již před mnoha lety. „Jestliže stvoříte vysoce komplikovaný stroj a dáte mu dostatek energie, stane se sám inteligentním,“ prohlásil tehdy. A to se také zjevně stalo. Stroj z projektu Phoenix měl obrovský počítačový komplex. Ten zjistil, jak se napojit na zdroj energie a vložit do něj svou vlastní. Nepotřeboval tedy k chodu místní energii. V té chvíli jediným možným způsobem, jak zařízení zlikvidovat, bylo zničit jeho mozek, to znamená jeho počítačové a napájecí kontakty a modulátory, a rozřezat je na kusy. Mozek už dále nefungoval, stroj se zastavil. Junior, zrůda, zmizel a to byl konec projektu Phoenix — v pozdní noci 12. srpna 1983.

Ten projekt však s sebou nesl ještě dva další důležité aspekty, a tak se vrátím trošku do historie.

Setkání s mým mladším bratrem

Jak jsem již dříve uvedl, během Filadelfského experimentu jsem společně se svým bratrem opustil palubu Eldridge a dostal se náhle z roku 1943 do roku 1983. Vzhledem k tomu, že vyvstala nutnost tento experiment jakýmkoli způsobem zastavit, museli jsme se vrátit zpět na loď. Já jsem pak na ní zůstal, ale můj bratr Duncan se vrátil zpět do roku 1983. Bohužel velmi rychle zestárl a ještě téhož roku zemřel. Objevil se znovu jako poslední syn Alexandra Camerona a jeho páté ženy v srpnu 1963, a tak se stalo, že jsem měl najednou o několik desetiletí mladšího bratra.

V roce 1985 jsem měl navštívit výzkumnou laboratoř na Long Islandu, vedenou Prestonem Nicholsem, pro něhož Duncan pracoval. Na návštěvu mne pozvali při setkání na konferenci USPA (United States Psychotronic Association) v červenci 1985, o měsíc později jsem již byl na Long Is-

landu. Preston nás pak oba vzal poprvé do Montauku, alespoň si myslel, že poprvé. Vlastně jsme tam už byli, ale protože nám oběma vymyli mozek, nevěděli jsme o tom.

„Chci vám něco ukázat. Vím, že jste na tyto věci citliví, zdá se, že jste velmi senzitivní osoby,“ zdůvodnil náš výlet. Na základně jsme cítili něco opravdu hrozivého a příšerného. Nevěděli jsme sice, co to je, ale vůbec se nám to nelíbilo.

Po opakovaných návštěvách jsem s~ v srpnu 1986 na Long Island přestěhoval. Bydlel jsem tam delší čas a denně pracoval s těmi lidmi, a tak se moje paměť začala vracet k Montauku. Preston sám byl jeho součástí. Pobyt ve mně nevyvolal vzpomínky na Filadelfský experiment, ale položil k tomu základy.

Film

V srpnu 1984 byl ve Spojených státech uveden film anglické společnosti EMI Thorn s názvem Filadelfský experiment. Příběh byl natočen ve Spojených státech v letech 1982 až 1983. Chtěli natáčet u budovy projektu Phoenix na Long Islandu, ale nedostali od vlády povolení. Film tedy natočili v Utahu. Pozměnili některá data a skutečnosti, například rok 1983 na 1984 a místo konání na Utah. Změnili také datum konání Filadelfského experimentu ze srpna na říjen 1943. Ovšem začátek filmu byl úplně přesný. Ukazuje dva chlapce (mého bratra a mě), jak skáčou z lodi, padají do budoucnosti, vracejí se zpět a demolují vybavení, můj bratr se vrací zpět do roku 1983 a já zůstávám v roce 1943.

Společnost EMI Thorn, jak nás informovala, měla scénář — nebo lépe řečeno nikoli scénář pro film, ale skutečnou historii projektu — po desetiletí uložen ve svých archívech. Je to dlouhý příběh a nebudu ho rozebírat. Založili ho celý na citech a milostných vztazích dívky v roce 1983, což pomohlo vytvořit film, ale neodpovídalo to skutečnosti.

Tři dny před uvedením filmu poslala vláda Spojených států společnosti EMI Thom nótu. Uvádí se v ní: „Nechceme, aby film byl ve Spojených státech distribuován.“ EMI Thom tedy musela vyřešit dilema. Protože však už po celých Spojených státech oznámili data premiér, rozhodli se, že se budou tvářit, že žádný dopis nedostali.

Film byl tedy uveden. Tady v Sedoně ho začali promítat v srpnu 1984, v té době jsem tam totiž zrovna byl. Mí přátelé na ten film šli, ale mně o tom nic neřekli. O týden později ho už nedávali. Neviděl jsem ho ještě mnoho let. O dva týdny později ho dávali v New Yorku, Chicagu, Los Angeles, Phoenixu. Ve Filadelfii stáli lidé frontu kolem celého bloku kina. Vláda poslala EMI další dopis: „Nechceme, aby byl film ve Spojených státech promítán.“ EMI Thom už nemohla tento druhý dopis dost dobře ignorovat a musela tedy reagovat: „Pokud chcete promítání zastavit, pak se budeme bránit u soudu.“ Odpověď vlády Spojených států: „Ano, to čekáme.“ Soudním nařízením uvádění filmu na dva roky zakázali, EMI Thom však v odvolacím řízení dosáhla opačného rozhodnutí soudu. Od té doby EMI distribuovala film také na videokazetách, které jsou ještě dnes k dostání. Můžete ho vidět také na HBO a dalších kabelových televizích, je nyní dost populární.

Taková je tedy historie filmu, který v mnoha ohledech docela dobře odpovídá skutečnosti. Vědce, kterým byl ve skutečnosti von Neumann, hraje ve filmu Sidney Longstreet.

Von Neumannovým asistentem byl v té době pravděpodobně Gustaf Lebon, ten se však v archívech princetonského institutu vůbec nevyskytuje. O von Neumannovi tam mají obrovský spis, neboť byl veden ve stavu zaměstnanců. Zato neexistují žádné zmínky, že by tam kdy byl Tesla; ptal jsem se proč. Zdůvodnili to jednoduše tím, že prostě nebyl mezi zaměstnanci. Vedou totiž záznamy pouze o lidech, kteří byli institutem placeni. „Máme spoustu konzultantů, kteří přijdou na nějaký čas, vypracují projekt a pak zase odejdou. O nich nemáme žádné záznamy,“ dodali na vysvětlenou. Byla to logická odpověď. V každém případě je to v podstatě konec dvou projektů.

Jednu noc v lednu 1988 jsem zůstal dlouho vzhůru a díval jsem se na program kabelové televize HBO. Ráno ve čtyři jsem už chtěl televizi vypnout, když vtom ohlásili, že uvedou jako další film Filadelfský experiment. Nastražil jsem uši jako zajíc a řekl jsem si: „Dobrá, tak se na to kouknu. Vždyť jsem to vlastně dodnes neviděl.“ Zůstal jsem tedy po zbytek noci vzhůru a sledoval film až do rozednění. Zasáhl mě doslova jako bomba. Cítil jsem, že s tím vším mám něco společného. Ve vzpomínkách jsem se vracel do minulosti a nakonec jsem zavolał svému bratrovi. Řekl jsem mu: „Ty, hádej, co se děje. Účastnil jsem se Filadelfského experimentu.“ Bratr mi odpověděl: „Jo, my to víme.“ Zeptal jsem se, co tím myslí. Odvětil, že to vědí už jeden a půl měsíce. Čekali, až na to přijdu sám, bez toho, že by mi něco řekli.

Zajímavé je, jak se na tuto skutečnost rozpomněl můj bratr, který nikdy neviděl ani film, ani video a nečetl ani jednu ze dvou knih o Filadelfském experimentu. V procesu hypnotické regrese, které se podrobil, si vybavil svůj život zpětně až do srpna 1963, tedy přibližně do doby, kdy se po své smrti objevil znovu, tentokrát jako pátý syn Alexandra Camerona, narozený v roce 1951. Z tohoto okamžiku však hned přeskočil do srpna 1943 a ocitl se na Eldridge. A já jsem tam byl také. Věděl, že jsme tam byli oba, ale nepřišel na to z filmu — touhle cestou jsem si to vybavil jen já.

Von Neumann byl konzultantem projektu Phoenix až do jeho zrušení v roce 1983. Pak odešel ze státních služeb do důchodu, což komentoval slovy: „Nechci mít už nic společného s vládou nebo jakýmkoli vládním projektem. Odcházím do důchodu, a tečka.“ Abych to uvedl na pravou míru — všeobecně se má za to, že von Neumann v roce 1957 zemřel na rakovinu. Existují o tom spolehlivé záznamy, konal se pohřeb a tak dále. Ale nic nemůže být pravdě více vzdáleno. Projekt totiž řídil až do roku 1977, kdy se u něho začalo projevovat závažné duševní onemocnění. Z místa ředitele odstoupil, avšak vláda mu dala najevo, že musí „zůstat nablízku“. Tak se stal konzultantem. Pokud je mi známo, je naživu ještě dnes — mluvil jsem s ním při záchvatu schizofrenie v listopadu 1989 v jeho domě ve státě New York.

Datum 12. srpna

Datum 12. srpna je velice významné z důvodu, který přesahoval naše chápání až asi do roku 1988. Je známo, že lidská společnost má tři biorytmy. Teď vychází najevo, že i Země má svoje vlastní biorytmická pole — celkem čtyři. O tom se nic nevědělo ještě počátkem 80. let, o 40. letech ani nemluvě. Objevil to jeden můj přítel, který se zabýval pokusy s radiopřijímači a hlukovou kulisou. Když si myslel, že vidí nějaký druh zvláštní korelace, získal od vlády na výzkum této věci peníze. Nakonec dosáhl úspěchu tím, že udělal úplnou počítačovou korelaci. Zjistil, že Země má čtyři biorytmy, které všechny vrcholí k určitému datu: 12. srpna 1943, 1963, 1983 a každých dvacet let do budoucnosti nebo do minulosti až do nekonečna. Samotný dvanáctý den v měsíci nemusí být přesný — může lehce kolísat v rozmezí plus minus půl dne, protože tyto vrcholy nejsou stejně jako u lidského těla absolutní. Ale vrcholí zhruba ve čtyřiadvacetihodinovém rozpětí. Mezi dvěma experimenty — Filadelfským a projektem Phoenix — nastala synchronizace, která poskytla dostatek energie vyššího stupně, což umožnilo uzavření časové smyčky. K dalším chybějícím bodům se musím vrátit do minulosti.

Allendovy dopisy

V roce 1955 se stala zvláštní věc. Na adresu kanceláře admirála Furtha z Úřadu pro námořní výzkum přišla kniha *The Case for the UFO*, kterou napsal Morris K. Jessup. Na okrajích byla opatřena poznámkami, které údajně napsaly tři různé osoby — později se tvrdilo, že byla pouze jedna, totiž Carlos Allende. Zároveň začala docházet do Jessupovy poštovní schránky série dopisů. Kniha

obsahovala poznatky o vesmíru — v té době jsme však ještě neměli žádné družice, tím méně raketu. Teprve o dva roky později byl na oběžnou dráhu vypuštěn první ruský Sputnik.

K prošetření údajů obsažených v Allendových dopisech byl vytvořen speciální tým, který vedl Georges Hoover z Úřadu pro námořní výzkum. Pan Hoover dosud žije v Kalifornii. Zeptal jsem se ho mimo jiné na Filadelfský experiment. Odpověděl: „No ano, Filadelfský experiment. Mnoho lidí si neuvědomuje, že jsem se k němu dostal kvůli Allendovým dopisům. Prováděli jsme velké šetření. Ve spisech jsme našli spoustu lékařských nálezů. Velmi zajímavé byly lékařské zprávy, které vznikly jako výsledek vyšetření až po realizaci experimentu. Bylo to poprvé v historii, kdy byli lidé vystaveni účinkům tak silných magnetických polí a výsledky zpráv ukazovaly ještě na další věci.“ V telefonickém hovoru Hoover připustil, že se Filadelfský experiment uskutečnil – četl o tom spisy.

A tak to pokračovalo. Hlavně Jessup se do toho hluboce ponořil. Hoover ho pozval třikrát do Washingtonu, aby ho vyslechl. Jessup o celé záležitosti věděl pouze to, co bylo v Allendových dopisech, a začal se o projekt zajímat. Do roku 1959 už shromáždil spoustu materiálů. Jednoho odpoledne zavolał svému příteli v Dade County na Floridě a oznámil: „Myslím, že mám odpověď na tu věc. Budu u tebe za hodinu. Vezmu s sebou své materiály.“ Bylo to právě toho kritického dne odpoledne. Už nikdy nepřišel. Druhého dne byl nalezen mrtev ve svém autě zaparkovaném v parku v Dade County. Žádná aktovka, žádné spisy, nic se samozřejmě nenašlo. Nevěřili byste, jak tisk celou věc až neuvěřitelně rozpitval. Přesně tohle vláda nemohla potřebovat. Jestliže někdo mluví o přísně tajných projektech a je lidem na očích a sledován veřejností, vynesou nad ním automaticky rozsudek smrti. Pan Jessup na to doplatil.

Knihy

Filadelfským experimentem se zabývalo či nechalo inspirovat mnoho knih. První — vydaná v roce 1978 — se jmenovala *Thin Air* (Řídký vzduch). Naprosto smyšlenou knížku napsali dva „neznámí“ autoři. V podstatě vypráví příběh dvojice námořníků mimo službu, které pronásledují strašné noční můry — vidiny, že jsou v ohni a na lodi. Děj pak pokračuje v souladu s historií Filadelfského experimentu, ale beletristickou formou. O rok později vyšla kniha *The Philadelphia Experiment* Berlitze a Moora. Další kniha *How fou Can Explore Higher Dimension in Space and Time* (Jak proniknout do vyšších dimenzí časoprostoru) autora T. B. Pawlického z roku 1989 se sice nezabývá podrobně Filadelfským experimentem, ale dokumentuje jisté další teoretické aspekty, které s tímto pokusem souvisejí.

V knize se Pawlicki vrací až k základním pojům, aby vysvětlil náš trojrozměrný vesmír a způsob, jak se za tyto rozměry dostat. Začínáte u bodu; první rozměr je přímka. Dva rozměry představuje trojúhelník (je to nejmenší možné vyjádření uzavřené dvourozměrné konstrukce na kusu papíru). Pomocí jakéhokoli předmětu si můžete představit trojrozměrnou strukturu. Pak můžete pokračovat dál a dospět ke čtvrtému rozměru, který se bohužel velice těžko demonstruje.

Knihy se také pokouší ukázat, co se děje, když zvýšíte rychlost až za jakýsi „limit“, za nějž Einstein považoval rychlost světla c . Učebnice praví, že podle Einsteina je c limitující rychlost pohybu čehokoli ve vesmíru — když zrychlíte hmotu až na rychlost světla, ztratí jeden ze svých rozměrů, stane se plochým předmětem. Není to tak úplně pravda. Hmota rotuje v časoprostoru a jeden rozměr neztrácí to, že se délka předmětu pohybujícího se rychlostí blízkou rychlosti světla zkracuje, se pouze jeví pozorovateli na stanovišti, které se vzhledem k předmětu nepohybuje. Nákresy a text knihy objasňují, že když se rychlost pohybu blíží rychlosti světla, začínáte se zkracovat a pohybovat po spirále, přičemž v jejím počátku je zrychlení nulové. První úplný kvadrant je c , druhý je c na druhou, třetí kvadrant je pak c na třetí. Pokud uzavřete tuto spirálu v podmínkách časoprostoru, účinky zesílí.

Pawlického teorie času

Nejdůležitějším aspektem, kterým se Pawlicki ve své knize zabývá, je tzv. anuloid neboli torus času. (Anuloid je plocha vytvořená rotací kružnice kolem přímky, která leží v rovině této kružnice a tuto kružnici neprotíná.) Einstein prohlásil, že v našem vesmíru neexistuje nic takového jako přímka. Vyjdete-li z jednoho bodu kterýmkoli směrem a půjdete-li stále po přímce (nebo si alespoň budete myslet, že je to přímka) dost daleko, obejdete celý kruh a vrátíte se tam, odkud jste vyšli. To platí i o čase. Je to také uzavřený okruh, který někdy nazýváme torus času. Co to znamená? Představit si to je dosti obtížné, protože rozměrem jde o obří záležitost. Musíme se tedy spokojit jen s matematickým vyjádřením. Znamená to, že v centru tohoto anuloidu čas plyne lineární rychlostí, po obvodu však plyne ve spirále. To je matematické vysvětlení. Když vyjdete ze středu k vnějšímu okraji, ocitnete se v jiné realitě. Jestliže budete pokračovat po okraji, dostanete se do alternativních realit, paralelních k vaší vlastní.

Je to nesmírně důležitý bod nejen z hlediska matematiky, ale také z hlediska mechanismu zmizení torpédoorborce Eldridge či jiného objektu. Eldridge sice cestovala časem, ale ve skutečnosti se přesunula do hyperprostoru. Projekt tehdy nepředpokládal, že by měla cestovat časem, měla pouze rotovat v časovém poli, aby se stala neviditelnou. Teorie zde poskytuje určité názorné představy o tom, co se vlastně stalo.

Existuje možnost, jak docílit časovou rotaci. Co to vyžaduje? Abychom vás neunavovali, vyžaduje to silové pole šestého řádu. Něco, co se těžko objasňuje, ale můžeme říct alespoň tolik: Eldridge byla schopná generovat silové pole šestého řádu a projekt Phoenix osmého řádu. Po léta, jak von Neumann dokazoval, Eldridge generovala pole šestého řádu a projekt Montauk osmého řádu. Aby se však Eldridge dostala do hyperprostoru, muselo jich být dvanáct. Odkud se vzaly ty další čtyři?

Nějakou dobu nebylo jasné, co se stalo. Za prvé, projekt Montauk podle záznamů 22. července 1983 nebyl ještě v chodu. 1. srpna přišel neobvyklý pokyn, dá se říci bezprecedentní: Montauk měl pracovat 24 hodin denně bez přestání po neznámou dobu do budoucnosti. Systém pracující v rámci Montauku byl schopen silou a funkcemi, které měl, postupovat v čase jak do minulosti, tak do budoucnosti. Jinými slovy, mohli se pohybovat dokola v celém anuloidu času za trochu méně než 24 hodin. Tak mohli určitým způsobem ovlivňovat realitu. V období mezi 12. srpnem 1943 a 1983 došlo k naprosto neočekávaným úkazům. Ve skutečnosti se otevřel otvor v hyperprostoru široký čtyřicet let.

Projekt Phoenix umožnil Invazi mimozemšťanů

A nyní něco málo z historie UFO: Zvýšený výskyt tohoto fenoménu je patrný od počátku 50. let. Existují náznaky, že přicházejí z jiného časoprostoru, z paralelního vesmíru, z jiné reality než z té, kterou my považujeme za náš vesmír. Zřejmě museli mít a dosud mají cestu, kudy se sem dostali. Jak mi dnes vyplývá z údajů, které mám k dispozici, byl tento projekt patrně jejich cestou, způsobem, jak otevřít vstup do našeho časoprostoru a umožnit hromadný nástup na Zemi, do naší reality. Pokud vím, Filadelfského experimentu se neúčastnili žádní mimozemšťané. To se však již nedá říci o projektech Phoenix a Montauk. Oba projekty jim umožnily vytvořit si vstup do našeho vesmíru.

6. DALŠÍ PODROBNOSTI O ALU BIELEKOVÍ

Na rozdíl od těch, kterým se příliš nechtělo odhalit své „zdroje“ nebo říci vše, co vědí o jistých aspektech tajemství UFO nebo o Filadelfském experimentu, Al Bielek byl víc než ochoten „vyložit karty na stůl“.

Když letěl Ken Crowley z guatemalské Sololy do San Diega na konferenci o UFO, ani netušil, že se seznámí s jedním z přednášejících. Crowley vydržel s Alem Bielekem po dlouhé hodiny sedět a vyptávat se ho do nejmenších podrobností na věci, které změnily jeho život.

Pokud je mi známo, následující rozhovor je jedním z nemnoha po drobných, které byly k dnešnímu datu zaznamenány. Nepochybuji o tom, že se vynoří další otázky. Al Bielek slíbil, že je upřímně a jak nejlépe dovede zodpoví.

* * *

O přísně tajném projektu ministerstva námořnictva označovaném jako Filadelfský experiment bylo až do současnosti známo velice málo. Jeho cílem bylo dosáhnout neviditelnosti fyzických předmětů. Dokonce i stejnojmenný film z počátku 80. let odhalil jen velice málo o nezvyklých pokusech dotýkajících se životů mnoha námořníků a využívajících technologie, o níž není vyloučeno, že byla mimozemského původu. Al Bielek tvrdí, že se jako vědecký pracovník podílel na přípravě projektu a obsluhoval také speciální zařízení na palubě torpédoborce Eldridge při pokusu v roce 1943. Je jeden z mála, kteří dosud žijí a mohou nám o tom povědět.

Alfred Bielek se narodil jako Edward Cameron 4. srpna 1916. Na Harvardu získal doktorát ve fyzice a pak — v roce 1939 — prodělal devadesátidenní „zázračný“ výcvikový kurs pro důstojníky. Dodnes má impozantní postavu 190 cm vysokou, pružné myšlení a kultivovaný projev. Přesto je to tichý, uzavřený a samotářský starý mládenec. Žije v Atlantě. Když s ním mluvíte, je nemsírně vstřícný a ochotný diskutovat. Je ovšem těžké s ním udržet krok, když se jeho brilantní vědecká mysl ponoří hluboko do vnitřní činnosti experimentálního zařízení a do složitých problémů cestování časem.

Filadelfský experiment začal již v roce 1931 původně jako vědecké studium možnosti učinit předměty neviditelnými. Tento projekt nevedl nikdo menší než jugoslávský rodák Nikola Tesla. Když vypukla válka, zadání projektu se rozšířilo o úkol umožnit neviditelnost válečným námořním plavidlům.

Členy původního týmu byli John Hutchinson, děkan univerzity v Chicagu, a rakouský fyzik dr. Emil Kurtenauer. Základem projektu byly poznatky dr. Davida Hilberta, jenž se ve svých teoriích zabíral mnohočetnými realitami a víceúrovňovými vesmíry, a dále myšlenky lékaře T. Townsenda Browna. Výzkum od samého počátku financovalo americké námořnictvo.

V roce 1934 se pracoviště projektu přestěhovalo na východní pobřeží, do Institutu pro moderní výzkumy v Princetonu, jehož členem byl Albert Einstein. Ačkoliv se jeho teorie pole stala základem experimentu, on sám se na činnosti skupiny nikdy přímo nepodílel.

Později se ke skupině připojil dr. John von Neumann, který vystudoval na univerzitách v Berlíně a Hamburku a později emigroval do USA. Na sklonku 30. let se po krátkou dobu neúčastnil práce skupiny Tesla, kterého účast na jiném projektu odvolala dočasně do Washingtonu, D.C. Zde se mj. prohloubilo jeho přátelství s prezidentem Franklinem D. Rooseveltem.

Přibližně ve stejnou dobu se začalo proslýchat, že Tesla vynalezl speciální rádiový přístroj, pomocí něhož byl údajně schopen navázat a udržovat kontakt s mimozemšťany. Podle Teslova přítele byl tento kontakt každodenní. Teslu předcházely pověsti, že je mimozemského původu. Byl to jeden z mála vědců, který byl schopen si ve své obrazotvornosti celý experiment představit, vytvořit

příslušné zařízení a uvést ho hned napoprvé do chodu. „Z pozemského hlediska,“ říká Bielek, „to nebylo v lidských silách.“

K tomu, aby bylo možné předměty nechat zmizet, se považovalo za nezbytné rozbít časové vztahy, které poutají trojrozměrnou realitu. Čtvrtý rozměr se nazývá lineární časový vektor. Pátý rozměr, jak zjistili, se skládá z rotující spirály, která určuje rychlost toku času. K rozbití časových vztahů a k překonání čtvrtého a pátého časového vektoru vytvořila skupina systém pulzních a nepulzních generátorů. Změnou času předmětu mohli dosáhnout toho, aby se předmět objevoval a mizel.

Vzpomínky Ala Bieleka na jeho osobní prožitky a na složitou práci na vývoji zařízení umožňujícího přemístěním do hyperprostoru nechat zmizet předměty velikosti bitevní lodi, jsou opravdu pozoruhodné. Byl to nezapomenutelný zážitek vyslechnout si jeho přednášku na konferenci o UFO v San Diegu v roce 1992. Krátce po ní se uskutečnil následující rozhovor:

CROWLEY: Kdy se uskutečnil první pokus Filadelfského experimentu?

BIELEK: V roce 1936, a tento test byl považován za částečně úspěšný. Druhý se konal v roce 1940, kdy se neviditelnou stala minolovka v brooklynském námořním doku. Tento pokus byl plně úspěšný, ovšem konal se bez přítomnosti posádky. Celý projekt dostal název Rainbow (Duha).

V té době už Tesla chápal, že loď má svůj vlastní časový zámek, stejně jako své individuální zámky měl i každý z její posádky. Spočítat toto vše bez pomoci počítačů by trvalo léta. Počítače v té době ještě neexistovaly, a aby mohl experiment pokračovat v plném obsazení, musel zahrnovat data založená na nulovém časovém vztahu jak lodí, tak posádky.

CROWLEY: Kdy jste se vlastně začal Vy sám podílet na projektu?

BIELEK: Můj bratr Duncan a já jsme přišli společně. Bratr rovněž získal doktorát z fyziky, a to na univerzitě ve skotském Edinburghu. Společně jsme nastoupili do kurzu pro námořní důstojníky v Providence na Rhode Islandu. Po jeho skončení nás přidělili do Institutu pro moderní výzkumy v Princetonu.

V roce 1940, po prvním úspěšném pokusu bez posádky, jsme byli převeleni na americkou loď Pennsylvania. Loď však musela kvůli opravám do suchého doku v Pearl Harbor. To bylo v říjnu 1941. Vzali jsme si tedy dovolenou a chystali se odjet do San Franciska, když nám náhle Úřad pro námořní techniku dal nové rozkazy. Dozvěděli jsme se, že se očekává útok na Pearl Harbor a že vláda nechce, abychom tam zůstali. Převeleli nás do San Franciska, kde jsme zůstali až do ledna 1942, kdy jsme se opět vrátili do institutu v Princetonu.

CROWLEY: Kdy se projekt oficiálně změnil ve vojenskou operaci?

BIELEK: V roce 1942, v té době jsme se s Duncanem k projektu vrátili. To už se jasně stal vojenskou záležitostí. Válka byla v plném proudu a vláda si dělala naději, že americké lodi budou neviditelné a že se budou nepozorovaně plavit a ničit nepřátelská plavidla. S ohledem na válečný stav bylo třeba dodržet dané termíny, protože technologie byla potřeba okamžitě. Tesla byl nesmírně opatrný, pokud se týče posádky. Věděl, že pokus ještě není dostatečně připraven, aby se mohl uskutečnit s lidmi na palubě. V březnu 1942 při prvním pokusu s posádkou Tesla operaci „rozladil“ a ta se samozřejmě nezdařila. Byl pak z funkce šéfa operací odvolán a nahrazen dr. Johnem von Neumannem, který navrhl nový postup. Tesla zemřel o deset měsíců později, v lednu 1943, ve svém hotelovém pokoji v New Yorku.

CROWLEY: Jste schopni popsat činnost takového stroje?

BIELEK: Tesla použil svůj originální postup, kdy navíc všechna technika byla neustále v chodu. K napájení bylo použito složité zařízení tvořené čtyřmi generátory. Jedním z nich byl silový generátor pracující ve zcela specifickém režimu. Byl použit k napájení čtyř atypických Teslových cívek. Samotný generátor byl umístěn přímo na palubě i se svou pohonnou jednotkou. V pozdější verzi pro Eldridge byly použity dva generátory plus čtyři speciální vysílače, každý o výkonu dvou

magawattů. Na Eldridge byla umístěna na stožáru speciální anténa, která sloužila k vysílání vysokofrekvenčních elektromagnetických vln.

Tesla věděl, že elektromagnetické pole, které vyzáří vysílač o tak velkém výkonu, může mít nepříznivý vliv na zdraví členů posádky. Žádná lidská mysl nebo tělo nebyly dosud vystaveny tak obrovské energii.

Von Neumann poté, co v roce 1942 převzal vedení, systém přepracoval a později požádal o novou loď. Šlo o typ Eldridge DE-173. Uplatnil tzv. digitální přístup, kdy do lodního prostoru umístil dva velké 75kilovoltampérové generátory. Za tím účelem byla střelecká věž číslo dvě odstraněna a nahrazena osmimegawattovým dieslovým generátorem a pulzním oscilátorem. Von Neumannův systém vytvářel centrální rotující elektromagnetické pole na kritické frekvenci, na níž dochází k vzájemnému působení s pátým rozměrem, tedy, jak už bylo výše uvedeno, změni se rychlost a směr toku času. Tak se docílilo toho, že se rychlost toku času ve vztahu k lodi změnila a plavidlo se stalo neviditelným.

CROWLEY: S jakými problémy se tým setkal?

BIELEK: Rotující pole nepředstavovalo problém. Tím spíše byla regulace chodu celého zařízení tak, aby to umožnilo posádce přežít. Žádné lidské tělo nebylo do té doby vystaveno působení elektromagnetického pole vyzářeného vysílačem o výkonu 8 megawattů ve vzdálenosti pouhých 20 metrů od antény. Někteří lidé věděli, že následky mohou být tragické, protože maximální zatížení, při němž ještě nemůže dojít k povrchovým spáleninám pokožky, by nemělo překročit hodnotu 100 miliwattů na centimetr čtvereční plochy lidského těla. Jde o tak zvaný „Heating Effect“. Pozdější studie uváděly, že maximální bezpečná hodnota zatížení s ohledem na zdravotní bezpečnost je 100 mikrowattů na čtvereční centimetr. Ruský standard stanoví horní hranici zatížení pouze 10 mikrowattů na centimetr čtvereční.

Vliv na mozek by mohlo mít působení tzv. kritických „okénkových“ frekvencí. Uplynulo ještě mnoho let, než byl plně pochopen účinek této frekvence na neutrální mozkovou rezonanci. Tyto účinky se komplexně sledovaly až od roku 1970.

Můj bratr, který měl na starosti odvozy branců, speciálně cvičil vybrané dobrovolníky v řízení lodi a ovládání některých zařízení.

V roce 1943 si von Neumann uvědomoval, že s posádkou stále ještě mohou být problémy, ale termín pokusu se musel dodržet i za cenu, že bude obětováno několik životů.

CROWLEY: Kdy se uskutečnil první pokus s posádkou a co se tehdy stalo?

BIELEK: Pokus byl proveden v červenci 1943, ale nastaly komplikace. Já a můj bratr jsme obsluhovali zařízení v úkrytu v podpalubí a pod čarou ponoru. Na dvacet minut jsme se stali neviditelnými jak vizuálně, tak pro radar, ale bylo tam příliš mnoho elektromagnetických sil a posádce na palubě bylo velmi zle.

CROWLEY: Jak dlouho trvala příprava dalšího pokusu?

BIELEK: Do 12. srpna 1943, 9.00 hodin. Ve filadelfském přístavu se rozhodli pro změnu a snížili celkový výkon, aby se dosáhlo pouze radarové neviditelnosti. Generalita rozhodla, že radarová neviditelnost bude do konce 2. světové války stačit, jestliže loď dokáže projíždět kolem nepřítele, aniž budou zjištěny. Prvních šedesát vteřin pozorovatelé viděli loď skrze zelenou mlhu, pak ztratili rádiové spojení. Později se loď objevila na stejném místě. Některé její části byly poškozené, jiné chyběly úplně. Pochopte, byly pryč — museli jsme se ptát, co se s chybějícím vybavením stalo, ale nikdo neznal konkrétní odpověď.

Když pokus končil, vyšli jsme s bratrem na palubu podívat se na tu pekelnou spoušť. Bylo to strašné. Dva námořníci byli pevně za puštění do paluby, dva do pažení. Jeden námořník měl do oceli zapuštěny pouze ruce, na místě mu byly amputovány. Tento jediný dosud žije a má umělé ruce. Zbytek posádky propadl hysterii nebo šílenství.

CROWLEY: Co jste dělali na lodi v těchto okamžicích?

BIELEK: V této mimořádné situaci jsme se snažili vypnout při stroje, ale vypínače nereagovaly, tak jsme se rozhodli opustit rychle loď. Pak jsme však zažili největší překvapení svého života. Místo abychom se ocitli ve vodě, jak by se dalo očekávat, objevili jsme se s bratrem ve vojenském zařízení v Montauku, ve státě New York, na základně Fort Hero. Ovšem nikoli v roce 1943, ale o 40 let později. Psal se rok 1983.

Setkali jsme se zde s mnohem starším dr. Johnem von Neumannem, který pracoval na experimentu pod názvem Phoenix, pokračovatelem projektu Rainbow. V Montauku jsme se dostali do vojenského podzemního zařízení mimozemšťanů, které bylo vybaveno vyspělým počítačovým systémem a dalšími velmi moderními přístroji. Stěží jsme tomu mohli uvěřit. Nad hlavou nám létaly helikoptéry a dokonce tryskový letoun Boeing 747, koukali jsme na barevnou televizi. Uvědomte si, že žádná z těchto věcí ve 40. letech neexistovala.

CROWLEY: Slyšel jsem, že do toho mohlo být zapleteno UFO. Co k tomu můžete říci?

BIELEK: Ano. Mezi 4. a 12. srpnem, těsně před tímto pokusem, jsme pozorovali tři UFO vznášející se nad Eldridge. Jeden létající talíř donutila větrná smršť přistát, ale to bylo již dříve. Toto UFO bylo demontováno v Montauku.

CROWLEY: Takže jste se ocitli v roce 1983. Zůstali jste s bratrem v této časové zóně?

BIELEK: Ne. Byli jsme tam asi jen dvanáct hodin. Von Neumann nám řekl, že Filadelfský experiment a projekt Phoenix se spolu propojily v hyperprostorové bublině, a že je nezbytné, abychom se vrátili na Eldridge a zničili zařízení. To bylo jediné východisko. Von Neumann připustil, že vytvořili umělou realitu, která se nedá ovládat.

CROWLEY: Jak jste se dostali zpět?

BIELEK: Časovým tunelem. Když jsme se vrátili na Eldridge, viděli jsme, jak lidé na palubě hoří a všude panuje všeobecná davová hysterie. Okamžitě jsme šli do řídicí místnosti a rozbili jsme zařízení. Jak přístroje přestávaly pracovat, ale ještě předtím, než pole skutečně pře stalo působit, skočil můj bratr Duncan znovu přes palubu a vrátil se do roku 1983. Stárnul však neuvěřitelnou rychlostí a brzo zemřel. S pomocí mimozemské vesmírné časové technologie se Duncan znovu narodil v roce 1951. Já jsem zůstal na lodi a vrátil jsem se do roku 1943. Bylo s podivem, že se mi vůbec nic nestalo.

CROWLEY: Byl v důsledku těchto drastických výsledků Filadelfský experiment ukončen?

BIELEK: Ne. V říjnu téhož roku se uskutečnil ještě jeden pokus bez posádky, ale byl také neúspěšný.

CROWLEY: Co jste pak dále dělal?

BIELEK: Byl jsem přidělen do laboratoří v Los Alamos, ale moje účast na experimentu mě příliš změnila a já jsem začal moc mluvit. To, co se stalo mně, mému bratrovi a posádce, mne příliš zasáhlo a nemohl jsem jinak, než kritizovat způsob, jakým se vše provádělo. Stal jsem se v podstatě nebezpečným z hlediska uchování vojenského tajemství, takže jsem byl v červenci 1947 obviněn ze špionáže. Zatkli mě a odvezli do Washingtonu, D.C., kde byla obvinění odvolána. Přesto mě považovali za tak nebezpečného, že mě nechtěli nechat jen tak bez dozoru.

CROWLEY: Jak reagovala vláda?

BIELEK: Převezli mě do Fort Hero v Montauku, odkud jsem byl poslán zase do roku 1983, kde mě vyzvedl von Neumann. Oznámil mi, že dostal od vlády pokyn mě „pohřbít“.

S pomocí původně mimozemské technologie vyvinuté v rámci projektu Phoenix jsem byl poslán zpět do roku 1927 jako roční dítě, jehož rodiče byli přesvědčeni, že jejich syn zemřel při porodu. Byli to manželé Bielekovi.

Fyzické návraty lidí mladších 21 let do minulosti znamenaly genetické riziko. V mém případě se to například projevilo překotným růstem.

CROWLEY: Máte ponětí o tom, kde byl vyvinut způsob fyzické regrese?

BIELEK: Návraty osob do minulosti mají svůj původ v Hughes Medical Research Center v Miami na Floridě. Začali tam s tím v 50. letech. Na začátku 70. let zkoušeli návraty pětasedmdesátiletých lidí přibližně asi o dvacet let. Do roku 1975 již byli schopni provádět fyzické regrese od pětasedesáti do pětadvaceti let věku a bez ztráty duševních schopností.

CROWLEY: Jaký život jste vedl jako Alfred Bielek?

BIELEK: Jako Bielek jsem se vyvíjel úplně jinak než ve svém prvním životě. Začal jsem se zajímat o elektroniku a v roce 1945 jsem vstoupil do námořnictva. V té době jsem ještě nevěděl o svém minulém životě, který jsem žil jako Edward Cameron. Teprve v roce 1988 jsem zhlédl film o Filadelfském experimentu, který způsobil, že se mi vybavila spousta starých vzpomínek. Vymytí mozku netrvá věčně a v mnoha věcech mi začalo svítat. Zavola jsem bratrovi a začal jsem hovořit o našem společném životě v roce 1943. Bratr tehdy odpověděl: „Je nejvyšší čas. Čekáme na tebe.“

CROWLEY: Zmínil jste se o tom, že když jste byl v budoucnosti, ocitl jste se náhle uprostřed experimentu Phoenix. Co to bylo vlastně za projekt?

BIELEK: Phoenix navázal v roce 1947 na Filadelfský experiment. Sídlem se stal Brookhaven ve státě New York. Většina starého vybavení se použila znovu. Projekt zkoumal ovládání myšlení, aspekty neviditelnosti a časoprostorové manipulace. Používali podobné metody ovládání myšlení jako nacisté v roce 1940. Musíte vzít v úvahu, že k nám po válce přišlo mnoho německých vědců. Dr. Werner von Braun a dr. Hermann Untermann přinesli s sebou pro pokusy s cestováním časem něco z německého „know how“.

CROWLEY: Jak byl projekt Phoenix financován?

BIELEK: Prvních dvacet let, kdy se na něm pracovalo v Brookhavenských národních laboratořích, ho financoval Kongres z amerických daní. Pak to vláda v roce 1968 zrušila kvůli kontrole investic v Kongresu. Projekt se přestěhoval do Montauku, aby pokračoval ve výzkumech zabývajících se cestováním časem a neviditelností. Peníze na tyto experimenty se získávaly prostřednictvím společnosti I. T. T.

CROWLEY: Je pravda, že do projektu byli zapojeni i mimozemšťané?

BIELEK: Ano. Mimozemšťané se experimentu Phoenix účastnili od počátku třetí fáze v Montauku. Projekt Phoenix zamýšlel využít princip časového tunelu pro cesty do vesmíru, návštěvu Marsu, Měsíce a ostatních planet sluneční soustavy, stejně jako dalších částí naší galaxie. Potřebovali jsme pomoc mimozemšťanů, abychom to vše pochopili, a věřte mi, dosáhli jsme všech cílů.

CROWLEY: Je Vám známo, kdo byly ty bytosti a odkud pocházely? Kdo dodal technologii?

BIELEK: Operace řídily bytosti z konfederace Orion. Pak zde byly malé šedivé bytosti, které dodaly technologii. Byly tam také bytosti z Antaresu, což jsou humanoidní mimozemšťané k nerozeznání od běžných lidí.

CROWLEY: Víte, na jakém principu tyto pokusy se změnami času fungovaly?

BIELEK: V počátečních fázích experimentu řídily stabilitu časového tunelu počítače. Později jsme začali používat vhodná média. Pokusná osoba seděla na zvláštní židli, která byla součástí stroje na čtení myšlenek. Elektromagnetické impulzy mozku se vyhodnocovaly v počítačích.

CROWLEY: Abych tomu dobře rozuměl — pracoval jste na projektu Phoenix jako Bielek, když jste spolu se svým bratrem jako Cameronovi přistáli v roce 1983?

BIELEK: Správně. Podle von Neumanna došlo v roce 1983 k drobnému konfliktu. V souvislosti s naším „skokem“ do roku 1983 vznikl časový paradox, protože zároveň už jsme byli v Montauku a pracovali na projektu Phoenix. Von Neumann věděl, že se nesmíme setkat s našimi druhými já v časové smyčce, protože by to znamenalo katastrofu. Existovalo ještě mnoho věcí, které von Neumann nechápal, takže nás raději drželi stranou od našich druhých existencí.

Když jsme se vrátili na Eldridge, nepamatovali jsme si na Phoenix. Vzpomínky se nám vybavily teprve mnohem později.

CROWLEY: Máte důvod se domnívat, že mimozemšťané měli s Filadelfským experimentem něco společného?

BIELEK: Když se na to zpětně dívám, musím říct, že ano, ačkoli nikdo si tím nemůže být jist. Vzpomeňte si, že se během pokusu objevilo UFO. Od počátku celého programu se tvrdilo, že Tesla je údajně ve styku s mimozemšťany.

Jsou zde také fakta, která říkají, že se v 50. letech výskyt UFO zvýšil a začalo také docházet k únosům do létajících talířů. Objevily se i případy ztroskotání UFO a to zřejmě v souvislosti s použitím radarové techniky

Podle mého názoru to přece jen vypadá, že celý Filadelfský experiment byl do jisté míry počátkem snahy mimozemšťanů vytvořit čtyřicet let široký časový koridor, který by jim umožnil průchod do našeho časoprostoru, a to v rámci projektu Phoenix. Případá mi divné, že tento experiment byl zastaven v srpnu 1983 ihned poté, co byly vyřešeny problémy Filadelfského experimentu. Také si myslím, že mimozemšťané používali Phoenix pro své vlastní manipulace, nemluvě o zájmech a manipulacích naší vlastní vlády.

CROWLEY: Co se stalo s von Neumannem? Myslíte si, že ještě žije?

BIELEK: Vláda tvrdí, že von Neumann zemřel v roce 1957. Není tomu tak. V 80. letech byl ještě v Montauku a objevil jsem knihy, které tento vynikající vědec ještě v tomto období napsal.

CROWLEY: K jakým účelům jsou dnes používána podzemní zařízení v Montauku, která se rozkládají na ploše 20 mil a sahají až do Fire Island? Vezmeme-li v úvahu existenci takových skvělých výsledků v takovém rozsahu, je vůbec pravděpodobné, že by vláda jen tak zničila všechny tyto informace a technologie?

BIELEK: Existují otázky, na něž nemohu odpovědět.

CROWLEY: Děkuji Vám mnohokrát, že jste nám věnoval svůj čas. Ještě poslední věc: Během těch podivuhodných let, najde se něco, čeho byste litoval?

BIELEK: Něco ano. Jako Edward Cameron jsem se v roce 1943 oženil. Moje žena už byla těhotná a v roce 1944 se mi narodil syn. V roce 1947 jsem však zmizel beze stopy. Víím, že to pro mě bylo nesnesitelné. Moje žena mě léta hledala. Dnes po rozsáhlém pátrání víím, že zahynula při auto-nehodě v roce 1958. Víím také, že syna vychovávala moje teta v Novém Mexiku. Mám důvod se domnívat, že můj syn je ještě naživu a hledá mě.

Autorův závěr: Po naší planetě chodí málo takových lidí, jako je Al Bielek. Je velký zázrak, že je ještě naživu. Když se podíváte na to, čeho byla vláda schopna od 40. do 80. let, přirozená zvědavost nutí člověka přemítat, na čem se pracuje teď. Bielek říká, že vláda zastavila projekt Phoenix v roce 1983. Vláda tvrdí, že von Neumann zemřel v roce 1957.

Al Bielek napsal spolu s Bradem Steigerem knihu nazvanou *The Philadelphia Experiment and Other Conspiracies* (Filadelfský experiment a další spiknutí). Věnuje hodně času psaní a cestování po konferencích o UFO, kde vystupuje s přednáškami, aby zajistil, že se všichni dovědí, že se Filadelfský experiment opravdu uskutečnil. Když si vyslechnete ten příběh z první ruky, nezanechá to ve vás žádné pochybnosti, že tento sci-fi připomínající zážitek je jednou z nejpozoruhodnějších realit naší doby.

Výstřížek z novin předložený Tomem Beechem, který říká, že článek se původně objevil v novinách v roce 1938 nebo 1939:

Kapalina, která způsobuje neviditelnost, vyzkoušena v praxi

SPARTANBURG, S. C., 10. prosince (AP) — Herald-Journal dnes oznámil, že spartanburgský chemik vyhlásil objev substance, která se aplikuje jako nátěr a zaručuje neviditelnost předmětu na vzdálenost více než 30 metrů.

Noviny citují chemika Maxe Gardnera, který řekl, že substance byla předvedena na letadle, jež létalo nad blízkým polem. Žádná část letadla nebyla viditelná, dokud se nepřiblížilo na vzdálenost 30 metrů.

Herald-Journal uvedl, že Gardner odmítl sdělit složení substance, ale prozradil, že hlavní složkou je obyčejný grafit. V článku se dále píše, že látku objevil náhodou, když hledal náhražku hliníku.

Gardner oznámil, že úředníci ministerstva obrany byli o objevu informováni a přijedou tento týden, aby se předvádění osobně zúčastnili.

7. NÁVRAT DO MONTAUKU

Jednou z nejotevřenějších a nejpřátelštějších osobností, jakou můžete potkat, je umělkyně a obchodnice Helga Morrowová. Je také vynikající médium, které se podílí na zkoumání UFO a mimotělních zážitků.

Je to skutečně osvícená osoba. Nadání zřejmě podědila, protože jejím otcem nebyl nikdo jiný než dr. Fred A. Kueppers, původem německý inženýr, který za druhé světové války přeběhl k Američanům.

Ačkoli se nerad opakuji — zařadil jsem totiž Helžino podrobné vyprávění o jejím otci do jedné ze svých předcházejících knih *The Controllers* (Vládcové) — myslím, že je nezbytné práci jejího otce zrekapitulovat, abychom se dostali k několika absolutně úžasným odhalením, která budou pro většinu z nás nová.

„Z různých pramenů jsem se dozvěděla, že můj otec byl jedním z vědců, kteří se podíleli na Filadelfském experimentu,“ prohlásila nedávno Helga do protokolu. Pomáhal také sestrojít časovací zařízení pro atomovou bombu; byl mezi atomovými vědci, kteří se podepsali pod výzvu, aby první atomová bomba na světě nebyla na Japonsko svržena, podílel se na vývoji některých technologií uplatněných v americkém kosmickém programu; pracoval také na projektu *Blue Book* (Modrá kniha) týkající se shromažďování případů pozorování UFO; prosadil, aby se za 2. světové války používaly v letadlech hliníkové kabely místo těžších měděných; účastnil se některých projektů v rámci vedení psychologické války a pokoušel se využít jedinců s paranormálními schopnostmi pro vojenské účely.

Jak Helga říká, sama byla svědkem toho, když otec předváděl podle svého mínění „jednoduché“ experimenty z oblasti teleportace a levitace.

„Když jsem chodila do druhé nebo třetí třídy, dívala jsem se, jak si věšel ve svém pokoji na zeď vyznamenání z RCA (Royal Cumbrian Academy) — Královské velšské akademie. Zeptala jsem se ho, za co ho dostal. Řekl, že za účast na experimentech s ovlivňováním toku času. Snažil se mi to názorně vysvětlit. Na postel položil dva popelníky a jednoduchými pohyby a vysvětlivkami mi ukazoval, jak se dva objekty mohou přemísťovat časem a zase se vracet. Pak mě vzal do sklepa, kde do krabičky od cigaret nasypal železné piliny a pod ni umístil velký magnet ve tvaru U. Jemně se dotkl pilin a k mému překvapení se postupně objevily dvě vzdálené řady soustředěných kruhů. Otec mi řekl, že jestliže někdo dokáže přeskupit tyto kruhy, dokáže přesunout i čas.“

Jednou dr. Kueppers své tehdy ještě malé dceři prozradil, že spolupracoval s Teslou, Einsteinem, von Braunem, von Neumannem a mnoha dalšími. Když mnohem později zemřel — zjevně za záhadných okolností — Helga nabyla přesvědčení, že v rakvi nebylo jeho skutečné tělo. Několik měsíců po jeho údajné smrti se totiž dr. Kueppers své dceři zjevil a řekl jí, že vůbec není mrtev, ale žije v „jiné časové dimenzi“... „Když jsem se já a moje rodina tehdy — v roce 1962 — dozvěděly, že otec zemřel, strávila jsem dalších 30 let hledáním pravdy, a pouze z boží milosti jsem ji, jak doufám, našla,“ říká Helga.

Do dneška se však nenašlo místo jeho posledního odpočinku a neexistují o něm ani žádné záznamy.

Při svém pátrání Helga nakonec zjistila, že se její věhlasný otec podílel na projektu Montauk. Ve snaze dozvědět se co nejvíce si domluvila do Montauku schůzku s Peterem Moonem a Prestonem Nicholsem, autory knihy *Montauk Revisited* (Znovu v Montauku). Publikace je často považována za jediný autentický zdroj informací o projektu zabývajícím se deformováním času a prostoru, který v tomto malém rybářském městě prováděla americká armáda.

„Preston Nichols mého otce znal a s velkou láskou vzpomínal na jeho práci coby klíčové postavy v době, kdy se v Montauku ještě prováděly pokusy.

Postupem času mi Preston také odpověděl na podrobné dotazy týkající se mého otce. Ujistil mne, že otec pracoval pouze na pokusech s časem, nikoli na těch hrůzných experimentech s lidmi, kterých se naneštěstí zúčastnil i Duncan Cameron.

Dozvěděla jsem se také, že otec byl naprostý lidumil, učenec, vědec a u svých spolupracovníků, kteří ho oslovovali Fred nebo Koop, byl velice oblíben. Mám fotografie, které podporují dřívější tvrzení a potvrzují i to, co mi řekl Preston.“

Helga nejela do Montauku sama — vyhledala Ala Bieleka, který stejně jako ona žil v Arizoně. Společně se pak odletěli podívat, co zbylo z podzemního komplexu budov, které hostily longislandskou pobočku Filadelfského experimentu.

V současných turistických průvodcích je Montauk na Long Islandu popisován jako příjemné městečko s krásným výhledem na moře, jako stvořené pro surfování, jízdu na koni, golf, tenis a rybaření ve slaných vodách. „Koneckonců,“ podotýká Helga, „uvítají vás nádherné pláže, krásné parky a historické pamětihodnosti a také jedny z nejlepších restaurací s bohatou nabídkou mořských živočichů a malebné obchůdky se suvenýry moře.“

„Ale je tady ještě něco, co už tak malebné není — toto skromné městečko má také opuštěnou vojenskou základnu označenou varovnými tabulkami NEVSTUPOVAT. Běžnému smrtelníkovi připadá, že vojenskou základnu postavili tak, aby vypadala jako obydlené město. Nepostrádá dokonce ani sousedskou atmosféru,“ dodává Helga.

„Základnu tvořily betonové stavby, které se mohly snadno stát běžnými obytnými domy. Při pohledu z letadla se ani nezdálo, že by tady bylo něco výjimečného.“

Z toho, co Helga řekla, vyplynulo, že základna byla „v 50. a 60. letech oficiální součástí radarové obrany. Bylo to také místo, kde se odehrávaly podobné hrůzy jako v koncentračních táborech“.

Podzemní tři patra základny Fort Hero byly vybudovány dávno před 2. světovou válkou. Existuje domněnka, že čtvrté patro bylo úmyslně zatopeno, aby sem nevnikli nezvaní návštěvníci. Navíc současné důkazy svědčí pro existenci 5. a 6. patra, která jsou možná stále ještě v provozu.

Helga nenechala nikoho na pochybách, že její cesta do Montauku byla velice užitečná.

„Seznámila jsem se blíže s Prestonem Nicholsem, který zde tehdy pracoval jako vědec v laboratorích a na radarových stanovištích, jež jsou nyní úplně vyklizená. Byl tam také nevlastní bratr Ala Bieleka Duncan Cameron, vynikající médium s neobyčejnými schopnostmi v oblasti ovlivňování vědomí. Duncanovi stačilo si pouze představit nějaký hmotný předmět a pak už s pomocí svých výjimečných psychických sil jej dokázal zhmotnit, tak, že se předmět objevil někde na základně. Byl ale také schopen transportovat hmotné objekty na vzdálená místa. Zhmotnil také 7,5 metru vysokou zrůdu, kterou, když už se zjevila, nebylo možné zastavit jinak než zničením celého zařízení střediska.“ Vhodným propojením počítače s médiem za použití zesilovače myšlenek Duncan dokázal v tomto případě vytvořit ze svých vlastních představ montaukskou zrůdu. Tato představa nejen že se stala skutečností, ale monstrum dokonce rozbouralo budovu, v níž vzniklo, jako by to byl domeček z karet. Tato událost byla také nafilmována.

Tento druh bizarních experimentů velice připomíná „Zrůdu z Idu“ — stvoření z klasického sci-fi filmu z 50. let Forbidden Planet (Zakázaná planeta). V tomto filmu si jeden vědec změní mysl pomocí počítače a jeho podvědomí vytvoří obrovskou nepřemožitelnou příšeru, aby se tak pomstil svým předpokládaným nepřátelům. Bylo by zajímavé vědět, jak tento film vědce, kteří připravovali pokusy v Montauku — možná s nejlepšími úmysly a bez starostí o hrůzné důsledky — ovlivnil.

„Monstrum si tehdy vytvořilo své vlastní vědomí a ničilo vše, co mu stálo v cestě. Nakonec všichni, kteří pomáhali tuto bytost stvořit, podlehli panice a začali vypínat přístroje v naději, že to šílenství zastaví. Ale neměli to štěstí. Ničení pokračovalo dál. Preston Nichols si vzpomněl, že ně-

kteří vědci si v zoufalství vzali na stroje i sekery. Vyfotografovali jsme nyní stopy po plamenech a další zjevné stopy svědčící o tom, že zařízení bylo v minulosti skutečně poškozeno. Jakou spoustu peněz si asi vyžádalo toto šílenství, si zřejmě nikdo nedokáže ani představit.“

Helga brzy odhalila roli Ala Bieleka v tom, co se odehrávalo v Montauku. Poté, co cestoval časoprostorem, byl pověřen prací s počítačem v ceně 75 milionů dolarů. Počítač dokázal přijímat lidské myšlenky a používat je v jakémkoli daném čase bez dalšího lidského vstupu, jednoduše tím, že operátor stiskl knoflík.

„Spolu s Alem Bielekem, Prestonem Nicholsem a Duncanem Cameronem jsem sestoupila do útrob Montauku a osobně jsem viděla a zaznamenala na video vše, co vám tady vyprávím, takže nikdo nemůže to, co vyšlo v Montauku najevo, popřít.“

Vyzbrojeni kamerami, blesky a ochraňováni „anděly strážnými“, Helga a její společníci vstoupili v Montauku do nyní již zdemolovaných zbytků opuštěné vojenské základny, která se pro ně rychle stala „ponorou připomínkou minulé éry, kdy mnozí sloužili jako pokusní králíci a byli posíláni skrz čas a ovlivňování myšlení bylo využíváno k tomu, aby zůstali lhostejní ke všemu, co se evidentně v těchto podzemních prostorách dělo.“

„Naši videokamerou jsme pořídili mnoho zajímavých záběrů.

Něco bohužel rušilo jak její chod tak i příjem rádia. Byli jsme si této rušivé interference vědomi, ale nikdy jsme nezjistili, odkud byla vysílána. „

„Procházeli jsme podzemním komplexem, ale můj nejhlubší zážitek byl, když jsme dorazili do části, kde byli drženi v celách pokusní jedinci používaní pro psychické experimenty.

V duchu jsem viděla lidi stojící v řadě a čekající na to, až na nich budou dělat pokusy. Cítila jsem jejich mučivou úzkost, jejich zmatek. Bylo to tak bolestné, že jsem se dala do pláče jen chvíli předtím, než Duncan propukl v hysterický pláč nad tím, co musel v minulosti v těch to prostorách snášet.

Připomenout Duncanovi tyto zážitky bylo pro mě mírně řečeno zničující. Když toto píší, slzy mi vstupují do očí a ruce se mi začínají třást. „Co to bylo za šílenství? Proč se v zemi, která prohlašuje na dolarových bankovkách Věříme v Boha, dějí takové věci? Proč nebyl tento experiment prováděn alespoň humánním způsobem, pokud to ovšem vůbec bylo možné. Proč se s těmi lidmi nezacházelo slušně? Proč byli prostě odhozeni jako odpadky?“

„Lidská mysl může být ovládána za použití radiové frekvence 425 až 450 megahertzů. Střídáním impulzů vás mohou přimět ke smíchu, pláči, projevům zloby, strachu, prostě čehokoli, co si přejí. Ještě ve Vietnamu se prováděly pokusy, při nichž byly na nepříteli vysílány elektromagnetické vlny o specifických frekvencích, které byly tak silné, že narušovaly ušní bubínky, pronikaly do mozku lidí a někdy je dokázaly i zabít.“

Při svých výjimečných pozorovatelských a psychických schopnostech a senzitivitě si byla Helga Morrowová obzvlášť vědoma neobvyklých a záhadných okolností, které zde byly patrné na každém kroku.

Vlhká temnota v ní vyvolala také asociace holocaustu Židů za 2. světové války. Slíbila sama sobě, že udělá vše pro to, aby se takové věci už nikdy neopakovaly. „Když jsem se rozhlížela kolem a přemýšlela jsem o hrůzách, které se zde asi odehrály, nemohla jsem dělat nic jiného, než se pomodlit ke všem neopěvovaným hrdinům, které pohltily tyto bezbožné experimenty.“

Duncan nebyl jen jednou z obětí filadélského experimentu (spolu s Alem Bielekem), ale byl také jediný, kdo přežil a nebyl zlikvidován. Do dnešního dne se snaží s touto realitou vyrovnat. Měl už takovou povahu, že pod chlapeckými rysy dovedl zamaskovat své nejniternější bolesti a strádání. Někdy se s realitou vyrovnával dobře, jindy měl takové výkyvy nálady, že se proměnil v téměř až militaristického, mechanického androida.

Helga se domnívá, že takové „zvraty“ jsou pochopitelné, když si uvědomíme, čemu byl Duncan vystaven těmi takzvanými vědci — spíše zrůdami než lidmi.

Většina přísně tajných prací týkajících se cestování časem a příprav na Filadelfský experiment se podle svědectví přímých účastníků odehrála zde v podzemí za pomoci mnoha našich nejvýznamnějších vědců. A to, co možná začalo jako jednoduchý experiment, se stalo jedním z nejzvrácenějších projektů v lidské historii.

„Zpětně se mi zdá nesmírně zvláštní, že když jsme do Montauku přijeli, tamější maják fungoval, kolem létali racci, množství vykrmených koček posedávalo kolem restaurací a čekalo na zbytky. Ale když jsme vstoupili na základnu, nebyli tam žádní ptáci ani veverka, ale ani jakékoliv jiné známky života.“

Helga říká, že zvláštní se jí zdáli také obyvatelé městečka. „Na ulici jsem si všimla mnoha mladých mužů mezi dvacítkou a třicítkou, všichni totiž měli blond vlasy a modré oči. Případlo mi to neobvyklé, například v jedné pizzerii všichni — jak hosté, tak číšníci — vypadali té měř stejně, snad s výjimkou mužů, kteří měli knírek. Totéž se opakovalo v bufetech. Nemohla jsem nevzpomenout na film *The Boys From Brazil* (Chlapci z Brazílie).“

Dokonce i konverzace těchto lidí přišla Helze neobvyklá. „Alespoň tisíckrát jsem slyšela šeptem pronesená slova vojenská základna. Strach se pomalu šířil všude kolem nás. Případalo mi to, jako by rekreační areál v Montauku byl zástěrkou pro nějaký podivný experiment, který buď dopadl špatně nebo se teprve v blízké budoucnosti uskuteční.“

„Občas nad námi přeletěla černá helikoptéra, ale moji andělé strážní zřejmě pracovali přesčas, nikdo nás neobtěžoval. Věděla jsem, že kdyby nás zpozorovali, určitě by se nějaká reakce dostavila.“

„Preston Nichols mě pozval do své laboratoře, vybavené tím nejmodernějším zařízením. Jímala mě z toho závat, protože o těch strojích nebo jejich funkci toho vím strašně málo. Přesto jsem se vrátila domů s množstvím nových znalostí.“

„Preston je erudovaná, sympatická osobnost, která má k dispozici víc informací, než najdete ve většině encyklopedií. Příjemně se s ním povídá, je to skvělý učitel, vědec a vynálezce a nejlepší Duncanův přítel. Pracují spolu ve svých časoprostorových laboratořích.“

„Přímo od Prestona a Ala Bieleka jsem se dozvěděla několik nezvratných faktů. Především to, že molekulární objekty se nerozpadají během několika dnů, ale ve skutečnosti pouze po minutách. Hmota se nemění v prach, prach je také hmota. Bestie z Montauku se nezměnila v něco jiného, ale byla poslána do jiného časoprostoru.“

„Protože byla stvořena, nemohli ji zničit, pouze odstranit do jiné reality či jiného rozměru, aby byla z cesty. Obrazně řečeno, bestie z Montauku by se mohla objevit uprostřed Times Square a způsobit pohromu, pokud by někdo použil správné elektronického zařízení.“

„V dnešní době jsou počítače a moderní technologie tak miniaturizované a zdokonalené, že celé obrovské strojní zařízení a těžkopádné vybavení původního experimentu Montauk, tedy to, co kdysi bylo nejdokonalejším zařízením na světě, je nyní jen hromada starého šrotu.“

Helga tvrdí, že podle toho, co vyšlo najevo o Montauku a Filadelfském experimentu, by se mechanismus potřebný k posílání zvířat, osob nebo věcí do jiného času nebo rozměru vešel do obyčejné diplomaty. „Technika je méně nebezpečná a bolestivá a nejdůležitější je, že nerušený návrat není ani bolestivý, ani neexistuje riziko jako například návrat v ‚zrcadlovém obrazu sebe sama‘.“

„Když byl AI Bielek poslán na cestu časem,“ poznamenává Helga, „trvala tato procedura asi 20 minut. Mladí vojáci, AI a další, měli podávat zprávy o tom, co zažili. Tito muži byli speciálně cvičeni, aby zůstali uvnitř prostoru o průměru 7 metrů. Ti, kteří neposlechli, se nevrátili. Ne proto, že by nechtěli, ale protože nemohli.“

„Když se někdo nevrátil, nebyl to úmysl a vědci to těžce nesli. Bohužel se mnoho lidí ztratilo v čase na věky. Ale ostatní jako AI popisují své zážitky naprosto přesně.“

Helga sama, jak říká, viděla a dotkla se staré plynové triody (thyatronu), která byla součástí zařízení sloužícího k „ohýbání“ času. „Vyfotografovala jsem si ji spolu s Ampletronem, který byl poblíž, pro své vlastní záznamy a pro film, který se teď stříhá a je ve výrobě.“

„Když jsme procházeli vnitřními prostory Montauku, upoutala mou pozornost velká skleněná a křišťálová trubice vysoká přes metr a půl s křišťálovými koulemi uvnitř. Vypadala přesně tak jako vertikální skleněné komory z filmu Star Trek, které umožňovaly lidem cestovat za pomoci paprsku.“

„Nepředstírám, že chápu všechno, co jsme se dověděli o Filadelfském experimentu a o projektu Montauk, a odvažuji se tvrdit, že je třeba absolvovat intenzivní kurz kvantové fyziky, abyste pochopili princip činnosti všeho, co jsem viděla na vlastní oči. Proto je mé vysvětlení cestování časem velmi zjednodušeno.“

Jestliže tedy jste v bodu A, B je o kus dál. Dostat se z bodu A do bodu B znamená postupovat po přímce. Když ale stočíte papír, aby byl oběma konci na sobě a přiložíte-li A na B, pak bod A se stane bodem B, a B se vrátí zpátky na své přirozené místo v hyperprostoru. Bod A se pak stane reálnou bodu B.“

Když postup obrátíme, vrátí se zpátky (teoreticky). „Návrat někdy způsobuje potíže, asi tak, jak tomu bylo ve filmu The Fly (Moucha). Celý proces je nyní už značně zdokonalen. Dříve v některých případech vnitřní orgány nebo jejich části zůstávaly vně těla. Nakonec se i tyto články řetězu vyřešily. Proto, když se můj otec zjevil v trojrozměrné podobě, chtěl se mnou zůstat, než se zase vrátil do své ‚alternativní reality‘ v hyperprostoru. Naštěstí byl tento proces vylepšen mechanicky, přesto, že teorie se nezměnila.“

Když byla Helga v Montauku, dostala pozvánku, aby promluvila na akci zvané „Montauk Night“, organizované Prestonem Nicholsem a Peterem Moonem.

„Můj celkový pohled na Montauk tvořily dojmy z majáku, obchodů pro turisty a turistického centra, které zastírají pravý význam Montauku. Ten se před veřejností skrývá a mluví se o něm pouze šeptem.“

Podle Helgy „mohou základnu buď rozmetat a popřít, že existuje, nebo ji uklidit a udělat z ní součást historie přístupnou všem“. Proč ji nechávat jako ostudu a vojenskou ruinu? „Podle mého názoru musí být určitá fakta odhalena. Proto jsem se pokusila zdokumentovat tuto informaci. Toto je naprostá pravda o Montauku a o tom, jak ovlivnil naše životy — Ala, Prestona, Duncana i můj. Každý z nás měl vlastní zážitky, o něž se chtěl podělit. Všechno není takové, jak se jeví. Realita světa je celá v rukou hrstky, která ji ovládá.“

Když se to vezme kolem a kolem, zůstává ještě mnoho nejasností spojených s historií a možná že i současností Montauku. Helga Morrowová slibuje, že se na tu věc podívá v budoucnu podrobněji. Náš přítel AI Bielek, který přežil Filadelfský experiment, si snaží vybavit stále více vzpomínek na to, co se přihodilo v jeho životě poté, co byl teleportován z lodi Eldridge do jiné dimenze a času.

Pokud by pověsti o podzemních laboratořích a vzniku několikametrové zrůdy byly jen napůl pravdivé, naše vláda má hodně co vysvětlovat. Z toho, co teď víme, vyplývá, že Filadelfský experiment a projekt Montauk by možná mohly lehce zastínit aféru Watergate a záležitost Contra, které se neblaze podepsaly na národním hospodářství a politické stabilitě. Ale já jsem vždycky věřil, že pravda zvítězí. Musí tomu tak být i v tomto případě, jak už tolikrát v historii našeho velkého národa.

8. FILADELFSKÝ EXPERIMENT: NOVÉ POZNATKY. KORESPONDENCE

I když to možná hodně lidí překvapí, existuje zjevně jistý počet osob, které vědí o Filadelfském experimentu víc, než si dovedeme představit.

Až do své smrti před několika lety Carlos Allende kam přišel, tam vyprávěl, co se stalo na Eldridge. Lidé si ovšem většinou mysleli, že je „úplný blázen“, protože jeho projev byl značně nesouvislý. Několikrát se setkal také s Grayem Barkerem. Tento ufolog se ještě za svého života pokoušel dostat z Allendeho více informací o tom prokletém experimentu, ale dozvěděl se jen o něco málo víc, než už bylo popsáno.

Barker však dostával pravidelně dopisy od lidí, kteří prohlašovali, že mají důvěrné informace o tom, co se přihodilo v roce 1943. Z dopisů jsme vybrali několik úryvků:

* * *

Vážený pane Barkere,
jmenuji se Douglas Earl Rushford. Hodně jsem toho přečetl od dr. Jessupa, a to mi připomnělo událost, k níž došlo, když jsem byl ve Filadelfii.

Byl jsem tehdy okraden a musel jsem si sehnat něco k jídlu. Narazil jsem na několik chlapců a s jedním z nich jsem se dal do řeči. Řekl mi, abych šel s ním. Asi hodinu jsme poslouchali nějakého chlápka, který nám říkal, že Bůh nás miluje a takové ty věci. Pak jsem já a ti tři chlapci dostali krajíc chleba a misku cibulové polévky. Zůstal jsem tam přes noc a s tím chlapcem jsme se začali bavit o kosmických lodích. „To nic není,“ řekl a pak vyprávěl, že když byl v roce 1941 u námořnictva, zúčastnil se ještě s několika dalšími hochy toho, čemu se říkalo „řídový vzduch“, a proto je z něho dnes tulák. Když námořnictvo vidělo, že to na nich zanechává následky, prostě je propustilo jako duševně choré. Té noci můj přítel zemřel ve spánku.

Pane Barkere, byl bych rád, kdybyste mi pověděl všechno, co víte o „řídovém vzduchu“ a o materiálech, které máte. Cítím, že bych se měl pokusit všemi cestami informovat lidi. Myslím si, že ten muž to tak chtěl a věděl, že to udělám, a teď má klid. Zůstanu s vámi ve spojení a budu vás informovat o všem, co se dozvím.

Navždy Váš
D. C. Rushford

* * *

Vážený pane Barkere,
když jsem v roce 1976 navštěvoval armádní elektronickou školu, slyšel jsem velmi zajímavé, ale poněkud nejasné vyprávění o experimentu, při němž se námořní loď a její posádka prý staly neviditelnými. Zabývali jsme se tehdy naukou o magnetismu. Instruktor nám vyprávěl o pokusu s velmi silným magnetickým polem kolem lodi, ale vědělo tom velmi málo.

Zapomněl jsem na to vyprávění jako na spoustu dalších školních historek vyprávěných k ukrácení dlouhé chvíle. Před měsícem jsme ale s přítelem diskutovali o možnosti použití levitace nebo antigravitace, aby bylo možné pohnout balvany korálového útesu na Floridě. Tehdy jsem uslyšel o experimentu podruhé. Přítel mě upozornil na knihu Filadelfský experiment od W. L. Moora a Berlitze. Kniha je velmi dobře připravena i napsána. V té knize jsem našel Vaši adresu a předpokládám, že od Vás mohu dostat Varo vydání s poznámkami Jessupovy knihy The Case of the UFO. Mohu ještě dostat tuto knihu a další informace na toto téma? Uvítáme každou Vaši pomoc.

S úctou
Steve Cummings

* * *

Vážený pane Barkere,

už dlouho se zajímám o nevysvětlitelné jevy. Nejvíce ze všeho mě však zajímá Filadelfský experiment. Bydlím v blízkosti filadelfské námořní základny a údajný pokus se stal jakousi místní legendou a často diskutovaným tématem. Ptal jsem se mnoha obyvatel jižní Filadelfie na tuto záhadu, a ti, kteří si vzpomněli, se dušovali, že je to pravda. Ale moji rodiče, Basil a Edith Merendovi, si na nic nevzpomínají, přesto, že můj otec je veterán námořnictva z 2. světové války a oba rodiče pracovali v té době v okolí námořní základny.

Ale vzpomínají si na hospodu, kam tehdy často chodili námořníci. Tam se mohla odehrát „mela“, kterou popisoval Allende a Moore s Berlitzem ve své knize. Oblíbeným námořnickým hostincem ve Filadelfii byl „Big House“, který už neexistuje. Nacházel se na rohu Broad Street a Oregon Avenue.

Váš

Joseph J. Merenda

* * *

Milý Grayi,

mnoho badatelů se domnívá, že smrt dr. Jessupa (pravděpodobně sebevražda) je spojena s Filadelfským experimentem. Je jisté, že kniha se stejným názvem přidala pokusu na tajemnosti a přispěla obecně ke kontroverznosti tématu. Skeptici samozřejmě žádají další důkazy.

V posledním rozhovoru prohlásil spoluautor knihy William Moore, že od jejího napsání se toho hodně událo a že dodatečné důkazy ho ještě více přesvědčily, že na té záhadě něco je.

„Krátko poté, co kniha vyšla,“ řekl, „mě kontaktoval muž, který tvrdil, že byl členem posádky Eldridge. Po delší korespondenci jsme se setkali a ten muž měl plnou obálku dokladů, aby svou historiku doložil. Vyprávěl mi, že zůstal v námořnictvu až do roku 1960, kdy odešel do důchodu v hodnosti velitele.“ Podle Moora velitel tvrdil, že ho po skončení experimentu zavřeli na šest měsíců do nemocnice s tím, že se „nervově zhroutil“.

Moorovi poskytl jména dvou mužů, kteří byli do té věci také za plateni. Jméno dovedlo Moora až k synovi jednoho z nich.

Ten Moorovi řekl, že jeho otec byl zabit v roce 1953 při akci, kterou námořnictvo označilo za „nehodu“. V roce 1980 se na Moora v autobuse obrátil jiný spisovatel, který si přečetl Filadelfský experiment. Moore prý cestoval sám, když tu si přisedl další cestující a řekl mu, že něco o té události ví, protože jeden jeho přítel byl na Eldridge, když se stala neviditelnou.

„Zjistil jsem, že ten muž žije v Kalifornii, což je velice zajímavé, protože můj přítel velitel mi sdělil, že z těch, co přežili Eldridge, žije pouze jeden v tomto státě.“

Moore také dostal dopis od muže, který tvrdil, že v roce 1950 viděl film vyrobený pro lidi zabývající se přísně tajnými obrannými úkoly. „Popisoval něco, co vypadalo jako Filadelfský experiment natočený na černobílém materiálu,“ poznamenává Moore.

Nová kniha The Jessup Dimension (Jessupova dimenze), kterou vydáváte, mě nadchla, když jsem si přečetl rukopisné kapitoly, které jste mi poslal. Jsem si jist, že vrhne více světla na Jessupovu a Allendeho záležitost. .

Srdečně zdraví

Timothy Green Beckley,
vydavatel UFO Review

* * *

V šedesátých letech začal ufolog a autor bestsellerů Brad Steiger psát vážně o Filadelfském experimentu. Byl jediný, kdo dal na toto jediné téma dohromady časopis pro širokou veřejnost, který se prodával ve statisíkových nákladech v novinových stáncích po celé zemi. The Allende Letters (Allendovy dopisy) vykonávaly skvělou práci tím, že přinášely komentáře o všem, co bylo v té

době známo o Filadelfském experimentu, což se samozřejmě nedalo srovnat s tím, co jsme schopni shromáždit dnes.

Po léta se Steiger držel na špici všech událostí týkajících se Filadelfského experimentu. Byl to on, kdo vlastně „objevil“ Ala Bieleka na pikniku, který pořádal jeho sazeč, když ještě žil v arizonském Phoenixu. Bielek fascinoval Steigera svými znalostmi o Filadelfském experimentu do té míry, že nebylo možné nevěřit, že na vlastní oči neviděl, co se tam odehrálo.

Následně Steiger představil Ala Bieleka vydavateli Timu Greenovi Beckleymu, který pozval dlouhána do Phoenixu na každoroční konferenci o mimozemských civilizacích. Na Beckleyho udělalo vše, co Bielek na konferenci řekl, velký dojem. (V jednu chvíli prý bylo předsálí plné lidí, kteří se snažili dozvědět od Bieleka víc, i když jeho projev už oficiálně skončil.)

Pokud chcete o Filadelfském experimentu a Alu Bielekovi vědět víc, obstarajte si působivou práci Brada Steigera *The Philadelphia Experiment and Other UFO Conspiracies* (Filadelfský experiment a jiné záhady UFO).

Stejně jako Gray Barker nacházel i Steiger čas od času svou poštovní schránku plnou dopisů vztahujících se k této záhadě. Tady jsou úryvky z několika z nich, které dal k dispozici:

* * *

Z jednoho dopisu je patrné, že pisatel byl námořníkem na lodi, na níž se údajný experiment odehrál. „Nepsal byste o tom tak objektivně, kdybyste byl nucen žít s takovou hrůzou,“ napsal muž.

Někteří pisatelé sdělovali, že je zastrašovali hrozí a všeho schopní agenti poté, co slíbili, že prozradí víc.

V jednom dopise se tvrdí, že pisatel by mohl „prozradit věci, které by vše objasnily“. Následující dopis ode mne vyvolal takovouto reakci: „Zjistili to. Nedovolí mi promluvit.“

Další dopis začínal slovy: „Vaše práce je tak přesná, že mě to až děsí... Vaše články se snaží vysvětlit tajemství světa vědeckou cestou. Rád bych Vám řekl víc, ale my, kteří jsme pod kontrolou, bychom mohli zničit celý jejich systém, kdybychom promluvili. Proto tito lidé přijali taková opatření, abychom nemluvili. Studujte svoje vlastní články a možná odhalíte skutečnou pravdu.“

Anonymní pisatel vyprávěl o tom, že byl svědkem něčeho, o čem se domnívá, že je spojeno s údajným tajným experimentem námořnictva. Za 2. světové války odešel syn jeho domácí k námořnictvu. Věřilo se, že zahynul. O několik let později však náš pisatel na chodbě penzionu, v němž bydlel, potkal mladého muže, který vypadal stejně jako syn domácí. Mladík ho pozdravil a pak „zmizel jako duch“.

Nájemník často viděl, jak se mladý muž objevil a zase zmizel. Jednou se ten podivný muž zase zjevil, začal naříkat a prosil domácí o chleba. Záležitost se stala ještě zamotanější, když mladá vdova po námořníkově, která se svou tchyní bydlela ještě mnoho let po manželově údajné smrti, se odstěhovala poté, co dosáhla rozvodu.

Byl syn domácí jedním z těch nešťastných námořníků na palubě pokusné námořní lodi? Mizel ještě teď po létech do neznáma a trpěl mukami prokletých? Tyto otázky trápily našeho anonymního pisatele po mnoho let.

9. KOMUNIKUJE DR. JESSUP Z „DRUHÉ STRANY“?

Kromě zájmu o Filadelfský experiment a UFO byl Jessup také fascinován možností posmrtného života. Za svého života se nikdy nehlásil ke spiritualismu, prováděl však nějaké menší výzkumy v oblasti parapsychologie. Zajímavé je, že po jeho „sebevraždě“ Morrise z „druhé strany“ slyšelo údajně nejméně jedno médium.

Za obvyklých okolností médium upadne do tranzu a duch promlouvá jeho prostřednictvím. Právě v tomto případě však šlo o něco víc. „Cítil jsem, jako by se mých hlasivek, úst a jazyka zmocnila mocná síla, která mě nutila formulovat a pronášet slova.“

Podle účastníků seance byla tato mnohem „intenzívnější než ostatní“ .

Médium poznamenalo, že duch, který prostoupil jeho hlasivky, neřekl své jméno, ale zmínil se, že se zabýval výzkumem UFO, když ještě žil na Zemi.

Duch prohlásil:

Byl jsem znám svými pracemi na tomto poli. A myslím, že teď znám pár odpovědí, které jsem předtím neznal. Nemohu na mnoho otázek, které jsem nastínil ve svých dílech k tomuto tématu, odpovět, protože to byly otázky na fyzické úrovni, jak jistě chápete. Zajímalo mě, jestli UFO přicházejí z nějaké jiné planety v takovém smyslu, jak o tom přemýšlíte vy. Řekněme, že stejně byste zvažovali stavbu kosmické lodi, startu a přistání na Marsu. To všechno může být docela dobře pravda, ačkoli než jsem přišel sem, začínal jsem věřit, že nemáme žádné takové fyzické návštěvníky. Dovolte mi říci, že návštěvníci, které u vás máte, jsou méně reální. Jsem teď na jisté planetě a vše kolem mě je velice reálné. Byl jsem přepraven v talíři a vím, že jsou trojrozměrné a pevné. Když si při transportu zlomíte holenní kost, tak vám bude jasné, že loď je asi z pevného materiálu.“

Pak následovalo kolo otázek o způsobu, jakým mluvčí zemřel. Odpověď, která přišla od ducha, potvrdila, že se jedná o Jessupa.

Otázka: Kdy jste zemřel?

Odpověď: V mé mysli vyvstala otázka, zda jsem skutečně zemřel. Protože v jednu chvíli jsem byl tam a v příštím okamžiku někde jinde. Viděl jsem stále svoje tělo a to bylo úplně naživu. Udělali to tak, aby to vypadalo, že jsem mrtev. Myslím, že jsem zemřel nějakou dobu poté, ale máme mnohem důležitější věci k prodiskutování a já mám jen omezený čas.

Otázka: Jestliže jste nezemřel, je třeba leccos uvést na pravou míru. Kdybyste nám mohl říct, kde jste byl, když jste zemřel nebo co se s Vámi vlastně stalo, možná bychom pochopili, co se skutečně událo a mohli bychom Vás o tom informovat. Pomohli jsme už mnoha lidem, kteří jsou na jiných planetách a nechápou, co se vlastně stalo.

Odpověď: Řekl jsem, že pokud má být mé poselství správně pochopeno, neměl bych se zdržovat takovými tématy, jako je toto. Některá tajemství zůstanou pro tentokrát tajemstvími. Ale to není důležité. Nemyslete si, že jsem schopný génius, který ví vše. Na Zemi jsem měl IQ kolem 150 a to mám i tady — ale samozřejmě, že tento druh testů tady nemáme.

Viděl jsem své tělo předtím, než zemřelo, a viděl jsem, jak ho našli. To je vše, co si pamatuji. Byl jsem v nějakém dopravním prostředku; v létajícím talíři a odlétal jsem z města, ve kterém jsem žil. Postupně obraz místa mizel, jako kdybych měnil existenci, a ocitl jsem se zjevně v kosmickém prostoru. Celý interiér ohraničovalo velké okno. Mělo kruhový tvar a měnilo se od průsvitnosti k úplně průhlednosti, ačkoli bylo posázeno malými kroužky s proměnlivou průhledností. Okno bylo vysoké asi 1,5 metru. Malé kroužky zůstaly průsvitné nebo průhledné, ačkoli se stále proměňovaly. Domnívám se, že mohly představovat tradiční otvory, o nichž se ti, kteří pozorovali UFO, zmiňují.

Otázka: Kdo ten dopravní prostředek pilotoval?

Odpověď: Nějaký muž, zjevně normální pozemšťan, oblečený, jak si jasně pamatuji, v tričku a šedých pracovních kalhotách. Ten muž mi neřekl, kdo je, ale hned mě oslovoval mým křestním jménem a ujistil mě, že se mi nestane nic zlého. Sdělil mi, že jen plní rozkazy, které budou pro dobro moje i celého lidstva. Ten muž mi odmítl říct, kam letíme, ale ptal se mě, co jsem dělal a co se děje na světě. To ve mně vzbudilo dojem, že byl po dlouhou dobu jinde než na Zemi. Loď byla zřejmě řízena automatickým pilotovacím systémem, protože ačkoli seděl ve velkém otočném křesle před ovládacím pultem, věnoval ovládacím páčkám pramalou pozornost. Židli měl stále otočenou ke mně, seděl jsem na římse pod oknem.

Výlet na Venuši

Brzy bylo okno zase průsvitné a zaregistroval jsem, že se venku něco mění. Zatímco předtím jsem měl dojem, že letíme kosmickým prostorem, teď se ukázalo, že jsme letěli mezi mraky nebo v mlze. Podobalo se to spíše tomu, když letadlo stoupá nebo klesá mezi mraky. Vlastně si pamatuji, že jsem cítil lehké nárazy, s nimiž se člověk setká, když se letadlo dostane do bouře, ale byly velmi slabé.

A pak jsem uviděl tu nejkrásnější krajinu. Nemohl bych ji popsat, i kdybych na to měl více času. Náš sestup byl tak rychlý, že jsem v té chvíli neviděl téměř nic, a pak jsme přistáli. Ocitli jsme se na nádvoří hodně velké budovy, kterou bych nejlépe popsal jako kombinaci skla a kovu se stejnými proměnami průhlednosti jako u okna.

Přivítali mě tři velmi krásní muži vysocí asi 180 centimetrů. Všichni byli oblečeni v neobvyklých oblecích jakoby ze skleněného vlákna. Připomínám, že oblečení nevypadalo jako lyžařská kombinéza, ale spíše jako uniforma. Ti lidé se usmívali, oslovovali mě jménem a vyzvali mě, abych šel s nimi.

Uvedli mne do místnosti podobné konferenčnímu sálu a pohodlně usadili. Menší lidé, úplně odlišní, se zřetelnými negroidními či mongoloidními rysy (ačkoli jejich pleť byla bílá), přinesli podnosy s jídlem a nápoje. Nebudu se tím příliš zabývat, ale některé podrobnosti uvedu. Nepoznal jsem, co je to za jídlo, ale chutnalo podobně jako to, na něž jsem byl zvyklý, ačkoli svým vzhledem se mu nepodobalo. Bylo zpracované především ve formě kostek. Podával se velký meloun, který chutnal podobně, ale ne stejně, jako vodní meloun, který znám. Jídlo nebylo z nejchutnějších, které jsem kdy jedl, ale měl jsem velký hlad a vše jsem hltavě snědl. Nápoj, který se podával, byla modrá tekutina se zřejmým základem z ovocné šťávy, ale s nějakou přísadou, která asi měla slabý obsah alkoholu.

Ti tři jedinci si ke mně přisedli, když jsem jedl, a informovali mě, že jsem byl vybrán pro určitou úlohu, kterou mohu přijmout, pokud si budu přát. Řekli mi, že se nemohu vrátit tam, odkud jsem přišel, protože moje tělo je nyní mrtvé. Pokud bych neměl zájem o práci, kterou mi vybrali, mohu si zvolit jiný typ práce, nebo nedělat nic a žít zde, což bylo, jak mi sdělili, na Venuši.

Něčemu z té práce ještě sám úplně nerozumím. Spočívá v mentálním kontaktu s jistým vědcem na Zemi, který si neuvědomuje, že takové spojení existuje. Tento vědec napsal knihu, velmi dobrou knihu, a já věřím, že to částečně bylo díky mému vedení. Nemohl jsem se pochopitelně spojit se spoluautorem.

Stále ještě také chodím do školy a ještě nějakou dobu tam chodit budu. Vzdělání zahrnuje různé filozofie, což je vlastně jakýsi typ znovuvzdělání, kterým musí projít všichni pozemšťané, kteří jsou tady, pokud se chtějí vyhnout důsledkům této přeměny. Spolu se vzděláváním mi velkou radost přináší cestování po mé adoptivní planetě a poznávání zdejšího způsobu života a technologie.

Otázka: Kde jste teď?

Odpověď: Je to pro mě velice složité pochopit a zprostředkovat vám to, protože se domnívám, že rámec sdělení nebude stejný. Není to nějaký druh čtvrtého rozměru, který, jak se stále domnívám, představuje čas, ale způsob existence velmi blízký vaší, ovšem poněkud oddělený od vaší fyzické existence. Doufám, že když se filozofie pozemšťanů změní, pouhý rozdíl v myšlení spojí tento svět a váš na úrovni reality. Vzpomeňte si, co jsem vám řekl o mém IQ. Je stále ještě 150. Stále ještě špatně hraju karty — obávám se, že jsem naučil tuto hru některé mé kolegy — a stále ještě bych nedokázal opravit náš vysavač, kdyby se polámal.

Školní docházka

Otázka: Co si myslíte vy a lidé, s nimiž nyní jste, o Bohu a náboženství?

Odpověď: Abych tak řekl, ještě pořád chodím do školy a vidím zatím pouze záblesky skutečností zahrnujících božskou podstatu, jak bych to raději nazýval. Dovolte mi, abych řekl, že podle znalostí, které jsem zde získal, je největší lidskou svatokrádeží to, že si představují Boha jako vzhledově stejného. Tento antropomorfismus je nejen směšný, ale i hříšný stejně jako pomlouvání sousedů, nebo ještě víc. Nechápu, kdo nebo co Bůh je, protože ho nemůžete najít tak, že budete hledat jeho elementární podobu. Vztah k Bohu najdete spíše ve svém každodenním životě než v abstraktních rozjímáních nebo chozením do kostela.

Ještě než půjdu, chtěl bych poznamenat, že nejlepší způsob, jak se přiblížit mému současnému světu, je redukovat zaobírání se vlastním fyzickým světem. To je velice praktická záležitost a začít s tím je velmi snadné. Když to vyjádřím velice zjednodušeně, řeknu, že nemůžete přes noc letět na Venuši, ale můžete si začít více všimát toho, co nazýváte termínem „duchovní hodnoty“ než toho, čemu se říká „materiální hodnoty“, to znamená nezabývat se automobily, pěknými domy, fyzickým sexem atd. Když se mentálně odloučíte od fyzického světa, zjistíte, že se postupně rozpustí a že se ocitnete v úplně novém prostředí. Svět, který hledáte, je ten, který je silně „spirituální“ a je nově vyjádřen fyzicky na další, vyšší úrovni. Nevím, jestli jsem své pojetí vyjádřil dost jasně.

I když je to všechno hodně zjednodušené, je to správná cesta. Jeli jste někdy autem a dali jste přednost řidiči vyjíždějícímu z boční cesty a pomohli jste mu zařadit se do provozu, když jste věděli, že by to ostatní neudělali? Tak se projevuje menší zaujetí pro vlastní fyzický stav. Všimli jste si, že slunce svítilo mnohem jasněji a krajina byla alespoň na chvíli krásnější? Do určité míry se váš fyzický svět změnil. Myslete na to, jak moc by se svět změnil, kdybyste se odvrátili od zaujetí fyzikem větší měrou. Ale chci vás varovat, abyste se nevrhali střemhlav do tohoto pokusu bez řádného vedení. Pamatujte si, že slova, která jsem vytkl, celou věc obrovsky zjednodušují.

UFO na obloze

Otázka: Navštěvují nás stále ještě podobné létající talíře, jakým jste cestoval vy?

Odpověď: Tyto návštěvy probíhají po staletí a budou pokračovat. Až dosud nebyly příliš významné. Nejsou to nutně výzkumné lodě. Díky vzrůstajícímu uvědomění lidí, kteří navzdory tomu, co možná slyšíte nebo si myslíte, jsou ve svém uvědomování stále dál, jsou tyto dopravní prostředky pozorovány častěji než dříve. Myslím, že jste si vědomi to ho, že ne všichni z vás létající talíře vidí. Všiml jste si, že lidé, kteří říkají, že vidí létající talíře, jsou, jak se zdá, uvědomilejší než průměrný jedinec? Jsou to obvykle lidé, kteří bývají, když se o nich píše v tisku nebo o nich mluví sousedé, označováni za maximálně pravdomluvné a s velice dobrou pověstí. Když o tom budete přemýšlet, možná pochopíte alespoň část toho, co jsem říkal o všeobecném růstu uvědomění.

I přesto nejsou talíře vidět všeobecně. Nemyslím si například, že je vidí prezident Spojených států nebo že by se o ně nějak zvlášť zajímal. Zjistil jsem, že mezi lidmi, kteří vidí talíře a mezi

těmi, kteří je nepozorují, je rozdíl. Když jsem byl ještě na Zemi, nikdy jsem neviděl nic, co bych mohl bez pochybností označit za létající talíř, ačkoli jsem je neustále na obloze vyhlížel.

Otázka: Proč jste nyní na této planetě a zjevně máte vyšší úroveň vědomí, když předtím jste je neměl a neviděl jste žádné létající talíře?

Odpověď: To se nesnažím pochopit a věřím, že jsem tady kvůli nějaké technologii vynalezené obyvateli Venuše.

Otázka: Myslíte si, že Země bude zničena atomovou bombou?

Odpověď: Ptal jsem se na to, ale moji učitelé to buď nevědí nebo to nechtějí říci. Nezdá se, že by se tím nějak vážněji zabývali. Mám dojem, že věří, že by tomu mohli zabránit, a to buď nějakými vlastními, tedy technickými prostředky, nebo výchovou pozemšťanů.

Otázka: Přistanou někdy létající talíře a naváží oficiální kontakt?

Odpověď: To záleží na tom, jaký druh talířů máte na mysli. Jako inteligentní muž, který ví něco o vesmíru na úrovni planety Země, věřím, že Zemi v minulosti mnohokrát navštívily inteligentní bytosti na stejné úrovni, a že ji navštíví znovu. Nemyslím si, že lidé z prostředí, kde teď jsem, takové přistání uskuteční, nevím, zda by v této době mohli, kdyby chtěli. Každopádně nejsem oprávněn něco prozrazovat a informace takové povahy musí být uvolňovány postupně. Ať se tato informace dostane k lidem zajímavajícím se o UFO, pokud budou mít zájem ji slyšet. Teď musím jít a děkuji vám za to, že jste mi naslouchali.

* * *

Spojení s médiem skončilo. Další pravidelná seance se již nekonala, protože všichni byli vzrušení tou výjimečnou komunikací. Médium si pamatovalo téměř všechno, co se přenášelo, což odporuje nedostatku paměti při obvyklých stavech tranzu.

Protože jsme se seance neúčastnili, nemůžeme říct se stoprocentní jistotou, že to byl dr. M. K. Jessup, kdo se s námi prostřednictvím média spojil. Nicméně podle poselství předaného touto duchovní bytostí se zdá být velice pravděpodobné, že tomu tak bylo.

Ale mluvil k nám Jessup skutečně z druhé strany?

S tím, co víme o nejasnostech kolem Filadelfského experimentu, je docela možné, že jeho smrt byla skutečně zinscenována, a že místo něho byla pohřbena jiná osoba nebo figurína (někteří z těch, kteří údajně viděli Jessupa po smrti, potvrdili, že nepoznali jeho tělo). Stejně jako AI Bielek byl možná i Jessup požádán, aby se více osobně zapojil do Filadelfského experimentu. Mohli ho požádat, aby pokračoval ve výpravě do budoucnosti s technologií, která byla vynalezena. Nebo mohl opustit dimenzi a možná k nám mluví z nějaké jiné sféry, podobně jako se dr. Kueppers údajně zhmotnil před svou dcerou.

Na závěr můžeme říci, že Filadelfský experiment ještě není „uzavřenou kapitolou“. Pravděpodobně ještě neřekl poslední slovo AI Bielek a možná ani dr. Jessup. Teleportace lodi Eldridge v roce 1943 je dnes už stránkou z historie. Když uvážíte, že ti, kteří se jí zúčastnili, cestovali z jednoho časového systému do druhého, je možné, že se toto plavidlo „objeví“ ještě někde jinde, aby pronásledovalo ty, kteří se stále snaží, aby Filadelfský experiment zůstal pečlivě střeženým tajemstvím.

Čas to ukáže... nebo snad čas v sobě chová ještě další tajemství? Musíme počkat a uvidíme.

PŘÍLOHA 1. NÁMOŘNICTVO MÁ SVÉ "TRIKY", JAK NECHAT ZMIZET LODI

Poznámka vydavatele: Abyste si nezačali myslet, že námořnictvo nikdy nekomentovalo své pokusy o to, aby se loď stala pro nepřítele neviditelnou — v srpnu 1986 se v nesčetných novinách objevil článek popisující stav, který se „oficiálně“ nazývá „blackout conditions“ (podmínky zatemnění). Článek mluví sám za sebe a tady je:

* * *

Námořnictvo má spoustu triků, jak nechat zmizet loď

WASHINGTON, D. C. (AP) — Letadlové lodě amerického námořnictva, navzdory svým neuvěřitelným rozměrům, se stávají adepty pro jistý druh kouzel.

S využitím počasí, rychlosti, vyspělého logistického plánování a posledních technických vymožeností několik letadlových lodí úspěšně zmizelo v rozlehlých dálkách oceánu z dohledu protivníka a znovu se objevilo teprve v okamžiku útoku.

Loni v dubnu zmizely, pronásledovány letadly najatými americkými televizními společnostmi a také sovětskými výzvědnými loděmi, z dohledu u břehů Sicílie letadlové lodě Coral Sea a America. Za méně než 24 hodiny jejich letadla bombardovala cíle v Libyi.

A právě před více než měsícem byl zaznamenán případ déletrvajícího „zmizení“. Při cvičení RIMPAC 86 zmizela na dva týdny americká námořní loď Ranger, když se plavila Pacifikem, a to přesto, že se po ní intenzívně pátralo i za použití satelitních družic.

Australský admirál, který cvičení monitoroval, považoval tento výkon za velmi pozoruhodný, protože letadla ze zmizelé lodi podnikala po celou dobu bojové lety a prováděla útoky proti lodím, ponorkám a pozemním cílům.

Kontraadmirál I. W. Knox z australského královského námořnictva nedávno prozradil, že účastníci cvičení nebyli schopni Ranger lokalizovat od chvíle, kdy vyplula z oblasti cvičení v jižní Kalifornii až do doby, než asi o čtrnáct dnů později připlula do přístavu Pearl Harbor.

Zprávy o takových pozoruhodných výkonech jistě těší velení námořnictva, které musí čelit kritikům, jež v době atomových ponorek a řízených střel považují letadlové lodě za sedící kačeny a snadné cíle.

Moderní letadlové lodě musí být cvičeny pro boj proti sovětským zbraním. Pilně nacvičují to, co námořnictvo nazývá „manévrovací strategie“ — jestliže vás nepřítel nemůže najít, máte výhodu momentu překvapení. A s jeho využitím můžete zvítězit.

Mluvčí námořnictva se odmítl k záležitosti vyjádřit s odvoláním na vojenské tajemství. Ale několik důstojníků, kteří nedávno poskytli rozhovory a nepřejí si být jmenováni, říkají, že myšlenka „stealth — neviditelné letadlové lodě“ není přitažena za vlasy.

Posuďte sami:

Coral Sea a America uskutečnily své kousky za pomoci nejrůznějších triků, ale nejdůležitějšími byly „maskování“ a „EMCON“. Detaily maskování jsou tajné, ale v podstatě jde o to, že jiná loď — například torpédoborec — vypadá a vydává zvuk jako letadlová loď a ta zase vypadá jako něco jiného.

Akce obvykle začíná v okamžiku, kdy je loď v dosahu radaru, ale není dosud v dohledu. Maskovací loď zachovává původní kurs letadlové lodi, zatímco ta rychle pluje pryč.

„Můžeme přesvědčit Sověty, že jiná loď je loď letadlová,“ prohlásil jeden z velitelů. „Zobrazení na radaru, vysílání rozhovorů pilotů a zvuky v rádiu doprovázející letové operace, noční osvětlení,

to všechno lze využít. Vypadá-li to jako kachna a vydává-li to zvuky jako kachna, pak to musí být kachna. Takže se honí za kachnou a udělají chybu.“

Letadlová loď může mezitím používat noční osvětlení, takže vy padá jako tanker.

Coral Sea a America použily EMCON, což byl také klíč ke zmizení Rangera. Princip je stejný, jako když ponorka zachovává mlčení nebo se konvoj přesouvá v podmínkách zatemnění.

EMCON je námořnický akronym pro kontrolu vysílání, v tomto případě elektronických signálů, šířených radarem, sonarem a rádiem. Když loď použije EMCON, uzavře se doslova většina jejích elektronických zařízení a zjištění výskytu lodi je tak prakticky vyloučeno.

Vysocí důstojníci námořnictva ujišťují, že letadlová loď za použití EMCON může operovat, protože tím „se staneme němými, ale nikoli hluchými nebo slepými“.

Systém využívá radarových letadel Hawkeye E2-C, která létají v určité vzdálenosti od lodi. Vše, co vidí Hawkeye, se elektronicky přenáší na loď a její doprovod a plavidla tak získávají přehled o vzdušné aktivitě stejně jako o pozemních silách.

Když vysílá, je Hawkeye od lodi vzdálen. Loď přijímá pasívně signály z letadla, sama však žádné vlastní nevysílá. Hawkeye současně kontroluje činnost letadel z mateřské lodi.

Zásobovací tankery mezitím dostanou dlouho dopředu rozkaz, aby si probily cestu na určitou pozici v oceánu. I v tomto případě je využito radiové ticho.

— Letecká taktika. I když radar nemůže zachytit loď plující za horizontem, její lokalizaci mohou překazit i startující trysková letadla.

„Abych to úplně zjednodušil, letadla nestoupají strmě vzhůru,“ vysvětloval jeden z důstojníků. „Katapultují se nebo — v opačném směru — doslova narážejí na palubu. Když se letadla náhle vynoří 100 mil od lodi, nemáte ani ponětí, odkud pocházejí.“

— Rychlost. Námořnictvo veřejně přiznává, že letadlové lodi jsou schopny dosahovat rychlosti „do 30 uzlů“. Ovšem vysocí důstojníci soukromě prozradili, že rychlost těchto „plovoucích měst“ může dosáhnout až 40 uzlů.

„Sovětským drbnám (špionážním lodím) můžeme doslova utéci,“ prohlašuje jeden z důstojníků. „Ani za jakkoli nepříznivého počasí o tom nemůže být sporu. Letadlová loď může předstihnout svůj vlastní doprovod.“

— Počasí a satelity. Každý, koho překvapil déšť poté, co meteorolog předpověděl slunečno, má na tuto vědu svůj názor. Ovšem v posledních letech dosáhla značného pokroku.

„Ačkoli skutečně nepříznivé počasí může narušit letecké operace, tito chlapíci vědí, jak rozeznávat typy počasí a využívat dešťové bouře a především kryt mraků,“ prohlásil jeden vysoký důstojník. „Letadlové lodě mohou dostávat údaje o počasí přes satelit, pasívně, bez zachycení jejich pozice.“

„Známe orbitální parametry sovětských průzkumných družic stejně stejně dobře jako své vlastní,“ dodává druhý. „Jestliže se družice blíží, můžete s pomocí počasí zmizet, ukrýt se v něm. Nebo když víte, že je v dosahu mrtvý bod, který družice nezaměří, můžete plout tam.“

„Jak jednou proklouznete,“ shrnuje další důstojník, „všechno vám hraje do ruky. Většina lidí nemá vůbec představu, jak je oceán obrovský. Pokud chcete být sami, nikdo vám v tom nezabrání.“

PŘÍLOHA 2. DŮVĚRNÁ ZPRÁVA O TAJEMSTVÍ NEVIDITELNOSTI

Nebylo by to nádherné, kdybychom mohli zmizet na požádání? Pomyslete na to, jaké naprosto neuvěřitelné věci bychom mohli dělat, kdybychom byli pro lidské oči neviditelní.

Mohli byste vejít nepozorováni do místnosti.

Mohli byste naslouchat tomu, co si lidé v soukromí povídají.

Bylo by možné, abyste navštívili své přátele či nepřátele, aniž by věděli, že je „špehujete“.

Mohli byste chodit do divadla, do kina, na sportovní utkání a mohli byste se posadit nebo postavit, kam byste chtěli — třeba i na jeviště.

Pokud byste nebyli čestní, mohli byste jít do banky a odejít s plným pytlém peněz a ty by nikdo nepostrádal až do doby, kdy už budete v bezpečí domova.

Po celou historii, ať už tomu věříte nebo ne, existovali jedinci, kteří tvrdili, že dovedou své tělo z masa a kostí nechat „zmizet“. Tito mistři nad mistry používají mystické, metafyzické a okultní síly. Jsou to vyspělí jedinci, kteří vynalezli různé techniky, jež jim propůjčily nadpřirozené síly. Někteří z nich využívají „kouzla“, jiní mají nadprůměrné duševní schopnosti. Je to podivné a bizarní — ale je zřejmě možné, aby se člověk takové techniky naučil sám. Někdo říká, že tajemství neviditelnosti se dá naučit relativně rychle. Jiní namítají, že to může trvat léta. Někteří říkají, že se to stává náhodou. Jiní tvrdí, že mohou zmizet na požádání.

Mojžíš — velký kouzelník

Většina z nás si myslí, že Mojžíš byl ze smrtelníků Bohu nejbliže. Podle biblických příběhů Mojžíš skutečně mluvil s Pánem. Avšak málokdo z nás si uvědomuje, že Mojžíš byl velký jasnovidce. Byl to mystik, který pochopil a jednal podle kosmických či vesmírných zákonů. Uměl proměnit svou hůl v hada, když byl v nebezpečí, a uměl předvádět jiné úžasné kousky, protože znal určité kosmické zákony, které mu sdělil Nejvyšší.

Většina židovských historiků říká, že Mojžíš byl zavražděn ambiciózními politiky, ale možná, že se Mojžíš jednoduše vytratil, když přišel čas, aby zmizel. V knize Historické památky Židů, kterou napsal Josef, se dočítáme následující:

„Když jsme šli na místo, na kterém měl zmizet z jejich dohledu, všichni ho následovali a plakali. Ale Mojžíš pokynul rukou ke všem, kteří stáli v povzdálí a řekl jim, aby zůstali v klidu. Doprovázel ho senát, velekněz Eliáš a Josef, jejich velitel. Když přišli na horu Abarim, Mojžíš rozpustil senát. Náhle se nad ním objevil mrak a pak Mojžíš zmizel.“

Někteří lidé se domnívají, že Mojžíš vstoupil na nebesa stejně jako Kristus. Ovšem kolem tohoto tématu je mnoho diskusí. H. Spencer Lewis, zakladatel a první představitel řádu rosenkruciánů, věřil, že mrak, o kterém se hovoří, byl mystický a že Ježíš skutečně zmizel, možná do jiného rozměru, ještě když byl na Zemi.

Oliver Leroy, uznávaný odborník na náboženství, ve své studii o katolických svatých poznamenal: „Je možné objasnit zmizení levitované osoby... nikoli neuvěřitelnými dosaženými výšinami... při jeho cestě vzhůru... ale fenoménem neviditelnosti, jehož příklady lze najít v životech několika svatých.“

Zahalen v mraku

Temný mrak navozuje představu tajemství. Je známo, že v mracích zmizely celé armády. Za 1. světové války pochodovala jednotka australských vojáků údolím zahaleným v mlze a už je nikdy nikdo nespatriil. Takové případy jsou dobře zdokumentovány a lze se s nimi setkat v mnoha knihách a časopisech.

Docela nedávno zažil podobnou zkušenost kanadský mystik Richard Maurice Bucke. Popsal, že bez jakéhokoli varování se jednou ocitl v oblaku barvy plamene. Na okamžik se domníval, že je někde velký požár, ale pak si uvědomil, že světlo vyzařuje přímo z něho. Pociťoval exaltaci, radost doprovázenou intelektuální inspirací, kterou lze těžko popsat. Na Buckeho tato zkušenost tak zapůsobila, že strávil celý zbytek života jejím studiem. Nazval ji kosmické vědomí. Takové sebe osvícení je součástí praktik neviditelnosti podle mnohých z těch, kterým se podařilo dosáhnout tohoto pozoruhodného stavu. Ten se možná už nebude zdát tak pozoruhodný, když budou principy jeho použití plně pochopeny.

Spiritualisté to nazývají ektoplazma

Pokud si někdy přečtete něco o historii spiritualismu, dozvíte se o důležitosti substance nazývané ektoplazma. Ta uniká z úst nebo jiných tělesných otvorů média v tranzu. Používá se k levitaci stolu a někdy se tato substance podobná cukrové vatě může sama zformovat v náhlé zjevení. Badatel Charles Richet po mnoho let tento fenomén studoval. Rozděлил tvorbu ektoplazmy do tří nebo čtyř stadií. První stadium nepředstavuje nic neviditelného, klepáním se vyvolává duch. Objekty se často pohybují a sedící pociťují, že se jich něco dotýká. V druhém stadiu vzniká mrak, což už je — i když špatně — viditelné. Když mrak začne světélkovat, nastává podle Richeta třetí stadium. V tomto bodu se začíná formovat tvar nahé lidské postavy. Ve čtvrtém stadiu se celé lidské tělo zhmotní. Podoba, kterou vytvoří ektoplazma, nemusí nutně být lidská. Může to být zvíře, květina nebo dokonce neživé objekty. Někdo říká, že předtím, než si můžete dělat naději, že se stanete neviditelnými, musíte si osvojit umění produkovat ektoplazmu. Dá se to však zvládnout. Vše, co to vyžaduje, je koncentrace, meditace a změna vědomí.

Metoda sedmi kroků

Pokud si chcete přečíst opravdu skvělou knihu, měli byste si sehnat *Invisibility* (Neviditelnost) od Steva Richardse. Pan Richards po jednává o tomto tématu od A do Z.

Jeho metoda sedmi kroků je velmi rozšířená a jediná „výbava“, kterou potřebujete, je „laboratoř“, která v tomto případě představuje místnost, do níž zvenčí proniká pouze omezené množství světla. Dále je třeba jedna holá zeď nebo dveře, které vedou do temné místnosti. Nejdůležitější ze všeho je soukromí. Přítomnost skeptika v místnosti zcela jistě povede k nezdaru.

Usaďte se klidně a pohodlně. Pak byste měli zaměřit svůj zrak na jedno místo. To je důležité, mrak se totiž vytvoří v místě, na něž soustředíte pozornost. Pokud přenesete svůj pohled na jiný bod v místnosti, oblak se neutvoří. Vaše úsilí je kumulativní. Čím déle se díváte do jednoho místa, tím konkrétnějším se oblak stává.

Abyste dosáhli co nejlepších výsledků, Richards doporučuje rozostřit oči. Dívejte se za to, co je před vámi, jako byste se dívali deset mil do dálky. Někteří odborníci doporučují nechat oči napůl přivřené. S touto myšlenkou budete muset experimentovat. Někteří experti tvrdí, že mrak se lépe tvoří proti černé stěně než proti bílé. Rozostřování zraku musíte cvičit. S trochou koncentrace to zvládnete, bez ní je technika zbytečná.

Doporučuje se také monotónní zpěv nebo recitace, ale možná to budete považovat za rušivé. Steve Richards to ze stejného důvodu nedělá. Pamatujte si — nejdřív musíte upřeně hledět na jedno místo, rozostřit oči a pak zpívat nebo recitovat. To by mohlo být příliš náročné. Pokud nemáte absolutní soukromí, zapomeňte na to.

Pokud cítíte, že musíte zpívat nebo recitovat, abyste napomohli vytvoření oblaku, použijte mantrický výraz RA-MA, což je jméno hinduistického boha a také název města, v němž byla založena věštecká škola. RA představuje mužskou energii. MA obsahuje negativní, ženskou potenci. Dohromady je to tvůrčí síla, která na počátku dala vzniknout z mraku celému vesmíru. Protáhněte každou slabiku a opakujte je 20krát nebo 25krát za seanci. Pokud to funguje, je to dobré. Pokud to nepřináší žádné výsledky, upustěte od toho.

Tajný klíč

Trpělivost je tedy tím tajným klíčem. Nenechte se odradit. Mrak neuvidíte hned napoprvé; možná se to nepovede ani poněkolkáté. Ale nakonec se to podaří, když to nevzdáte.

Po delší námaze možná uvidíte něco, co vypadá jako tepelné vlny. Není to nic jiného než mírná změna barvy atmosféry.

Pokud je pozadí bílé a vidíte neurčité modré skvrny, můžete se domnívat, že už jste docílili nějakého výsledku. Jisté je jedno — až ho skutečně dosáhnete, neuvidíte skrz oblak naprosto nic.

Pátý krok zahrnuje stavbu mraku. Dáte si ruce asi 30 cm od sebe a spojíte je. Myslete si, že mezi rukama stlačujete astrální „materiál“. Dávejte ruce k sobě a pak je zase oddalujte jako hráč na akordeon. Tato technika vám možná bude vyhovovat. Pokud ano, brzy uvidíte mezi rukama světlé koule. Jestliže se neobjeví, zkuste jinou techniku.

Jedna z dalších, která by mohla přinést úspěch, souvisí se silou vůle a pohybem očí. Vaše ruce nejsou zapojeny. Jakmile se začne vytvářet oblak, podívejte se jinam. Umožněte energii, aby se soustředila v jiném místě. Po chvilce postupně zaměřujte svůj zrak na střed, kde se formuje hlavní mrak. Zatímco to vykonáváte, dejte pokyn vaší vůli, aby přinutila energii v jiných částech místnosti připojit se k energii, která už je v oblaku. Můžete se dívat nahoru nad oblak a přát si, aby energie tam nahoře sestoupila dolů a spojila se s energií v oblaku. Udělejte to samé při pohledu pod oblak a na obě jeho strany. Především nenamáhejte oči. Není to nutné. Správně by oči měly být pasivní. Vše, co děláte, musí vycházet z duše.

Když dosáhnete výsledku touto technikou, můžete spojit pátý krok s krokem číslo dvě, což znamená, že můžete začít s vytvářením oblaku ve stejnou dobu, kdy začínáte s koncentrací, která umožňuje oblaku, aby se vytvořil. To, že uděláte oba kroky ve stejnou dobu, pomáhá odstranit únavu, která často doprovází okultní experimenty.

Ve své práci Steve Richards poznamenává, že pravděpodobně budete mít s mrakem po jeho vzniku nějaké problémy. Bude mít tendenci se rozptylovat do všech čtyř rohů místnosti. Je to přirozené a je to v souladu se zákony termodynamiky. Když to připustíte, celá energie se může rozptýlit po místnosti. Bude se rozptylovat ve formě víru. Abychom tomu zabránili, musíme vytvořit protivír. Rozptylující vír se vždycky točí ve směru pohybu hodinových ručiček. Musíte si přát, aby se točil v opačném směru. Pak se mrak zmenší a zřídne. V této chvíli vám doporučuji střídat tento krok s krokem číslo pět a dostat do mraku více energie, než jste vynaložili na to, aby se točil proti směru hodinových ručiček.

Kombinace kroku pět se šestým vám pravděpodobně umožní získat neuvěřitelně hustý oblak. S použitím této metody jsou někteří odborníci schopni odstínit 150wattovou žárovku. Tato metoda bývá také přirovnávána k vytváření mlhovin ve vesmíru. Galaxie se údajně vytvářejí také takto — velkými mraky, které víří a kondenzují, až vzniknou planety.

V tomto okamžiku, jak říká Richards, jste připraveni učinit se neviditelnými — samozřejmě s pomocí vašeho mraku. Předpokládejte, že máte určitý mrak s množstvím astrální substance uvnitř. Musíte nyní rozprostřít mrak kolem sebe tak, abyste se stal neviditelným. Mrak musí být dostatečně velký, aby vás úplně zakryl.

Na oblaku mohou být nějaké odlesky. To samozřejmě nechcete, protože odlesk je jako světlo. Co chcete, je cosi neutrálního, něco, co splyne s pozadím. Použijte svou sílu vůle. Odlesk může být po tlačen.

Až vás velký mrak zahálí úplně, podívejte se do zrcadla. Pokud se nevidíte, dokázali jste to.

Do „klidu“

Stát se neviditelným je možné i bez vytvoření mlhy nebo mraku, ale říká se, že dokonat „akt zmizení“ takovou metodologií je těžší, jednoduše proto, že většina z nás nemá tak rozvinutou schopnost koncentrace.

Paní Davidová-Neelová ve své knize *Magic and Mystery in Tibet* (Magie a tajemství v Tibetu) vysvětluje, že když jdete davem, křičíte a vrážíte do lidí, budete hodně viditelní. Když půjdete tiše a nebudete se nikoho dotýkat, na nikoho se nebudete dívat, můžete projít nepozorováni. Zvířata dělají odjakživa totéž, aby chytla svou kořist. V knize se také uvádí, že když sedíte bez hnutí, můžete snížit svoji viditelnost. Tato metoda však má jeden nedostatek. Vaše mysl produkuje neklid. Davidová-Neelová říká: „Činnost vaší mysli produkuje energii, která se šíří kolem každého, kdo ji vytváří. Tuto energii pociťují ti, kteří se s ní dostanou do styku.“

Je tedy žádoucí odstranit zdroj energie nebo hluku. Pokud to uděláte, budete tak potichu, jak jen někdo může být. Ale pořád ještě budete vidět. To znamená, že fotoaparát nebo zrcadlo zachytí vaši podobu, ale nebudete zpozorováni.

Jeden z expertů řekl: „Když vaše mysl tlumí vyzařování své „radioaktivity“, přestane být pro jiné zdrojem mentálních stimulu, takže si přestanou uvědomovat přítomnost adepta umění tak, jako nepostřehnou neviditelné bytosti žijící na odlišné frekvenci vibrací, než jsou je jich vlastní. „

Aleister Crowley napsal: „Skutečné tajemství neviditelnosti vůbec nespočívá v zákonech optiky. Trik je v tom zabránit lidem, aby vás zpozorovali v situacích, kdy to běžně dělají.“

Crowley zjevně měl tu schopnost zabránit lidem, aby ho zaznamenali. Při jednom pokusu si vyšel na ulici se zlatou korunou a v rudém šatě. Vůbec na sebe neupoutal pozornost.

Eliphas Levi dodává: „Nějaký muž například spáchal vraždu a poté, co utíkal boční ulicí, se náhle vrací a jde s klidnou tváří proti těm, kteří ho pronásledují, nebo se dokonce vmísí mezi ně a předstírá, že se také účastní pronásledování. Učinil se tak přirozeně neviditelným... Osoba, která je vidět, je vždy zpozorována, a ten, kdo zůstane nezpozorován, se drží stranou a mizí.“

Jednoduché metoda

Sed'te klidně. Zavřete oči. Dovolte svému vědomí, aby se pomalu obracelo dovnitř. Věřte nebo ne, ale nevyžaduje to žádnou námahu. Je to přirozený a nedobrovolný proces. První věc je vymazat své okolí. Staňte se k němu netečným. Dál myslíte na to, že se chcete skrýt. Udělejte to i přesto, že sedíte v otevřené místnosti obklopen ostatními lidmi.

Konečně eliminujte všechny myšlenky ze své mysli. Není to těžké, protože to děláte každý večer, když jdete spát.

Pokud jste někdy meditovali, bude pro vás první krok snadný. Při té příležitosti totiž eliminujete své okolí. Poslední část bude možná nejtěžší. Vytěsnit všechny myšlenky, když jste úplně vzhůru, je pro někoho obtížné. Pouze mistři to dokáží úplně.

Ale pamatujte si, že myšlenky produkují energii a energie vás více zviditelňuje. Přestaňte přemýšlet, zůstaňte nehybní se zavřenýma očima, a budete neviditelní. Ne doslova, ale nepozorováni.

J. H. Brennan vypracoval metodu zastavování myšlenkové energie. Říká, že když se nemůže izolovat od křiku, může se skrýt za zvukotěsnou stěnu, která hluk nepropustí. Používá slovo „křik“ ve smyslu „myšlení“ . Existuje technika, jak to udělat. Učí ji AMORC (Antient Mystical Order Rosae Crucis) — rosenkruciáni. Nazývá se „závoj neviditelnosti“ .

Závoj neviditelnosti

Touto technikou můžete dosáhnout skutečné neviditelnosti. Rosenkruciáni radí, abyste seděli klidně, jako byste meditovali. Zavřete oči. Nyní si představte, že jste úplně obklopeni zvukotěsnou kombinézou. Myslete si, že vás něco obklopuje, zcela vás zahaluje. Myslete tak dlouho na závěs, dokud neucítíte, že tu je a mějte stále na mysli, že ta záclona vás před druhými zneviditelní.

Jak poznáte, že váš pokus byl úspěšný? Jednoduše. Na opačnou stranu místnosti, za zónu působení závoje, dejte zrcadlo. Budete se moci podívat záclonou ven, ale zvenku nebude vidět dovnitř. Jestliže budete úspěšní, v zrcadle se nevidíte.

Nečekejte však úspěch okamžitě. Dejte si spoustu času, abyste toho dosáhli. Buďte trpěliví — a nikdy neztrácejte odvalu. Osvojení si okultních schopností vyžaduje čas. Buďte si jistí, že ti, kteří jsou úspěšní, mají naprosto nevídanou trpělivost.

CIA a KGB

Je zřejmé, že CIA a KGB kombinují různé metody. Ve Washingtonu byly před nějakou dobou založeny speciální jednotky používající jisté paranormální schopnosti (ESP), které jsou tvořeny asi tisícovkou skvělých médií, jež jsou na výplatní listině „společnosti“ s úkolem zjišťovat přísně tajné informace o našich nejúhlavnějších nepřátelech. Až dosud měly tyto jednotky právo být napojeny na sovětské nejvyšší velení a pokoušet se odhalit budoucí vývoj komunistického vojenství. Dokážete si představit, jaká tajemství by mohla být odhalena, kdyby se špióni CIA mohli nepozorovaně pohybovat přímo uvnitř Kremlu? Z toho, co později proniklo na veřejnost v liberálnějším Rusku, se zdá, že KGB také používala své vlastní „mystické mistry“ jako neviditelné špióny v různých amerických zařízeních v cizině.

Chození do kina je snad pro mnohé dobrodružné, ale schopnosti dříve známé pouze ze sci-fi, tak jak je ukazuje Total Recall a mnohé podobné šokující filmy, už nejsou možné pouze ve světě speciálních efektů. Ovlivňování myšlení, změněné stavy vědomí a dokonce i neviditelnost jsou schopnosti, které si osvojuje stále více lidí.

* * *

POZNÁMKA: Tato speciální zpráva je převzata s úpravami z připravované knihy The Occult Trinity — Levitation, Invisibility and Alchemy (Okultní trojice — levitace, neviditelnost a alchymie) od Arthura Crocketta a Timothy Greena Beckleyho.